

R E V

REVOLUȚIA TA FINANCIARĂ

Puterea generozității

O L U

GARY KEESEE

T I A

Dragă frate în Hristos,

Ne rugăm ca această învățătură să fie o binecuvântare și o încurajare pentru tine! Poți împărtăși aceste materiale cu prietenii, familia și membrii bisericii tale. Intră pe FLNFree.com pentru a descărca mai multe exemplare și materiale gratuite în limba ta.

Dumnezeu te iubește și are un plan incredibil pentru viața ta! Când am învățat cum funcționează Împărăția lui Dumnezeu, viața noastră s-a schimbat în bine și cu siguranță se va întâmpla și în viața ta!

Cu iubire,

Gary și Drenda Keese

P.S. Nu uita să intri pe FLNFree.com pentru a descărca materiale gratuite în limba ta.

R E V

REVOLUȚIA TA FINANCIARĂ

Puterea generozității

O L U

GARY KEESEE

Ț I A

Your Financial Revolution, The Power of Generosity, Romanian

Copyright © 2023 by Gary Keesee

Originally published in English

Copyright © 2021 by Gary Keesee

ISBN: 978-606-8993-84-3

Gary Keesee Ministries

P.O. Box 779, New Albany

OH 43954, USA

GaryKeesee.com

This book is a free gift from Gary Keesee Ministries and is
NOT FOR SALE

Revoluția ta financiară. Puterea generozității

Copyright © 2023 by Gary Keesee

Publicată inițial în limba engleză

Copyright © 2021 by Gary Keesee

ISBN: 978-606-8993-84-3

Această carte este un dar din partea Gary Keesee Ministries și
NU ESTE DE VÂNZARE

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată electronic, mecanic, prin fotocopiere, înregistrare audio sau în orice altă formă, exceptând cazul unor scurte recenzii sau citate, fără permisiunea în scris a Editurii Succeed Publishing. Toate citatele din Biblie, cu excepția locurilor precizate, sunt din traducerea Dumitru Cornilescu.

DEDICAȚIE

Această carte este dedicată frumoasei mele soții, Drenda, cu care sunt căsătorit de patruzeci de ani. Ea este persoana cea mai generoasă pe care am întâlnit-o vreodată. Se gândește întotdeauna la alții și m-a învățat atât de multe despre dragostea arătată semenilor, iar pentru aceasta îi sunt veșnic recunoscător!

— Gary Keese

CUPRINS

INTRODUCERE	7
CAPITOLUL 1 : Puterea generozității	15
CAPITOLUL 2 : Răspunsul este harul	33
CAPITOLUL 3 : Vă calificați?	59
CAPITOLUL 4 : Ai cui sunt banii?	75
CAPITOLUL 5 : Aveți nevoie de un partener!	91
CAPITOLUL 6 : Misterul zecuielii	105
CAPITOLUL 7 : Aveți nevoie de o pungă: Partea I	123
CAPITOLUL 8 : Aveți nevoie de o pungă: Partea a II-a	151
CAPITOLUL 9 : Legea măsurii	161
CAPITOLUL 10 : Împăratul generos	175
CAPITOLUL 11 : Promisiunea făcută celor generoși	193

INTRODUCERE

Când Dumnezeu ne-a chemat pe mine și pe Drenda să ne implicăm în sfera televiziunii, trebuie să recunosc, acesta era ultimul lucru la care mă gândeam. Tocmai mă întorsesem din Albania, unde prezentasem cinci sesiuni pe tema Împărăției lui Dumnezeu, povestind publicului cum scăpasem de datorii, aplicând legile Împărăției.

Dacă ați citit cărțile mele anterioare, poate vă amintiți relatarea despre ceața albăstruie a slavei lui Dumnezeu care a umplut sufrageria misionarului în seara ultimei sesiuni. Acela a fost momentul în care Dumnezeu mi-a spus: „Te chem la națiunile lumii, ca să-i înveți pe oameni despre legământul binecuvântării Mele financiare. Oriunde te voi trimite, Eu voi plăti cheltuielile.”

Din seara aceea, viața mea s-a schimbat pentru totdeauna. Cu toate acestea, nu aveam idee la ce se referise Dumnezeu când îmi spusese că mă chema la națiunile lumii.

După cum urma să aflu, televiziunea avea să fie mijlocul pe care Domnul îl avea în minte. Eu nu m-aș fi gândit să apelez la ea și nici nu voiam să lucrez în domeniul acesta. Însă știam cu certitudine că îmi doream cu ardoare să îi ajut pe oameni să descopere ceea ce găsiserăm eu și Drenda: Împărăția lui Dumnezeu.

Timp de nouă ani trăiserăm înglodați în o mulțime de datorii, cu sechestre puse pe felurite bunuri și având de luptat cu atacuri chinuitoare de panică. Antidepresivele pe care mi le-au prescris medicii nu m-au ajutat. Am ajuns să mă închid tot mai mult în mine, iar întunecimea fricii părea să-mi invadeze fiecare gând. Eram atât de înfășurat de legăturile fricii încât îmi era teamă chiar și să ies din

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

casă, fapt care, firește, nu ajuta prea mult afacerea mea din domeniul vânzării de servicii financiare. Mă îndreptam cu pași repezi spre faliment și mă vedeam cu totul neajutorat. Rușinea devenise un mod de viață și mă simțeam un ratat de zile mari. Eșecul care mă apăsa cel mai tare era cel din relația cu frumoasa mea soție și cu copiii mei. Pe lângă faptul că nu reușeam să le asigur cele necesare, în anii aceia nici nu am fost un tată sau un soț prea grozav.

Am supraviețuit locuind într-o casușă veche, din 1850, unde nimic nu funcționa. Crăpăturile din geamuri erau acoperite cu bandă izolantă. Mocheta de pe dușumea fusese găsită lângă un tomberon de pe marginea drumului. Saltelele din camera băieților mei fuseseră luate din mormanul de lucruri de aruncat scoase dintr-o casă de bătrâni care se renova. Mașinile pe care le conduceam erau niște rable jalnice. Viața noastră era presărată cu telefoane din partea avocaților și a băncilor cărora le datoram bani.

Eram într-o situație deznădăjduită! Da, eram creștin și Îl iubeam pe Dumnezeu. Mergeam la biserică și eram botezat în Duhul Sfânt. Aveam o diplomă în teologia Vechiului Testament și făcusem un an de școală biblică, dar, cu toate acestea, ceva nu mergea cum trebuia în viața noastră.

Într-o zi, cuprins de disperare, am strigat spre Dumnezeu și El mi-a răspuns imediat. Aceasta nu însemna că nu mă mai rugasem până atunci în cursul acelor nouă ani; mă rugasem. Dar de data aceasta *știam* că aveam neapărat nevoie să-L aud vorbindu-mi.

Până în punctul acela, cred că îmi spuseseam mereu că puteam ieși din prăpastia financiară în care mă aflam, acționând prin propriile puteri. Însă în dimineața cu pricina, am știut că eram terminat. Împrumutasem bani de la toți prietenii pe care-i aveam, datoram mii de dolari familiei noastre și epuizasem toate posibilitățile de a obține un nou credit.

Când am început să mă rog în dimineața aceea, eram de-a dreptul disperat. Cu toate acestea, am rămas surprins văzând cât de repede am primit un răspuns. În duhul meu, L-am auzit pe Dumnezeu citând pasajul din Filipeni 4:19:

Și Dumnezeuul meu Se va îngriji de toate nevoile voastre, potrivit cu bogățiile Lui, în slavă, în Cristos Isus.

I-am răspuns Domnului: „Doamne, știu versetul acesta, dar nu-l văd aplicându-se în viața mea.” El mi-a vorbit din nou și mi-a spus că motivul pentru care mă aflu într-o asemenea încurcătură era acela că nu învățasem niciodată cum funcționa Împărăția Lui. Nu știam la ce Se referea prin cuvintele acestea, însă eu și Drenda am hotărât să aflăm.

Unul dintre primele versete din Scriptură spre care ne-a îndreptat Dumnezeu a fost Luca 6:20:

Atunci, Isus Și-a ridicat ochii spre ucenicii Săi și a zis: „Ferice de voi, care sunteți săraci, pentru că Împărăția lui Dumnezeu este a voastră!”

Împărăția lui Dumnezeu era răspunsul nostru!? După cum spuneam, habar nu aveam ce însemna aceasta, dar știam că trebuia să aflăm. Vom discuta mai multe despre Împărăție în continuare, dar dați-mi voie să vă spun mai întâi care a fost rezultatul.

Duhul Sfânt a început să ne arate în Biblie lucruri pe care nu le mai văzuserăm niciodată. Aplicând ceea ce ne-a învățat Domnul cu privire la Împărăția Lui, am reușit să scăpăm de toate datoriile în doi ani și jumătate. Am început să plătim cu bani gheață mașinile și am cumpărat tot cu numerar cincizeci și cinci de acri de teren acoperiți cu pădure și stufăriș, astfel că puteam vâna pe proprietatea noastră, în timp ce copiii aveau ocazia să crească bucurându-se de viața în aer liber.

Una dintre bucuriile cele mai mari a fost să o văd pe Drenda schițând și construind casa visurilor ei, pentru care nu avem de achitat niciun fel de împrumuturi.

După toate experiențele prin care am trecut și după ce am văzut Împărăția lui Dumnezeu operând în felul acesta în viața noastră, am început să trăim *în fiecare zi* cu o atitudine de celebrare. De fapt, petrecerea nu s-a sfârșit încă. Și acum celebrăm Împărăția în fiecare

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

zi. Faptul că am trecut de la scormonirea pe sub pernele canapelei în căutarea câtorva monede rătăcite cu care să cumpărăm un meniu Happy Meal pentru copii, la achitarea tuturor datoriilor și faptul că putem dărui acum sute de mii de dolari pentru a ajuta la răspândirea Evangheliei în lume este, fără îndoială, un motiv de celebrare.

Pasiunea mea și a Drendei este de a vorbi oamenilor despre uimitoarea Împărăție a lui Dumnezeu. Acesta a fost și motivul pentru care am mers atunci în Albania.

După cum menționeam, când Dumnezeu mi-a vorbit în timp ce mă aflam în țara aceea, spunându-mi că mă trimitea la națiunile lumii, am rămas nedumerit. La ce se referea oare? În vremea aceea, păstuream biserica pe care o plantasem împreună cu Drenda cu zece ani în urmă. Trebuia să mă retrag din lucrarea aceasta și să încep să călătoresc?

În urma unui labirint întreg de conexiuni pregătite de Dumnezeu, eu și soția mea am cunoscut niște oameni care lucrau în domeniul televiziunii și o serie de firme care se ocupau de producția de materiale televizate. Nici măcar nu i-am căutat eu; Domnul ni i-a scos în cale. Subliniez încă o dată: nu aveam niciun interes legat de munca în sfera televiziunii, dar mi-am amintit o viziune pe care o avusesem cu câțiva ani în urmă. Mă rugam la unul dintre serviciile bisericii noastre, când Domnul mi-a spus, dintr-o dată, că mă voi implica în domeniul televiziunii și în cel radiofonic. Nu mă mai gândisem prea mult între timp la descoperirea aceasta, fiindcă nu aveam interes pe atunci pentru niciuna dintre cele două, însă cuvintele Domnului mi-au atras atenția și i le-am împărtășit Drendei.

Ca să scurtez povestea, Dumnezeu ne-a deschis niște uși uimitoare și ne-a intersectat drumul cu cel al unor oameni nemaipomeniți, care ne-au încurajat să realizăm emisiuni televizate, deși noi nu știam nimic despre domeniul acesta. Când spun că nu știam nimic, mă refer la faptul că nu aveam niciun fel de cunoștințe legate de televiziune. Dar am simțit că trebuia să mergem înainte și să urmăm ceea ce ne arăta Dumnezeu.

Nu aveam dotarea tehnică necesară și nici nu știam de ce fel de aparatură era nevoie pentru a produce emisiuni televizate, însă

oamenii pe care Dumnezeu i-a îndreptat spre noi știau. În cele din urmă, am ajuns în punctul în care a trebuit să luăm o decizie. O companie care lucra în domeniu ne-a oferit un contract prin care se oferea să se ocupe de partea de producție la un preț redus. Făcând socoteala costurilor presupuse de timpul de emisie și de toate celelalte cheltuieli necesare începerii efective a activității televizate, am ajuns la aproximativ trei sute de mii de dolari. Era o sumă pe care nu o aveam la data respectivă. Însă, după ce ne-am rugat cu privire la ideea aceasta și ne-am luptat cu Dumnezeu în legătură cu ea, în final am spus da. (Bineînțeles, nu aveam cum să ies învingător dintr-o înclăștare cu Dumnezeu.)

Astfel, compania de producție a venit la noi în oraș (sediul ei era în Texas) și așa am început să filmăm primul nostru program televizat. Fiindcă nu aveam la dispoziție un studio, în primul an am filmat tot materialul în sufrageria noastră, în fața șemineului. La prima înregistrare, am fost mai mult decât stresat, fiindcă nu știam la ce să mă aștept. Nu eram agitat doar la gândul că urma să stau în fața camerelor de filmat, ci și pentru că tot eu trebuia să mă ocup de întregul conținut al materialului înregistrat. Desigur, m-a ajutat și Drenda. Echipa de producție ne-a dat niște sfaturi grozave și ne-a îndrumat, dar tot nu mă simțeam în largul meu.

Trebuie să înțelegeți că eu nu sunt un extrovertit din fire, așa că, pentru mine, provocarea de a înregistra emisiuni depășea cu mult perimetrul în care mă simțeam confortabil. În plus, echipa de producție a fost foarte tulburată în ziua înregistrărilor. Coordonatorul ei a trebuit să se întoarcă acasă în toiul nopții, fiindcă băiatul lui a fost lovit în fața casei de mașina unui vecin. Am aflat vestea chiar în dimineața în care urma să începem filmările. Am hotărât să nu îi spun Drendei ce se întâmplase decât după ce terminam de înregistrat. A fost o experiență dificilă.

Apoi, imediat după filmare, unul dintre angajații noștri a ieșit să facă o tură cu bicicleta fiului meu, Tim, și s-a răsturnat cu ea. Tim a intrat în goană în casă, strigând că David a murit. Tânărul nu murise, ci era doar lovit, însă cuvintele lui Tim au fost de ajuns ca să ne facă parte de o zi de pomină.

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Am supraviețuit acelei săptămâni de filmări și emisiunile au fost difuzate la un post local de televiziune. Am continuat să înregistrăm o săptămână pe lună, însă la finalul celei de-a doua luni, lucrurile nu mergeau deloc mai ușor. Continuam să mă lupt cu panica și cu sentimentul că nu sunt persoana potrivită pentru rolul acela. În cele din urmă, i-am spus directorului companiei de producție că nu eram în stare să merg mai departe. Omul m-a privit lung câteva clipe, după care mi-a zis: „Nu, tu trebuie să continui!” Apoi mi-a cerut să iau loc, fiindcă voia să îmi arate ceva. A pornit televizorul și a deschis canalele din secțiunea creștină. Sincer să fiu, nu mă prea uitasem până atunci la programele creștine, însă ceea ce am văzut în ziua aceea m-a scârbit și m-a făcut să mă întreb dacă voiam să am de-a face în vreun fel cu televiziunea creștină.

În una dintre emisiuni, realizatorii vindeau „untdelemn de măslină sfânt”, pretinzând că acesta avea să aducă oamenilor o ungeră mai mare, în urma căreia aveau să prospere. Pe alt canal, predicatorul vindea „vafe sfințite”, afirmând că acestea aduceau o revelație nouă după fiecare mușcătură. În altă emisiune, spectatorilor care donau bani în următoarele trei minute li se promitea că vor primi o triplă ungeră pentru a prospera. În alta, publicului i se ofereau alimente congelate și deshidratate. Fiecare emisiune părea să ofere oamenilor un stimulent ciudat pentru a-i convinge să dea bani.

Însă partea care am observat că lipsea era aceea că nimeni nu le spunea cum să primească ceea ce aveau nevoie, adică modul în care funcționa de fapt Împărăția lui Dumnezeu. Spectatorilor li se spunea că trebuia să semene o sămânță, dar știam că cineva trebuia să îi și învețe pe oameni cum să culegă mai apoi *recolta!*

Mai rămâneau multe piese ale puzzle-ului pe care oamenii le aveau de descoperit ca să se poată bucura de succes. Dacă erau învățați doar cum să dăruiască, dar nu și cum să recolteze, știam că oamenii vor fi dezamăgiți de Dumnezeu, crezând că El nu le-a fost credincios, atunci când lucrurile nu se derulau așa cum se așteptau ei.

Oamenii aveau nevoie să cunoască legile Împărăției și motivul pentru care dăruirea constituie o parte atât de esențială a umblării în abundența Împărăției aici, în lumea fizică. Dar, mai important decât

atât, trebuiau să afle ce să facă *după* ce dăruiau și cum să recolteze lucrurile pe care aveau nevoie să le primească de la Dumnezeu.

Eu am descoperit că aveam de jucat un rol când venea vorba despre recolta mea, iar primul pas în direcția aceasta presupunea să aflui ce era credința și de ce aveam nevoie de ea. Trebuia să învăț cum mă conducea Duhul Sfânt spre recolta mea și cât de importante erau detaliile legate de ea și de momentul potrivit pentru culegerea ei. Am descoperit că există legi spirituale care trebuiau învățate și aplicate, precum și legi care guvernează lumea fizică și care afectează recolta.

Toate aceste emisiuni de pe canalele creștine sunau de parcă banii aveau să apară pur și simplu în cutia poștală a oamenilor.

Nu neg faptul că uneori banii chiar apar astfel, dar, dacă stați să analizați îndeaproape cazurile acestea, veți observa indiciile spirituale ale motivelor pentru care se întâmplă așa sau pentru modul în care au apărut.

După ce am urmărit câteva dintre emisiunile acelea, m-am simțit stânjenit de ce am văzut. Nu era de mirare că oamenii nu le luau în seamă. În același timp, experiența aceea m-a înfuriat de-a binelea. Mi-am dat seama în momentele respective că prezența mea era necesară și că aveam ceva de spus.

Am hotărât să lucrez în continuare în domeniul televiziunii, fiindcă aveam o poveste care merita spusă. Au trecut de atunci paisprezece ani în care am fost implicat în sfera aceasta și am văzut zeci de mii de oameni descoperind Împărăția (nu religia, ci Împărăția lui Dumnezeu), iar ei s-au bucurat de aceleași rezultate de care am avut parte eu și Drenda.

Știu că și voi le veți experimenta.

Cartea aceasta, *Revoluția ta financiară. Puterea generozității*, este cea de-a cincea și ultima din seria *Revoluția financiară*. Sunt încântat să văd seria aceasta încheiată și sunt entuziasmat de această ultimă carte a ei.

— Gary Keese

CAPITOLUL 1

PUTEREA GENEROZITĂȚII

Într-o seară, serveam cina împreună cu familia la unul dintre restaurantele noastre preferate din oraș. Chelnerița era o tânără aflată în ultimul trimestru de sarcină. Când a trebuit să achit nota de plată, am simțit brusc imboldul de a-i da un bacșiș mai mare decât cei douăzeci și cinci la sută pe care îi las de obicei, așa că am adăugat o sută de dolari la consumația noastră. Ea a luat chitanța semnată de mine, fără să se uite la ea, și s-a întors în bucătărie.

Câteva clipe mai târziu, a venit spre noi cu obrazii brăzdați de lacrimi. Se întorsese ca să ne mulțumească. Ne-a spus că se afla într-o situație financiară dificilă și că se întreba cum o va scoate la capăt. Astfel, am avut ocazia să i-L mărturisim pe Cristos și să ne rugăm pentru ea înainte să plecăm. Nu am făcut altceva decât să fim generoși, iar gestul acesta a deschis ușa slujirii spre inima ei.

*Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungii Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la **pocăință**?*

— Romani 2:4

Versiunea King James a acestui pasaj din Romani spune că bunătatea lui Dumnezeu ne conduce spre pocăință.

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Când suntem generoși, acționăm la fel ca Dumnezeu.

Matei 5:45 spune astfel:

...ca să fiți fi ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și să plouă peste cei dreپți și peste cei nedreپți.

Dumnezeu este bun și El este generos! Noi suntem copiii Lui și noua noastră natură în Cristos este una care poartă amprenta generozității. După cum am văzut în relatarea de mai sus, faptul că suntem generoși ne face să devenim părtași inimii lui Dumnezeu pentru oameni. La fel ca o gură de apă rece într-o zi toridă, generozitatea aduce răcorire și speranță unei lumi care rătăcește în pustia sărăciei.

Impactul pe care îl are dărnicia făcută cu inimă largă se vede clar în instrucțiunile lui Pavel din 2 Corinteni 9:10-15, epistolă adresată bisericii din Corint:

Cel ce dă sămânță semănătorului și pâine pentru hrană vă va da și vă va înmulți și vouă sămânța de semănat și va face să crească roadele neprihănirii voastre. În chipul acesta veți fi îmbogățiți în toate privințele, pentru orice dărnicie, care, prin noi, va face să se aducă mulțumiri lui Dumnezeu. Căci ajutorul dat de darurile acestea nu numai că acoperă nevoile sfinților, dar este și o pricină de multe mulțumiri către Dumnezeu.

Așa că dovada dată de voi prin ajutorul acesta îi face să slăvească pe Dumnezeu pentru ascultarea pe care mărturisiți că o aveți față de Evanghelia lui Cristos și pentru dărnicia ajutorului vostru față de ei și față de toți și-i face să se roage pentru voi și să vă iubească din inimă, pentru harul nespus de mare al lui Dumnezeu față de voi. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare!

Generozitatea voastră îi face pe oameni să Îl laude pe Dumnezeu și să Îi mulțumească! Observați că, potrivit spuselor lui Pavel, generozitatea aceasta este *slujirea* voastră pentru Dumnezeu.

Definiția cuvântului *slujire* este următoarea: *îndeplinirea lucrării sau îndatoririlor față de un superior sau în calitate de slujitor al cuiva*.¹

Ea face parte din datoria pe care o aveți aici, pe pământ, ca reprezentanți ai lui Dumnezeu, de a arăta oamenilor ce simte inima Lui pentru ei și preocuparea pe care o are față de viața lor. Rezultatul este clar: generozitatea atinge inima oamenilor și îi face să se deschidă pentru a-L primi pe Cristos. Cred că ne amintim cu toții situațiile în care cineva ne-a venit în ajutor și cât de mult a însemnat gestul acesta pentru noi.

Îmi aduc aminte că, la începutul căsătoriei noastre, aveam o datorie de patru mii de dolari la fisc și că nu știam cum să fac rost de bani. Am stat treaz multe nopți, gândindu-mă cu groază la situația în care eram. Pe atunci locuiam în Tulsa și aveam de gând să mergem de sărbători acasă, în Ohio.

Când tatăl meu m-a întrebat cum ne descurcam, i-am spus despre taxele restante. Mi-a zis: „O, problema aceasta e ușor de rezolvat.” A luat un cec și a scris pe el toată suma pe care o datoram. Generozitatea aceasta manifestată pe loc m-a făcut să îl iubesc și mai mult decât o făcusem până atunci, căci în clipele acelea am văzut ce simțea inima tatălui meu pentru mine.

De obicei, tata își ascundea sentimentele. Nu arăta altora ce simțea și nici măcar mamei mele. Din câte îmi aminteam eu, tata nu îmi spusese niciodată că mă iubea. O singură dată se întâmplase ca, după ce mama îi ceruse să o facă, să spună cuvintele acestea, însă doar după multe insistențe. Ziua aceea mi-a rămas întipărită în minte de parcă a fost ieri. Mama încerca să îl înduplece, zicând: „Nu îi poți spune propriului tău fiu că îl iubești?” Însă tata a păstrat tăcerea. În cele din urmă, când a văzut-o pe mama cu ochii plini de lacrimi, tata mi-a spus că mă iubea. Însă nu pusesem niciodată la socoteală acea singură dată în care îmi spusese cuvintele cu pricina, fiindcă fusese constrâns să le rostască.

1 *The American Heritage® Dictionary of the English Language*, a cincea ediție

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

În loc să ne spună prin cuvinte că ne iubea, tatăl meu ne cumpăra uneori ceva special și cred că eu și ceilalți frați ai mei știam că el ne iubea. Vedeam ce simțea tatăl nostru pentru noi doar prin ceea ce făcea, dar aproape niciodată prin ceea ce ne spunea. Am păstrat momentele acelea în minte, ca pe niște puncte luminoase într-o noapte întunecată.

În ziua în care a completat cecul acela pentru plata datoriei mele față de fisc, inima mi s-a umplut de recunoștință. L-am îmbrățișat pe tatăl meu cu ochii plini de lacrimi și i-am mulțumit. Răspunsul lui m-a luat pe nepregătite. Mi-a zis: „Cât timp o pot face, vreau să ajut.”

Sunt convins că, la fel ca mine, și voi vă amintiți gesturile prin care alții și-au manifestat generozitatea față de voi și prin care v-au atras atenția. De aceea, notați-vă în gând ideea aceasta:

Generozitatea arată oamenilor ce simțiți față de ei și ce simte inima lui Dumnezeu pentru ei.

Generozitatea are atâta putere! Ea trece dincolo de cuvinte și pătrunde până în inimă. Este uimitor cum ne putem aminti un compliment sau un dar primit din partea cuiva.

Unul dintre primele momente din viață când am văzut sentimentele tatălui meu față de mine a fost când eram în clasa a șasea. Pe atunci, eu și vărul meu eram pasionați de lansarea de rachete de jucărie și cumpărasem un model cu formă conică, în care puteam pune felurite obiecte pentru a le lansa împreună cu racheta în aer.

În ziua cu pricina, ne-am gândit să punem în partea din față a rachetei o broască și să lipim cu bandă izolatoare acel segment de celelalte, pentru ca racheta să se prăbușească, în loc să își deschidă parașuta. Intenția era să vedem ce se va întâmpla cu broasca, iar rezultatul era ușor de anticipat. Ei bine, am lansat racheta și, spre groaza noastră, tata a ieșit din casă, vrând să vadă cum ne descurcam. Știam că nu va fi încântat de uciderea broaștei.

Racheta a mers drept în sus, cum era normal, după care a descris un arc și s-a prăbușit, lovind pământul cu vârful. Când m-am dus să o

iau de jos, am văzut că primul segment era turtit și că broasca murise, așa cum ne așteptam.

Când am ridicat racheta, am aruncat repede broasca la o parte, ca tata să nu descopere ce urmăriserăm noi de fapt. El a venit lângă mine și mi-a cerut racheta să o examineze. Țin minte și acum cât de preocupat era de lansarea rachetei. În timp ce o ținea în mână, a început să ne spună cum o puteam repara și cât de rău îi părea că racheta se prăbușise. Apoi a intrat în detalii, explicându-ne cum puteam pune laolaltă bucățile rupte. Preocuparea reală din glasul lui și bunătatea lui m-au convins de greșeala mea. Tata nu a aflat niciodată despre broască, însă eu nu am uitat interesul lui pentru mine și racheta mea. În momentul acela, am știut că îi păsa cu adevărat de mine.

Există și împrejurări în care Dumnezeu folosește oameni pe care nici măcar nu îi cunoaștem pentru a ne încuraja și a ne întinde o mână.

O experiență memorabilă pentru mine și Drenda a avut loc după ce am mers la o partidă de vânătoare de fazani cu niște prieteni. Eram căsătoriți de puțin timp și locuiam în Tulsa. Unul dintre colegii mei de școală locuia în Kansas și ne-a invitat să mergem împreună cu el la vânătoare în prima zi a sezonului de fazani. Am fost mai mult decât încântat.

Am mers cinci ore cu mașina până în Kansas și am avut parte de o zi grozavă, în care am vânat atâtea păsări câte ne permitea legea. La întoarcerea spre Tulsa, motorul mașinii prietenului nostru s-a stricat. Am rămas într-o pustietate, pe un drum de țară, la ore întregi de casă. Dacă ați fost vreodată în Kansas, știți cât de pustiu e statul acesta.

Se întunecase deja și am văzut o singură lumină undeva, în depărtare. Am mers pe jos până la casa aceluia fermier și i-am spus care era situația. Am rămas șocat când ne-a spus: „Vă duc eu până acasă în seara asta. O să pun mașina voastră pe platforma mea și o să ajungeți la timp ca să fiți la lucru luni dimineața.” (Drenda își găsise un loc de muncă la un restaurant, cu jumătate de normă, și era dezamăgită la gândul că va trebui să sune și să anunțe că nu reușește să meargă în prima zi.)

În mod uimitor, omul acesta pe care nu îl mai întâlnisem niciodată a condus timp de cinci ore până în Tulsa, după care a făcut

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

cale-ntoarsă alte cinci ore, până în Kansas. A condus toată noaptea ca să ne ajute pe noi!

Nu voi uita niciodată gestul acesta plin de altruism și bunătate. Nici măcar nu a vrut să ne ia vreun ban pentru benzină. Îi voi rămâne recunoscător pentru totdeauna acestui om. Când mă gândesc la el, mă gândesc mereu cu recunoștință la darul lui.

Când oamenii se gândesc la voi, ei îi vor mulțumi lui Dumnezeu pentru generozitatea voastră.

Sunt sigur că vă vin și vouă în minte situații asemănătoare de care ați avut parte în viață. Vă aduceți aminte cât de recunoscători ați fost pentru grija și preocuparea pe care v-a arătat-o cineva. Acesta a

OAMENII ÎI VOR MULȚUMI LUI DUMNEZEU PENTRU HARUL NESPUȘ PE CARE L-A DAT CELOR GENEROȘI!

fost mesajul pe care Pavel a încercat să îl transmită credincioșilor din Corint, și anume că generozitatea lor arăta oamenilor ce simțea inima lui Dumnezeu pentru ei și îi făcea să Îl laude și să Îi mulțumească pentru slujirea aceasta.

Când eu am venit la Cristos, inima mea a fost sensibilizată și a început să îmi pese cu adevărat de oameni. Când vedeam o nevoie, îmi doream mereu să ajut, dar era atât de frustrant faptul că de obicei nu o puteam face, pentru că nu aveam niciun ban de care să mă pot lipsi.

Am descoperit că majoritatea oamenilor trăiesc aceleași simțăminte. Dacă vă aflați într-o mulțime de oameni și le cereți să vă îndrume spre un loc anume, veți vedea că o duzină se vor oferi să vă ajute.

Însă am observat că, în Biblie, generozitatea are efecte mult mai mari decât crezusem eu. Citind acest pasaj din 2 Corinteni 9, am dat peste o lege a Împărăției care a schimbat tot ce credeam că știu despre dărnicie:

Căci ajutorul dat de darurile acestea nu numai că acoperă nevoile sfinților, dar este și o pricină de multe mulțumiri către Dumnezeu.

Așa că dovada dată de voi prin ajutorul acesta îi face să slăvească pe Dumnezeu pentru ascultarea pe care mărturișiți că o aveți față de Evanghelia lui Cristos și pentru dărnicia ajutorului vostru față de ei și față de toți și-i face să se roage pentru voi și să vă iubească din inimă, pentru harul nespus de mare al lui Dumnezeu față de voi. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare!

— 2 Corinteni 9:12-15

Oamenii Îi vor mulțumi lui Dumnezeu pentru harul nespus pe care l-a dat celor generoși!

Ca să înțelegem cu adevărat ce spune Pavel aici, trebuie să definim termenii.

Nespus se referă la o cantitate mare sau la o mare măsură, la ceva excepțional sau extraordinar, ce întrece orice altceva; termenul se poate folosi în expresii de felul *structuri de o splendoare nespusă*.²

Ce anume va fi al vostru într-o măsură nespus de mare? Ce va fi extraordinar și de o splendoare nespusă în viața voastră? Harul lui Dumnezeu!

Acum avem nevoie de o definiție a harului.

Harul înseamnă favoarea nemeritată a lui Dumnezeu.

Aceasta este definiția standard a harului, însă ea lasă de dorit, întrucât nu exprimă în mod adecvat esența conceptului de har. Îngăduiți-mi să vă prezint o definiție mai bună.

Urmează un citat din Wikipedia pe tema harului divin:

În general, învățătura creștină afirmă că harul este mila (favoarea) nemeritată pe care Dumnezeu a dat-o omenirii, trimitându-L pe Fiul Lui să moară pe cruce și oferind astfel mântuirea veșnică. Însă această definiție nu acoperă toate sensurile în care termenul este folosit în Scriptură. De exemplu, Luca 2:40 spune: „Iar Pruncul creștea și Se întărea; era plin de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era peste El.” În exemplul

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

acesta, folosirea definiției harului ca favoare nemeritată nu are logică, întrucât Cristos, care era lipsit de păcat, nu avea nevoie de o asemenea favoare.

James Ryle a sugerat că „harul este prezența divină care vă împuternicește să fiți ceea ce v-a creat Dumnezeu să fiți și să faceți ceea ce v-a chemat El să faceți.” O altă definiție, formulată de Bill Gothard, sugerează că „harul ne dă dorința și puterea pe care ni le oferă Dumnezeu pentru a face voia Lui.” Amândouă aceste definiții corespund sensurilor pe care le are cuvântul „har” pe parcursul Bibliei.³

Vedem, așadar, că Pavel vorbește în pasajul acesta despre harul sau despre împuternicirea de a prospera. Darul acesta, darul harului, a fost celebrat pentru că îi împuternicea pe oameni să propășească. Și, pe măsură ce ei deveneau la rândul lor generoși, împlinind nevoile oamenilor, faptul acesta îi determina să se închine lui Dumnezeu.

Pavel încheie pasajul cu cuvintele acestea: **„Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare [de nedescris]!”**

Urmează încă o definiție. Sintagma „de nedescris” înseamnă, după cum sugerează ea însăși, că nu există cuvinte care să poată descrie cum se cuvine lucrul la care se referă.⁴ Așa califică Pavel darul harului, ca pe ceva de nedescris, mai ales când era vorba despre oamenii cărora li s-a slujit cu ajutorul banilor pe care harul i-a pus la dispoziție.

Aceasta este puterea care vă poate elibera de robia lipsurilor financiare. Puterea aceasta, harul lui Dumnezeu, este disponibilă pentru orice credincios. Însă iată de ce trebuie să țineți cont: putem petrece mult timp vorbind despre ceea ce ne-a spus Pavel să facem, adică despre *dărnicie*. Dar, dacă nu înțelegem harul, împuternicirea de a prospera prin puterea lui Dumnezeu, vom rata recolta pe care El a pregătit-o pentru noi. Ar fi ca și cum am semăna o grădină în pădure, la umbra unui copac cu o coroană bogată, unde lipsesc lumina și puterea necesare pentru producerea rezultatului dorit.

3 https://en.wikipedia.org/wiki/Divine_grace

4 *American Heritage Dictionary of the English Language, a cincea ediție*

Eu și Drenda citeam istorisiri din Biblie în care puterea lui Dumnezeu se manifesta și schimba cu totul situația. Trebuie să recunosc, însă, că auzeam foarte puține relatări de felul acesta despre experiențe similare în biserica în care am crescut. În afară de mântuire, nimeni nu vorbea niciodată despre felul în care harul lui Dumnezeu se putea revărsa peste o situație.

Înțeleg că mântuirea noastră este cea mai importantă. Dar, după cum spuneam, eu aveam nevoie ca același har să funcționeze în *fiecare* domeniu al vieții mele, însă nu știam cum se putea întâmpla așa ceva. Și, din pricina ignoranței mele, eram faliți, bolnavi și deprimați. Aveam cunoștințe despre mântuire; partea aceasta despre salvarea eternă o știam, dar nu înțelegeam cum să facem cerul să coboare în viața noastră și să manifeste puterea lui Dumnezeu. După cum vă spuneam, eram o epavă din punct de vedere financiar.

Însă cuvintele pe care mi le-a spus Domnul în ziua când mi-a vorbit cu privire la Împărăție au fost următoarele: „Ești în încurcătura aceasta pentru că nu ai învățat niciodată cum operează Împărăția Mea!”

Cu alte cuvinte, El îmi spunea că nu știam cum să folosesc autoritatea Împăratului aici, în lumea fizică. Nu învățasem niciodată cum să fac lucrul acesta și nici măcar nu știusem că el era posibil. Nu aveam idee cum să beneficiez de harul, de puterea lui Dumnezeu.

Apropo, discuția pe care am purtat-o cu Dumnezeu în ziua aceea, când mi-a vorbit despre Împărăția Lui, nu s-a limitat la atât. El mi-a mai spus: „Biserica Mea trăiește așa cum trăiau copiii lui Israel când erau sclavi și făceau cărămizi pentru faraon. Copiii Mei sunt sclavi! Sunt înglodați în datorii, iar Eu vreau să fie liberi!”

Dați-mi voie să subliniez un aspect legat de subiectul acesta: nu veți fi niciodată liberi până când nu deveniți liberi și din punct de vedere financiar. După cum spunem eu și Drenda de treizeci de ani încoace, nu veți descoperi niciodată cine sunteți cu adevărat și nu veți trăi potrivit cu scopul spiritual al vieții voastre decât atunci când rezolvați problema banilor.

Permiteți-mi să mai subliniez încă un aspect: **VOI PUTEȚI DEVENI LIBERI!**

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Eu și mii de alți oameni am dovedit lucrul acesta. Harul lui Dumnezeu este la dispoziția voastră pentru a vă ajuta. Anumite lucruri pe care sunteți chemați să le faceți nu vor putea fi realizate niciodată de pe poziția de sclavi. Trebuie să ajungeți liberi din punct de vedere financiar nu doar pentru voi înșivă și pentru familia voastră,

OAMENII CAUTĂ RĂSPUNSURI. EI CAUTĂ SOLUȚII REALE ȘI AU NEVOIE DISPERATĂ SĂ VADĂ ÎMPĂRĂȚIA OPERÂND, NU RELIGIA.

ci și pentru ca oamenii să poată vedea Împărăția lui Dumnezeu operând în viața voastră, așa încât să fie atrași spre ea ca spre un pom încărcat cu roade coapte. Oamenii caută răspunsuri. Ei caută soluții reale și au nevoie disperată să vadă Împărăția operând, nu religia.

Vă voi relata o conversație pe care am avut-o zilele trecute cu o asistentă medicală; de fapt, cu două asistente.

Mama mea are optzeci și opt de ani și se simte destul de bine, însă are nevoie de ajutor ca să ajungă într-un loc sau altul, după cum e de așteptat la vârsta ei. Prin urmare, în ziua cu pricina, am dus-o la câteva controale medicale la care era programată.

În timp ce stăteam de vorbă cu asistenta în timpul primului consult, ea m-a întrebat cu ce mă ocupam. I-am spus despre biserica noastră și despre firma mea care oferă servicii financiare menite să îi ajute pe oameni să scape de datorii. Ei bine, informația aceasta i-a atras atenția. A început să-mi spună că se afla într-o situație dificilă, că luase mai multe credite și că nu știa cum avea să se descurce.

Când am mers la al doilea control medical din ziua aceea, am purtat aproape aceeași discuție cu asistenta de acolo. Femeia aceasta mi-a povestit cu ochii în lacrimi despre situația financiară în care se afla.

Prieteni, asistentele acestea nu sunt singurele care se confruntă cu asemenea probleme. Acesta este modul de viață al Americii din zilele noastre.

Dorința mea fierbinte este de a-i ajuta pe oameni să înțeleagă că există un mod mai bun de viață, cel al Împărăției.

Când eu și Drenda am început să învățăm mai multe despre Împărăția lui Dumnezeu și când am început să aplicăm ceea ce ne învăța Domnul cu privire la ea, viața noastră s-a schimbat radical. Am început să vedem harul despre care vorbea Pavel manifestându-se în viața noastră.

Într-o noapte, am avut un vis despre începerea propriei noastre afaceri, menite să ajute oamenii să scape de datorii. Părea o nebunie, nu-i așa? Adică persoana care era emblema a ce nu trebuia făcut cu banii a ajuns să conducă o firmă care arăta oamenilor cum să iasă din datorii. Doar Dumnezeu putea face una ca asta, nu-i așa?

Poate că vă întrebați: „Cum s-a întâmplat lucrul acesta? Cum ai descoperit cum să scapi de datorii, așa încât să îi poți ajuta și pe alții să facă pasul acesta?” Bună întrebare!

Ca să scurtez povestea, Duhul Sfânt mi-a arătat cum se putea realiza lucrul acesta.

Desigur, am avut de învățat o serie de lucruri care țin de lumea fizică, iar apoi am avut nevoie de oameni care să îmi arate cum să înființez o firmă, dar Duhul Sfânt a îndrumat tot acest proces și mi-a arătat strategiile și metodele unice de care era nevoie pentru a-i ajuta pe oameni. Firma aceasta s-a dezvoltat și a asigurat libertatea noastră financiară.

Apropo, știu la ce vă gândiți: trebuie că i-am taxat cu o mulțime de bani pe clienții noștri, având în vedere sumele mari de care aveam nevoie pentru a scăpa de toate datoriile.

Nu, nu a fost așa. După cum spuneam, Duhul Sfânt ne-a dat un model unic de afacere și iată care anume:

Noi lucrăm pentru clienții noștri GRATUIT.

Cum aș putea încasa o taxă de la un om care se căznește deja să își achite facturile, ca să îl ajut să devină liber? Nu, nu aș putea face așa ceva. Dumnezeu mi-a arătat o modalitate diferită de a finanța firma mea. Ea nu a perceput și nici nu va percepe vreodată o taxă pentru a realiza un plan personalizat, cu ajutorul căruia clienții noștri să devină liberi. Domeniul de activitate al firmei mele este de a arăta clienților cum să scape în mai puțin de șapte ani de toate datoriile, inclusiv

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

de creditul pentru casă și, de obicei, fără să fie necesară o mărire a venitului lor.

Nu suntem susținuți de clienții noștri, ci de zeci de companii, de furnizori și de profesioniști pe care i-am ales pentru a oferi clienților soluții și opțiuni de restructurare. Aceste firme ne susțin pentru că îi direcționăm pe clienții noștri spre ele.

De exemplu, în procesul nostru de restructurare, dacă eu știu că firma XYZ poate reduce la jumătate asigurarea pe care o plătește clientul meu, îl voi îndruma pe acesta din urmă să ia legătură cu firma respectivă. Clientul meu poate sta de vorbă cu reprezentanții firmei XYZ, după care hotărăște el însuși dacă este sau nu interesat de ratele mai mici pe care i le oferă aceasta, ca parte a planului de restructurare.

Prin urmare, pentru client, totul este gratuit. Sunt convins că acesta a fost unul dintre factorii principali care a dus la dezvoltarea masivă a firmei noastre.

Informați-vă cu privire la compania noastră pe site-ul forwardfinancialgroup.com.

Noi îi ajutăm pe oameni, de asemenea, să descopere ceea ce eu numesc „investițiile sigure”. Conceptul acesta se referă exact la ceea ce sugerează numele lui: investirea banilor fără niciun risc legat de prăbușirea pieței, care să îi lase fără prețioasele economii făcute pentru anii de pensie.

V-am spus toate acestea pentru că în ultimii treizeci de ani am stat de vorbă cu sute de mii de oameni și am văzut în ce încurcătură se află majoritatea americanilor.

Îmi vine în mine un exemplu aparte, care ilustrează felul în care trăiesc cei mai mulți concetățeni ai noștri.

Într-o zi, m-a sunat o doamnă care mi-a cerut să o vizitez, fiindcă avea nevoie de ajutor în privința datoriilor ei. Eu și unul dintre asociații mei ne-am întâlnit cu ea și am ascultat-o cu ochii mari în timp ce ne explica situația ei. Avea treizeci și două de carduri de credit și de pe toate scosese suma maximă admisă. (Da, ați auzit bine: treizeci și două de carduri de credit.)

Își construise cu succes propria închisoare, iar acum îmi cerea mie cheia pentru a ieși din ea. În mintea mea, răspunsul era simplu: nu

mai folosi cardurile de credit. Acesta ar fi fost un început bun. Prin urmare, i-am spus să renunțe la carduri și am insistat să trăiască doar cu venitul ei. Apoi i-am dat ca sarcină să facă o listă cu toate cheltuielile necesare traiului, ca să îmi fac o idee de unde să începem consilierea. I-am sugerat, de asemenea, să înceapă să folosească un card de debit în locul unuia bancar, pentru a evita înrăutățirea situației în care se afla.

La sugestia mea de a renunța la cardurile de credit, femeia a izbucnit dintr-o dată în lacrimi și mi-a pus o întrebare care m-a lăsat fără cuvinte: „Atunci cum voi mai putea să-mi cumpăr pantofi?”

Oare auzisem bine? Ea nu avea bani de mâncare, dar mă întreba cum își va mai cumpăra pantofi?

Poate veți crede că doamna aceasta este o excepție de la regulă. În ce privește numărul de carduri de credit pe care le deținea, chiar era. Însă în privința închisorii financiare în care se găsea, era doar una din mulțimea celor închiși în ea. Priviți ce spun ultimele statistici realizate în America:

- 57 % dintre oameni nu au nici măcar o mie de dolari în bancă.⁵
- 44 % nu pot plăti o cheltuială neașteptată de patru sute de dolari.⁶
- 23 % dintre americani nu își pot plăti facturile lunare și se afundă tot mai mult în datoriile de la o lună la alta.⁷

Prieteni, americanii sunt exact așa cum mi-a spus Dumnezeu: sclavi.

Gândiți-vă ce face un sclav.

5 Ray Hanania, „57% dintre americani au economii mai mici de o mie de dolari”, 31 martie 2021, SuburbanChicagoland.com

6 Joseph Lawler, „44 % dintre americani nu pot acoperi o cheltuială neașteptată de patru sute de dolari”, *Washington Examiner*, 19 mai 2017.

7 Megan Leonhardt, „Obțineți libertatea financiară”, 24 mai 2019

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

- Nu muncește pentru sine. Deși lucrează și produce profit, acesta este trimis în fiecare lună creditorilor, lăsând familiei doar atâția bani cât să supraviețuiască încă o lună.
- Sclavii trăiesc într-o casă care nu este a lor (adică au de plătit o ipotecă).
- Sclavii conduc mașini care nu sunt ale lor, ca să meargă la muncă și să câștige bani cu care să plătească o casă ai cărei proprietari nu sunt.
- Sclavii poartă haine pe care le-au cumpărat cu carduri de credit, ca să meargă la muncă și să primească salariul cu care plătesc mașina și casa care nu sunt ale lor, pe lângă creditul pentru studii făcut cu douăzeci de ani în urmă, pe care continuă și acum să îl achite.

Ați prins ideea.

Bogatul stăpânește peste cei săraci și cel ce ia cu împrumut este robul celui ce dă cu împrumut.

— Proverbe 22:7

Știați că majoritatea oamenilor merg fără tragere de inimă la locul lor de muncă? De fapt, un sondaj de opinie arată că 85% dintre angajați își detestă slujba.⁸

Atunci de ce lucrează acolo? Pentru că sunt sclavi și sclavii nu au opțiuni!

Există oare o cale de ieșire din sclavie? Da!

Nu mă credeți? Dați-mi voie să v-o arăt.

Căci ajutorul dat de darurile acestea nu numai că acoperă nevoile sfinților, dar este și o pricină de multe mulțumiri către Dumnezeu.

8 Sara Burrows, „85% dintre oameni detestă locul lor de muncă, potrivit unui sondaj Gallup”, 22 septembrie 2017, returntonow.net

Așa că dovada dată de voi prin ajutorul acesta îi face să slăvească pe Dumnezeu pentru ascultarea pe care mărturișiți că o aveți față de Evanghelia lui Cristos și pentru dărnicia ajutorului vostru față de ei și față de toți și-i face să se roage pentru voi și să vă iubească din inimă, pentru harul nespus de mare al lui Dumnezeu față de voi. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare!

— 2 Corinteni 9:12-15

Haideți să rămânem concentrați asupra acestui răspuns: harul lui Dumnezeu, împuternicirea de a prospera!

Este important să fim conștienți totodată de faptul că vrăjmașul vrea să rămâneți înglobați în datorii și să nu aflați niciodată cum puteți ieși din ele. Acesta este motivul pentru care în Statele Unite există în prezent 1,1 *trilioane* de carduri de credit active⁹ și cel pentru care sunt emise în fiecare an între patru și opt miliarde de noi asemenea carduri.¹⁰

Cineva vrea ca voi să aveți datorii și nu doar băncile și comercianții vă îmbie cu cardurile lor.

Satana știe că, dacă vă poate ține înglobați în datorii, nu veți reuși niciodată să pășiți spre destinul vostru spiritual, care știe că ar provoca mari pagube împărăției lui.

Așadar, dați-mi voie să fac o scurtă recapitulare. Cartea aceasta vorbește despre generozitate, nu-i așa? Ei bine, da și nu. Da, vom vorbi îndată despre toate beneficiile dărnicii și despre ce înseamnă să fim generoși. Însă dărnicia în sine nu este răspunsul. Trebuie să știți cum să beneficiați de harul, de puterea lui Dumnezeu.

Dați-mi voie să subliniez încă o dată ideea aceasta: dărnicia în sine, folosită ca o formulă, nu este cheia problemei. Desigur, ea constituie o parte a cheii, însă eu și voi avem nevoie de acea împuternicire supranaturală, extraordinară de a propăși, care poartă numele de har.

9 Raynor de Best, „Credit Card and Debit Card Number in the U.S. 2012-2018,” 16 decembrie 2020, [statista.com/statistics](https://www.statista.com/statistics)

10 Bob Bryan, 24 noiembrie 2015, [businessinsider.com](https://www.businessinsider.com)

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Dustin și Kendall au aflat la ce mă refer. Cei doi sunt o familie tânără care nu a înțeles cu adevărat că aveau nevoie de harul lui Dumnezeu în domeniul resurselor financiare decât atunci când au ajuns într-o situație complicată. Contemplau ideea unei afaceri noi și au hotărât să meargă înainte. Costurile presupuse de inițiativa aceasta se ridicau la o sută cincizeci de mii de dolari, sumă pe care nu o puteau obține decât împrumutând-o.

În aceeași lună în care au cumpărat afacerea, au fost audiați de fisc și informați că aveau de achitat taxe restante în valoare de cincizeci și trei de mii de dolari. Dustin ne-a spus că s-au trezit cu o datorie de peste două sute de mii de dolari și nicio cale de ieșire, fiindcă situația lor financiară era deja dificilă înainte să cumpere afacerea.

Tocmai împrumutaseră bani ca să plătească spitalizarea pentru ultima naștere și încă mai aveau rate de achitat. Controlul fiscului i-a împins dincolo de limita până la care se puteau descurca financiar, așa că Dustin se chinuia să găsească opțiuni.

După mai multe căutări, a găsit în cele din urmă o ofertă pentru un credit de treizeci de mii de dolari. S-a dus la soția lui să se consulte cu ea în privința banilor.

Nu știa că ea studia și medita la cartea mea intitulată *Revoluția ta financiară. Puterea odihnei*, care vorbește și ea despre folosirea harului divin.

De aceea, când Dustin a venit la ea cu ideea acestui împrumut, Kendall a fost dezamăgită, fiindcă sperase că soțul ei va apela la Dumnezeu, nu la datorii. Au stat de vorbă despre decizia aceasta și Kendall l-a încurajat să își pună încrederea în Dumnezeu. Din fericire, Dustin a ascultat sfatul înțelept al soției lui.

În timp ce se rugau, au auzit glasul Duhului Sfânt spunându-le să semene o sămânță. În vremea aceea, nu aveau suma pe care le arătase Domnul să o semene, așa că au lucrat următoarele douăzeci și opt de zile ca să câștige suficient încât să poată semăna suma respectivă.

Care a fost rezultatul? Afacerea lor a prins aripi.

În cursul anului următor, au reușit să achite o sută șaptezeci și cinci de mii de dolari din suma pe care o datorau și Dustin a câștigat în anul acela de doisprezece ori mai mulți bani decât în toată viața lui!

Kendall și Dustin au descoperit că Împărăția funcționează de fiecare dată!

Care a fost răspunsul la problema lor? Împărăția și harul lui Dumnezeu!

Care este răspunsul la problema voastră? Împărăția și harul lui Dumnezeu!

CAPITOLUL 2

RĂSPUNSUL ESTE HARUL

În ultimul capitol, am vorbit despre modul în care generozitatea are un impact spiritual asupra oamenilor, înmuind inima lor cu ajutorul recunoștinței pe care o simt față de voi și față de Dumnezeu. Am amintit, de asemenea, spusele lui Pavel potrivit cărora abilitatea de a fi generoși este rezultatul harului lui Dumnezeu în viața noastră.

...și-i face să se roage pentru voi și să vă iubească din inimă, pentru harul nespus de mare al lui Dumnezeu față de voi. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare [darul Lui de nedescris]!

— 2 Corinteni 9:14-15

Am discutat despre accentul pus de Pavel pe cuvântul *nespus* pe care l-a folosit pentru a descrie harul pe care Dumnezeu ni l-a dat pentru a prospera. Am văzut că harul înseamnă împuternicirea extraordinară de a realiza ceva. Pavel numește această împuternicire a harului divin un dar de nedescris! Cred că toți ar recunoaște că, dacă Dumnezeu Însuși i-ar ajuta să prospere în viață, acesta ar fi un avantaj incredibil.

Ca să înțelegeți mai bine măreția a ceea ce dorește Dumnezeu să facă în viața voastră și puterea nemăsurată care vă stă la dispoziție,

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

haideți să ne întoarcem cu câteva versete în urmă și să începem să citim de la versetul 6.

Să știți: cine seamănă puțin, puțin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera. Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău sau de silă, căci „pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu.” Și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având întotdeauna în toate lucrurile din destul, să prisișiți în orice faptă bună, după cum este scris: „A împrăștiat, a dat săracilor, neprihănirea lui rămâne în veac.”

Cel ce dă sămânță semănătorului și pâine pentru hrană vă va da și vă va înmulți și vouă sămânța de semănat și va face să crească roadele neprihănirii voastre. În chipul acesta veți fi îmbogățiți în toate privințele, pentru orice dărnicie care, prin voi, va face să se aducă mulțumiri lui Dumnezeu.

— 2 Corinteni 9:6-11

Acum lucrurile devin cu adevărat palpitate!

Vedem că termenul *har* este folosit și în textul acesta, doar că Pavel îi alătură adjectivul *orice*, pentru a ajuta cititorul să înțeleagă că TOATĂ puterea lui Dumnezeu se află în spatele cuvântului *har*. Pavel vorbește în mod lămurit aici despre dăruire și primire, subliniind faptul că, odată ce dăruieți, tot harul lui Dumnezeu este la dispoziția voastră pentru a produce recolta.

Tot harul lui Dumnezeu implică toată puterea, înțelepciunea, favoarea și pricepera divină care sunt acum disponibile pentru voi, ca să puteți culege recolta acelei semințe. Nu știu care este reacția voastră, dar pe mine mă cuprinde entuziasmul la gândul acesta!

Dar aceasta tot nu înseamnă că recolta va apărea pur și simplu de la sine.

Dacă un fermier foarte înstărit v-ar spune că e gata să vă împrumute toate utilajele lui, care valorează milioane de dolari, ca să semănați pământul și să strângeți recolta, dar voi nu ați ști nimic despre agricultură, ajutorul lui nu v-ar folosi la nimic.

Dumnezeu ne-a pus la dispoziție toată puterea Lui, însă și nouă ne revine un rol de jucat, aidoma fermierului care știe că agricultura înseamnă mai mult decât să arunce sămânța în pământ.

Deocamdată, aș vrea doar să înțelegeți că toată abilitatea lui Dumnezeu este alături de voi nu doar pentru a vă ajuta să strângeți recolta după ce ați semănat, ci și pentru a vă arăta când și unde să semănați. Datorită acestui fapt, aveți un viitor financiar nelimitat!

Acum trebuie să facem un pas mai departe și să vorbim despre revelația clară a acestui pasaj, și anume despre nevoia de a avea mai întâi bani.

Și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având întotdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiți în orice faptă bună.

Vedem că primul lucru pe care îl menționează Dumnezeu este să aveți toate cele necesare. Observați că aici nu este vorba doar despre bani. Apostolul se referă la *toate* lucrurile și la *toate* situațiile. Eu obișnuiesc să exprim ideea în felul următor: „Voi aveți grijă de lucrarea Domnului și El va avea grijă de a voastră.” Prin urmare, „toate lucrurile și toate situațiile” înseamnă pentru mine că nu vom duce lipsă niciodată, indiferent ce se întâmplă cu economia țării. Când Dumnezeu spune că nevoile voastre vor fi împlinite, El nu Se referă aici la faptul că de-abia vom reuși să ne descurcăm.

Vei da cu împrumut multor neamuri, dar tu nu vei lua cu împrumut. Domnul te va face să fii cap, nu coadă; totdeauna vei fi sus și niciodată nu vei fi jos, dacă vei asculta de poruncile Domnului, Dumnezeului tău, pe care ți le dau astăzi, dacă le vei păzi și le vei împlini.

— Deuteronom 28:12b-13

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Când Dumnezeu vorbește despre împlinirea tuturor nevoilor noastre, El Se referă la o viață trăită în libertate financiară deplină, lipsită de datorii, care vă permite să vă îndepliniți cu pasiune însărcinarea primită și să mâncați cele mai bune roade ale țării. De asemenea, El are în vedere pentru voi o sănătate și o pace deplină.

În al doilea rând, după ce nevoile voastre sunt împlinite, voi nu doar veți supraviețui, ci veți înflori.

... Veți fi îmbogățiți în toate privințele, pentru orice dărnicie.

Rezultatul final va fi acela că veți avea abilitatea financiară de a fi generoși, de a dăruia și de a susține oamenii, precum și de a sprijini lucrarea pe care o desfășoară Dumnezeu pe pământ.

Obiectivul lui Dumnezeu este de a face cunoscută inima Lui oamenilor și de a atrage inima lor spre El.

Obişnuiesc să spun mereu că Dumnezeu este implicat într-o afacere care îi privește pe oameni.

Haideți să ne oprim puțin pentru a aborda o prezumție greșită pe care o aud adesea.

Stăteam de vorbă de curând cu un om foarte înstărit, care mi-a spus: „Nu am nevoie de mai mulți bani. Am destui.”

Eu știu că omul respectiv se referea la faptul că nevoile lui sunt împlinite și că, personal, nu îi trebuie mai mulți bani. Însă adevărul este că el are nevoie de mult mai mulți bani.

Dacă privim doar la ceea ce banii pot face pentru noi, *personal*, atunci cred că există un nivel la care motivația de a obține mai mulți se poate micșora. Însă, dacă înțelegeți dorința inimii lui Dumnezeu de a ajunge cu mesajul Evangheliei la milioanele de oameni care nu au aflat încă nimic despre viața pe care o oferă Împărăția și care se îndreaptă în momentul de față spre iad, care este un loc cât se poate de real, atunci ați pricepe că Dumnezeu are nevoie de mai mulți bani!

Dați-mi voie să mai repet o dată: „DUMNEZEU ARE NEVOIE DE MAI MULȚI BANI!”

Mai sunt încă atât de multe lucruri de făcut.

Și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având întotdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiți în orice faptă bună.

Voi sunteți chemați să faceți orice faptă bună. Fiecare asemenea faptă este una făcută în Numele Împăratului. De fapt, potrivit pasajului din Efeseni 4:7, 11-12a, aveți de făcut o lucrare foarte specifică.

Dar fiecăruia dintre noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Cristos. Și El a dat pe unii apostoli, pe alții, proroci, pe alții, evangheliști, pe alții păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire.

— Efeseni 4:7, 11-12a

Vedeți voi, cei mai mulți oameni caută să devină liberi din punct de vedere financiar pentru că au obosit să alerge la nesfârșit. Ei caută pacea. Și, fiindcă majoritatea au locuri de muncă de care nu sunt încântați, caută libertatea pe care le-o oferă banii. Caută libertatea de a face ceea ce vor, în loc să facă ceea ce sunt nevoiți. Își doresc să își urmeze pasiunea și să găsească scopul pe care a fost menită să îl aibă viața lor.

Iată o afirmație care îi va scoate din minți pe oamenii religioși:

Veți fi îmbogățiți în toate privințele.

Da, Cuvântul lui Dumnezeu spune lucrul acesta. Veți fi îmbogățiți!

Cuvântul *bogat* este unul subiectiv, desigur, iar în cultura noastră a fost înțeles greșit, în mare parte. Nu putem spune că un om care are un miliard de dolari este mai fericit decât unul care are o sută de mii.

Nu, a fi „bogat” are o semnificație diferită pentru oameni diferiți. Însă cuvântul acesta implică, desigur, faptul că toate nevoile omului în cauză sunt împlinite, că nu are datorii și că se bucură de cele mai bune roade ale țării.

De veți voi și veți asculta, veți mânca cele mai bune roade ale țării.

— Isaia 1:19

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Însă bogăția nu se rezumă doar la bani. A fi bogat înseamnă și a mă juca cu nepoții mei, a o ține de mână pe soția mea și a face multe

DUMNEZEU VREA SĂ AVEȚI RESURSE DIN BELȘUG PENTRU A ÎNDEPLINI LUCRAREA LUI ÎN LUME.

alte lucruri minunate în viață. Eu și Drenda avem cinci copii grozavi care Îl iubesc cu toții pe Domnul și fiecare dintre ei este implicat într-un fel sau altul în lucrare. Locuim nu departe unii de alții și adevărul este că ne place să petrecem timp împreună. Eu numesc lucrul acesta bogăție!

Vedeți voi, oamenii religioși cred că a avea mulți bani înseamnă lăcomie. Însă nu puteți avea prea mulți bani când sunteți implicați în lucrarea cu oamenii, în parteneriat cu Dumnezeu. Întotdeauna apar sarcini noi de îndeplinit și teritorii noi de cucerit.

De aceea, mai spun o dată: Dumnezeu vrea să aveți resurse din belșug pentru a îndeplini lucrarea Lui în lume.

Domnul vrea să fiți generoși de dragul Lui, ajutând oamenii și finanțând lucrările Sale. Ca să puteți fi generoși cu fiecare ocazie, trebuie să aveți bani.

Dacă vorbim despre fiecare ocazie, aceasta se poate ivi *în fiecare zi* sau *de mai multe ori pe zi*. Haideți să fim sinceri; ca să putem dovedi generozitate cu fiecare ocazie, ar trebui să nu trăim de la o lună la alta, ci să avem mai mulți bani decât cei necesari pentru plata facturilor! Cred că sunteți cu toții de acord cu mine în privința aceasta.

Dar haideți să trecem acum la partea practică a ideii de generozitate sau de dărnicie, în general: atunci când dăruiți, va trebui să faceți față fricii.

Nu am spus că trebuie *să vă împăcați* cu frica, ci că trebuie să îi faceți față atunci când dați. Și cel mai bun mod de a face față fricii este înfruntând-o cu adevărul!

Ce frică însoțește dărnicia? Aceea că nu vom mai avea suficient pentru noi înșine, nu-i așa?

S-ar putea să vă ziceți în sinea voastră: „Am nevoie de banii aceștia” și, desigur, așa este. Însă și Dumnezeu are nevoie de ei. Iar

Domnul nu vă va cere să Îi dați banii voștri fără să vă promită că vă va da în schimb ceva în urma investiției voastre, nu-i așa? Cred că El arată destul de lămurit în Cuvântul Său cum stau lucrurile în privința aceasta:

Dați și vi se va da; ba încă vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra.

— Luca 6:38a

Dumnezeu petrece mai mult timp explicându-vă beneficiile susținerii Împărăției Lui decât instruindu-vă ce să faceți. El spune un singur cuvânt: „*Dați*”, dar folosește alte douăzeci și patru pentru a vă explica *beneficiile* care urmează. Cred că aș semna orice contract formulat în felul acesta!

Este important să știți că Dumnezeu are un interes legitim ca vouă să vă meargă bine. Gândiți-vă puțin: de unde va face Dumnezeu rost de bani pentru finanțarea planurilor Sale?

Banii necesari trebuie să vină de la voi, de la mine și de la alți credincioși, desigur. Oamenii celui rău nu vor finanța lucrările lui Dumnezeu.

Este trist însă că majoritatea credincioșilor consideră că e greșit să creadă că Dumnezeu va răsplăti dărnicia lor. Ei cred că a-I dăruii lui Dumnezeu și a aștepta ceva în schimb ar avea în spate lăcomia și ar afecta actul pur al închinării aduse Domnului.

Considerați că un fermier ar fi impertinent crezând că investiția lui va produce profit pentru el și familia sa? El nu face decât să folosească legile pe care i le-a pus Dumnezeu la dispoziție.

Domnul Se bucură când ne vede prosperând. El ne-a dat legea semănatului și a seceratului pentru beneficiul nostru. Diavolul este cel care a mințit încă de la început Biserica în legătură cu dărnicia și banii. Unele denominații se mândresc cu jurământul sărăciei pe care l-au făcut, fără să-și dea seama că au căzut drept în capcana minciunilor Satanei. Isus S-a confruntat de multe ori cu atitudinea aceasta în lucrarea Lui. De fapt, una dintre cele mai cunoscute pilde ale Sale, cea a bunului samaritean, a fost tocmai pe tema aceasta.

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Un învățător al Legii s-a sculat să ispitească pe Isus și I-a zis: „Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?”

Isus i-a zis: „Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?”

El a răspuns: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău și pe aproapele tău ca pe tine însuși.”

„Bine ai răspuns, i-a zis Isus; fă așa și vei avea viața veșnică.”

Dar el, care voia să se îndreptățească, a zis lui Isus: „Și cine este aproapele meu?”

Isus a luat din nou cuvântul și a zis: „Un om se cobora din Ierusalim la Ierihon. A căzut între niște tâlhari, care l-au dezbrăcat, l-au jefuit de tot, l-au bătut zdrăvăn, au plecat și l-au lăsat aproape mort. Din întâmplare, se cobora pe același drum un preot și, când a văzut pe omul acesta, a trecut înaintea pe alături. Un levit trecea și el prin locul acela și, când l-a văzut, a trecut înaintea pe alături. Dar un samaritean, care era în călătorie, a venit în locul unde era el și, când l-a văzut, i s-a făcut milă de el. S-a apropiat de i-a legat rănila și a turnat peste ele untdelemn și vin, apoi l-a pus pe dobitocul lui, l-a dus la un han și a îngrijit de el. A doua zi, când a pornit la drum, a scos doi lei, i-a dat hangiului și i-a zis: «Ai grijă de el și orice vei mai cheltui, îți voi da înapoi la întoarcere.» Care dintre aceștia trei ți se pare că a dat dovadă că este aproapele celui ce căzuse între tâlhari?”

„Cel ce și-a făcut milă cu el”, a răspuns învățătorul Legii.

„Du-te de fă și tu la fel”, i-a zis Isus.

— Luca 10:25-37

Cred că toți am auzit povestea aceasta din care lecția desprinsă a fost următoarea: ce ar face Dumnezeu dacă ar trece pe drum și l-ar vedea pe omul acela? Știm că Domnul nu l-ar lăsa acolo să moară.

Lecția care se predă la școala duminicală din pasajul acesta este că noi trebuie să fim buni cu aproapele nostru și să avem grijă de oameni. Într-adevăr, grija față de semenii oglindește ceea ce simte inima lui Dumnezeu și sunt întru totul de acord cu această învățătură

extrasă din text. Însă el mai conține multe alte aspecte care sunt lăsate deseori pe dinafară.

Pentru a înțelege cu adevărat muștrarea adresată de Isus acelui învățător al Legii, trebuie să cunoaștem climatul social al acelor vremuri. Iudeii îi disprețuiau pe samariteni și îi considerau necurați și nespirtuali. Evreii se priveau pe ei înșiși ca pe unii mult mai sfinți și mai neprihăniți în ochii lui Dumnezeu decât erau samaritenii, motiv pentru care nu voiau să aibă niciun fel de legături cu aceștia din urmă. Prin urmare, pilda lui Isus era de fapt o palmă dată acestui învățător al Legii, o muștrare pentru atitudinea lui pioasă. Cred că înțelegem cu toții aspectul acesta.

Însă partea pe care eu nu am auzit-o niciodată și care nu mi-a fost împărtășită la vreo lecție de școală duminicală sau la vreun studiu biblic este aceea că povestea vorbește despre două monede de argint. De ce ar mai fi pomenit Isus cele două monede de argint, dacă învățătura pe care dorea să o transmită se limita la atitudinea greșită a inimii învățătorului legii față de samaritean? Haideți să aflăm.

...apoi l-a pus pe dobitocul lui, l-a dus la han și a îngrijit de el. A doua zi, când a pornit la drum, a scos doi lei, i-a dat hangiului și i-a zis: „Ai grijă de el și orice vei mai cheltui îți voi da înapoi la întoarcere.”

— Luca 10:34a-35

În această pildă pe care o spune Isus, putem observa că există și o analogie cu ceea ce Cristos urma să facă pentru noi. Vedem omenirea lovită și rănită de Satana, care este tâlharul. Înțelegem că untdelemnul și vinul erau un simbol profetic al Duhului Sfânt și al sângelui legământului de care Isus urma să facă parte tuturor celor care aveau să vină la El. Și mai vedem în povestea aceasta că, după ce i-a turnat untdelemn și vin pe răni, samariteanul a făcut un pas mai departe și l-a dus pe omul rănit la un han, ca să stea acolo până când se va vindeca. Samariteanul știa că acel călător avea nevoie de timp pentru a se tămădui, așa că l-a dus într-un loc sigur, unde se putea reface, și a făcut toate acestea pe cheltuiala lui.

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Eu cred că hanul reprezintă biserica locală. Acesta este locul unde Isus îi aduce laolaltă pe oamenii care au fost răniți și care zac pe marginea drumului vieții, trăgând să moară. Ei se nasc din nou, fiind curățiți de păcat prin sângele legământului și sunt aduși la viață de Duhul Sfânt, însă poartă în continuare cu ei petele și durerea sistemului pământesc supus blestemului. Ei au nevoie de timp ca să se vindece și să deprindă un mod de viață nou. Isus îi așază într-o biserică locală, sub grija unui hangiu, păstorul local, care să supravegheze progresul lor.

Însă, din păcate, în biserică întâlnim aceeași atitudine pe care a avut-o și învățătorul Legii. Oamenii nu vor să se implice în a da o mână de ajutor la han. Aidoma celor care au trecut pe lângă omul rănit, ei au privit problema aceasta ca pe problema altcuiva. De ce s-ar implica în ea? În afara faptului că i-ar costa timp și bani, ar avea ceva de câștigat de pe urma ei?

Din pricina acestei atitudini, păstorii își consumă o mare parte a timpului implorându-i pe oameni să dea o mână de ajutor în biserică la supravegherea bebelușilor sau să conducă un grup mic. Dar se pare că oamenii sunt deja ocupați cu propriile treburi și că le este greu să își ia asemenea angajamente. Religia însăși nu oferă niciun stimulent; ea pune accentul doar pe datorie și lege. Religia caută să îi facă pe oameni să se simtă vinovați, zicând: „Îi datorezi lui Dumnezeu să faci lucrarea aceasta sau cealaltă. La urma urmei, uite câte a făcut El pentru tine.” Sunt de acord, ar trebui să avem întotdeauna o inimă recunoscătoare față de Dumnezeu și să fim mereu gata și dornici să îi ajutăm pe alții, însă Dumnezeu nu operează cu un sistem de tipul: „Îmi ești dator”. El spune: „Îți dau două monede să acoperi cheltuielile și, când Mă voi întoarce, voi plăti Eu ORICE te-a mai costat pe tine.”

Tiparul religios de gândire va lua declarația aceasta ca una care se referă la faptul că, atunci când vom ajunge în cer, Isus ne va răsplăti pentru munca depusă de noi aici, pe pământ, pentru Împărăția Lui. Dar în pilda aceasta, Isus a spus că omul de afaceri urma să treacă pe la han la întoarcerea din călătoria lui. Isus Se referea la un ajutor financiar pe care hangiuul urma să îl primească în viitorul apropiat. Însă oamenii spun astăzi: „Minunat. Dumnezeu va acoperi cheltuielile hanului pentru îngrijirea acestui om, dar și eu am cheltuielile mele cu

întreținerea propriei case. Nu îmi permit să aloc timpul sau banii necesari pentru a mă implica.” Acest tipar de gândire al restituirii oricăror cheltuieli pe care le-am putea avea în urma implicării nu motivează mulți oameni. El ajută, desigur, dar nu surprinde întreaga poveste a iubirii lui Dumnezeu pentru cei care se implică.

Da, știu ce veți spune: „Ar trebui să ajutăm cu toții motivați pur și simplu de dragostea noastră pentru Dumnezeu.” Într-adevăr, puteți acționa împinși de loialitatea față de păstorul vostru și de dragostea și datorita față de Dumnezeu, iar uneori este nevoie de aceasta... Însă Dumnezeu vrea să fiți *entuziasmați* să „lucrați la han” împreună cu El.

Aceasta este ideea principală: noi nu lucrăm PENTRU Dumnezeu, ci mai degrabă CU Dumnezeu. El Însuși face această afirmație prin intermediul apostolului Pavel:

Cine merge la război pe cheltuiala sa? Cine sădește o vie și nu mănâncă din rodul ei? Cine paște o turmă și nu mănâncă din laptele turmei? Lucrurile acestea le spun după felul oamenilor? Nu le spune și Legea? În adevăr, în Legea lui Moise este scris: „Să nu legi gura bouului care treieră grâul!” Pe boi îi are în vedere Dumnezeu aici? Sau vorbește El înadins pentru noi? Da, pentru noi a fost scris astfel, căci cine ară trebuie să are cu nădejde și cine treieră grâul trebuie să-l treiere cu nădejdea că va avea parte de el.

— 1 Corinteni 9:7-10

Dumnezeu nu vrea să Îl sluiți sub imboldul fricii sau al simțului datoriei. Observați că El spune: „Cine ară trebuie să are cu nădejde și cine treieră grâul trebuie să-l treiere cu nădejdea că va avea parte de el.” Dumnezeu nu este preocupat doar de recolta care vine ca urmare a însărcinării pe care v-a dat-o. Lui Îi pasă, de asemenea, de cei care lucrează alături de El și dorește ca ei să fie părtași bucuriei recoltei, așa cum este și El.

Isus a ales dintr-un motiv foarte important ca personaj în pilda aceasta un hangiu. Noi înțelegem că hangiuul conducea o afacere și că, în prețul pe care îl încasa pentru o noapte petrecută la hanul

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

lui, includea cheltuielile pe care le avea și cu plata angajaților. Însă, pe lângă toate cheltuielile necesare desfășurării activității, în suma încasată se includea și profitul. Da, ați citit bine, *profitul*.

De fiecare dată când hangiul îi taxează pe clienți pentru o noapte petrecută la hanul lui, el face profit. De aceea, hangiul are o perspectivă foarte diferită cu privire la omul rănit care a fost adus la ușa lui.

Pe el nu îl costă nimic să aibă grijă de acest călător, fiindcă samariteanul cu care a venit rănitul i-a promis hangiului că va acoperi toate cheltuielile. Dar hangiul cunoaște un lucru care îi permite să îl ajute pe călătorul rănit fără să îi poarte pică. De fapt, el se bucură de oportunitatea care i s-a ivit.

Vedeți voi, hangiul înțelege că fiecare noapte petrecută la el de acel călător îi aducea profit; prin urma, având promisiunea acoperirii tuturor cheltuielilor de către

**DIN PĂCATE, EI NU VĂD CĂ
DUMNEZEU VREA SĂ PLĂTEASCĂ
ORICÂT PENTRU A ATINGE INIMA
OAMENILOR ȘI CĂ EL NE DĂ
ÎNTOTDEAUNA MAI MULT DECÂT
INVESTIM. ÎNTOTDEAUNA.**

omul de afaceri care i-a adus clientul, hangiul e în al nouălea cer. Aproape îmi pot închipui discuția purtată de hangiu cu omul de afaceri înainte ca acesta să își vadă mai departe de drum: „Dacă, mai întâlnești vreun om care are nevoie de ajutor, adu-l la mine. Îi voi găzdui pe toți

cei cu care vîi și, dacă nu mai am loc, voi mai construi alte camere!”

După cum puteți vedea, conținutul pildei nu se limitează doar la cel cu care suntem familiarizați și care ne pune întrebarea: „Ce ar face Isus în situația aceasta?” Cristos încerca să corecteze tiparul religios de gândire pe care îl avea învățătorul Legii cu privire la Dumnezeu și la samaritean. El a subliniat, de asemenea, faptul că acest cunoscător al Legii pierdea oportunitatea nemaipomenită de care se bucurase samariteanul: aceea de a face *profit!*

Mă întristează când aud oameni care spun că Dumnezeu face lucruri rele oamenilor buni sau când îi văd pe unii slujindu-L pe Dumnezeu mânați de spiritul îndatoririi religioase, în loc să se bucure

de viața plină de entuziasm pe care ar putea-o avea. Satana a încercat să ascundă bunătatea lui Dumnezeu de cei credincioși, pentru ca ei să nu Îl slujească pe Domnul de bunăvoie și din toată inima.

Pentru cei mai mulți, biserica este doar un alt eveniment în calendar, în loc să înțeleagă faptul că ei formează biserica, hanul unde Dumnezeu trimite oamenii pentru a se vindeca și a fi întregiți. Din păcate, ei nu văd că Dumnezeu vrea să plătească oricât pentru a atinge inima oamenilor și că El ne dă întotdeauna mai mult decât investim. Întotdeauna.

Îmi aduc aminte că am stat de vorbă cu ani în urmă cu fratele Drendei exact despre subiectul acesta, despre faptul că Dumnezeu este bun, că El răsplătește și că ne-a dat Împărăția care împlinește toate nevoile noastre. Această înțelegere a Împărăției era un concept nou pentru Johnny și soția lui, Candi, care veneau dintr-o biserică tradițională, a cărei învățătură prezenta prea puțin adevărul biblic.

Johnny și Candi erau pe atunci profesori în sistemul public de învățământ din Georgia, iar Johnny lucra cu jumătate de normă și la firma mea de servicii financiare, Forward Financial Group. Se părea că Johnny era înzestrat cu un talent înnăscut în domeniul afacerilor. În primul an de colaborare cu firma noastră, a câștigat mai mult din activitatea lui cu jumătate de normă decât din predarea la școală, așa că a hotărât să renunțe la învățământ și să lucreze cu normă întreagă în sfera afacerilor.

La început, Johnny s-a descurcat foarte bine. Însă mai apoi, pe parcursul aceluși an, am observat că activitatea lui a început să încetinească și mi-am dat seama că nu putea rămâne prea mult pe linia de plutire dacă păstra ritmul acela.

Eu și Drenda planificaserăm o călătorie în Georgia în perioada Crăciunului, așa că aveam de gând să trecem pe la ei și să petrec timp cu Johnny, în încercarea de a identifica motivele pentru care afacerea nu producea suficient profit cât să îi permită să se ocupe doar de ea și să nu-și mai ia încă o slujbă. Înainte să-l sun, m-a contactat el pe mine și m-a întrebat dacă puteam trece pe la el să discutăm despre afacere. Bineînțeles că eram deja pregătit pentru momentul acela.

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Mi-am dat seama că Johnny și Candi erau speriați. Facturile lor pentru luna aceea se ridicau la cinci mii de dolari și nu așteptau să le intre alte venituri nici în perioada următoare, pentru luna care începea și care avea să le aducă alte facturi de cinci mii de dolari. Ne-am așezat să stăm de vorbă și primele cuvinte pe care mi le-a spus Johnny au fost: „Pur și simplu nu merge.” Știam că întregul concept al Împărăției era nou pentru Johnny și Candi, așa că am simțit nevoia de a-i îndruma și de a le arăta cum să abordeze situația din punct de vedere spiritual, fiindcă știam că Împărăția funcționa întotdeauna! Prin urmare, am petrecut vreo două ore parcurgând împreună cu ei legile Împărăției și felul în care trebuia să își exercite credința. În timp ce vorbeam, simțeam cum frica lor începea să pălească, lăsând loc credinței. Știam că Johnny era pregătit să facă acum următorul pas.

„Johnny, i-am spus, trebuie să semeni o sămânță împreună cu Dumnezeu și să crezi că El îți va trimite banii de care ai nevoie.”

Johnny și Candi s-au învoit, însă nu aveau niciun ban. S-a nimerit că eu adusesem cu mine un cec în valoare de o sută șazeci de dolari pentru el, de la biroul de acasă. Știam că puteam folosi banii aceia pentru propriile nevoi, dar i-am încurajat să îi semene în schimb ca sămânță, întrucât știam și eu, și ei, că o sută șazeci de dolari nu puteau achita facturile restante de cinci mii de dolari, nici nu erau de ajuns pentru cele de luna următoare, care se ridicau la aceeași sumă. Cei doi au fost de acord.

Când eram gata să ne rugăm și să ne exercităm împreună credința, l-am întrebat pe Johnny: „Ce crezi că vei primi după ce semeni banii aceștia?” De îndată ce mi-au ieșit de pe buze cuvintele acestea, Duhul Sfânt m-a oprit și mi-a spus să nu-l las să răspundă; am știut de ce. Johnny mi-ar fi spus suma de cinci mii de dolari, fiindcă, evident, de atât avea nevoie pentru a scăpa de presiune. Duhul Sfânt mi-a spus în schimb: „Întreabă-l dacă îi ajung doisprezece mii de dolari în treizeci de zile.”

Așa am făcut. Nu l-am lăsat să răspundă, ci l-am întrebat dacă îi ajungeau doisprezece mii de dolari în treizeci de zile. L-am văzut privindu-mă cu ochii mari când a auzit suma cu privire la care mi-a spus Domnul să îl întreb. A păstrat tăcerea câteva clipe, după care

mi-a spus că putea crede împreună cu mine că Dumnezeu îi va da suma aceea. I-am pus și soției lui aceeași întrebare, după care ne-am exercitat credința pentru doisprezece mii de dolari pe care urma să îi câștige în treizeci de zile.

Trei săptămâni mai târziu, am primit un telefon de la Johnny. Cât era de entuziasmat! Avusese suficientă activitate în ultimele trei săptămâni cât să câștige nu doisprezece, ci șaptesprezece mii de dolari! Mi-a spus că acum credea cu adevărat.

Din nefericire, două luni mai târziu, Johnny a pierdut controlul volanului într-o seară ploioasă, când se întorcea acasă după o întâlnire de afaceri. Mașina a fost distrusă total, însă Johnny a supraviețuit, fapt care era în sine o minune divină. Însă, după accidentul avut, Johnny nu a mai putut munci în perioada de convalescență. În intervalul acela, casa urma să le fie executată silit în urma unui ordin judecătoresc, pentru achitarea ratei la bancă. Avea nevoie de zece mii de dolari pentru a salva casa.

Însă, în perioada aceea, Johnny și Candi au decis să se mute în Ohio, ca să aibă parte mai îndeaproape de învățătura despre Împărăție care începuse să le schimbe viața. Așa că au scos casa la vânzare, cu toate că știau că aveau doar o lună la dispoziție până la data executării silite.

Pe măsură ce data executării silite se apropia, nu a apărut niciun cumpărător. Însă, cu câteva zile înainte de ea, a venit un om care s-a oferit să cumpere casa, dar avea o cerință. Voia să știe dacă, după ce achita pe loc un avans de zece mii de dolari, Johnny putea păstra casa pentru el încă treizeci de zile, răstimp în care omul urma să încheie alte afaceri în urma cărora putea acoperi toată suma.

Johnny a rămas șocat. Știa că, pentru a scăpa de executarea silită a casei, trebuia să aibă un cumpărător care să îi ofere bani gheață, fiindcă îl mai despărțeau doar câteva zile de data stabilită pentru vânzarea imobilului. Cumpărătorul acela s-a oferit să completeze pe loc un cec de zece mii de dolari, urmând să achite ulterior restul banilor. Suma aceea era exact cea de care avea nevoie Johnny. A știut astfel că oferta venea de la Dumnezeu, a luat cecul cu cei zece mii de dolari și a plătit suma necesară pentru ca locuința să nu mai fie executată silit. Baniii aceia au fost *pe deasupra* sumei pe care a cerut-o pentru casă.

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Astfel, Johnny și Candi s-au mutat în Ohio și au găsit o casă cu chirie. S-au implicat în Biserica Faith Life și Johnny a continuat să lucreze în afacerea firmei noastre cu vigoare înnoită. Însă acum s-au confruntat cu o problemă. Aveau o singură mașină și Johnny avea nevoie de ea pentru a merge la întâlnirile cu clienții programate în timpul săptămânii. Ei bine, acum știau ce să facă. Au semănat o sămânță pentru o mașină nouă și au crezut că au primit-o în momentul în care s-au rugat, potrivit pasajului din Marcu 11:24.

Apoi s-a întâmplat un lucru cu totul neobișnuit. Un prieten din copilărie al lui Johnny l-a sunat și l-a întrebat:

– Johnny, ți-am plătit vreodată bicicleta pe care mi-ai dat-o în clasa a șasea?

– Nu, a răspuns Johnny.

– Atunci ți-o voi plăti acum, i-a zis prietenul lui. Ți voi cumpăra un BMW.

Când erau copii, cei doi vorbeau întruna despre mașini și prietenul acesta știa că Johnny își dorise dintotdeauna un BMW. Omul s-a ținut de cuvânt și i-a trimis lui Johnny bani să își cumpere un BMW. Însă, când a primit suma respectivă, Johnny și-a dat seama că o asemenea mașină nu era chiar cea de care avea nevoie acum, când familia lui se mărea. El și Candi au hotărât să cumpere o mașină de familie pentru ea și una mai mică pe care să o folosească el pentru serviciu, fiindcă cea pe care o aveau era veche și avea tot felul de probleme tehnice.

Așa s-au rezolvat lucrurile.

Îmi amintesc și acum seara aceea în care m-a sunat Johnny. Stătea în mașina de familie cea nouă, parcată în fața casei lângă cealaltă mașină nouă. Cu lacrimi în ochi, mi-a spus cât de șocat era văzând că avea pentru prima dată în viață două mașini pe care le plătitese integral.

Johnny era un om nou. Acum știa că Dumnezeu putea face orice.

Într-o zi, a trecut pe la mine pe la birou și mi-a spus că se săturase să stea în chirie și că dorea să cumpere o fermă. Știam că dosarul situației lui financiare nu era prea bun, din cauza accidentului avut, așa că l-am încurajat să mai stea o vreme în chirie, interval în care să își strângă mai mulți bani și să lase timpul să îi îmbunătățească

punctajul creditului. Însă Johnny nu părea să acorde prea mare atenție cuvintelor mele.

Apoi mi-a spus că văzuse o fermă de vânzare, aflată în apropierea proprietății noastre, și că voia să se intereseze de ea și să încerce să o cumpere. Ca unul care deținea pe atunci o firmă care acorda împrumuturi ipotecare, știam că era imposibil ca Johnny să se califice pentru a cumpăra ferma aceea. Mai știam și că el nu avea avansul necesar unei asemenea achiziții.

Am rămas șocat o săptămână mai târziu, când Johnny a intrat în biroul meu cu un zâmbet până la urechi, spunându-mi că ferma era a lui. La auzul acestor cuvinte, am știut că urma să-mi spună o poveste pe cinste. Desigur, el și Candi semănaseră o sămânță financiară în lucrarea Domnului și fuseseră învățați să creadă că au primit în momentul în care s-au rugat. Apoi Johnny mi-a povestit ce se întâmplase.

Mersese la bancă să discute despre cumpărarea acelei proprietăți și managerul a scos dosarul cu creditul lui, s-a uitat la el, după care i-a spus: „Johnny, ai avut dreptate. Nu te califici să cumperi nimic.” Însă managerul nu s-a oprit aici, ci a dat la o parte dosarul și i-a zis: „Dar îmi ești simpatic, așa că lasă-mă să văd ce putem face.”

Ca să scurtăm povestea, banca a finanțat în întregime împrumutul, a umplut rezervorul casei cu propan și i-a dat lui Johnny un cec de cinci mii de dolari, ca să repare o crăpătură de pe terasa din fața casei.

Stăteam pe scaun și ascultam uluit în timp ce Johnny continua să-mi vorbească despre modul în care operase Împărăția lui Dumnezeu. „Oau!” a fost tot ce am putut spune.

O lună mai târziu, am aflat de la Johnny că semănase o sămânță pentru un tractor marca Ford. Mi-a spus că avea nevoie de un asemenea utilaj la fermă și că semănase o sămânță foarte specifică, pentru un tractor Ford diesel, de culoare albastră. Fiindcă lucra pentru mine și știam care era prețul tractoarelor, eram conștient că nu avea încă suma necesară pentru o asemenea achiziție.

După cum era de așteptat, câteva săptămâni mai târziu, în timp ce priveam spre șosea, l-am văzut pe Johnny conducând un tractor Ford diesel, de culoare albastră, spre ferma lui. Când l-am întrebat de

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

unde și cum făcuse rost de el, mi-a spus că o femeie îl abordase pur și simplu la biserică, întrebându-l dacă știa pe cineva care avea nevoie de un tractor. Urma să lichideze ferma părinților ei și nu știa ce să facă cu acel utilaj. Johnny i-a spus că era interesat chiar el să îl cumpere.

Femeia l-a încredințat că nu se grăbea să primească banii pentru tractor și că i-i putea da atunci când putea. Și uite așa Johnny și-a primit tractorul.

Succesul lui Johnny a continuat. Luna următoare, a câștigat șaptezeci și două de mii de dolari. Dacă l-ați întreba pe el cum s-a întâmplat, v-ar spune că a fost generos față de Dumnezeu și că înțelegea cum funcționau legile Împărăției.

Ce mai poveste! Îmi aduc aminte și acum seara în care am stat de vorbă cu Johnny și Candi în casa lor din Georgia, despre Împărăția lui Dumnezeu. Cei doi erau copleșiți de gândul că datorau cinci mii de dolari pentru plata facturilor chiar atunci, în pragul Crăciunului, după care îi așteptau alte facturi de cinci mii de dolari pentru luna următoare, în condițiile în care nu întrevedeau nicio posibilitate de a câștiga suma aceea. Cred că s-ar putea să vă intereseze să auziți ce le-am spus în seara cu pricina.

Știam că trebuia pur și simplu să îi ajut să Îl vadă pe Dumnezeu prin ceața circumstanțelor în care se găseau. Am început să le arăt principiile despre care am vorbit, din 2 Corinteni 9:10-11

Cel ce dă sămânță semănătorului și pâine pentru hrană vă va da și vă va înmulți și vouă sămânța de semănat și va face să crească roadele neprihănirii voastre. În chipul acesta veți fi îmbogățiți în toate privințele, pentru orice dărnicie care, prin voi, va face să se aducă mulțumiri lui Dumnezeu.

Le-am arătat că, potrivit spuselor lui Pavel, Dumnezeu nu va furniza doar sămânța pe care o semănați, ci că El vă pune la dispoziție și pâinea pentru nevoile voastre. Pâinea se referă la tot ce aveți nevoie personal în viață. În felul acesta, Dumnezeu va spori abilitatea voastră de a dăruși și mai mult. Aceasta înseamnă că resursele voastre vor spori.

Ce teamă însoțește dărnicia? Aceea că veți rămâne fără resurse pentru propriile nevoi.

Dar fiți cu băgare de seamă la ceea ce spune Dumnezeu. El dă semănătorului sămânță și pâine pentru hrană. Urmează acum o întrebare foarte importantă, cea pe care i-am pus-o și lui Johnny.

Ceea ce ai în mână este sămânță sau hrană? Alegerea este a ta.

Tatăl mamei mele, bunicul meu, a fost fermier toată viața. Țin minte că, în copilărie, mă jucam în vagonetul lui cu grăunțe. Poate că nu ați mai auzit niciodată despre un vagonet cu grăunțe. Nu știu dacă există expresia aceasta, însă bunicul meu o folosea. În fiecare an, după recoltă, bunicul păstra întotdeauna în hambar suficiente grăunțe cât să umple cu el vagonetul cu pricina. Acestea erau semințele pe care le semăna în anul următor.

În lunile de iarnă, bunicul se uita la vagonetul acela plin ochi de semințe de soia, știind că putea alege să le vândă și să facă îndată rost de niște bani pentru nevoile imediate sau că le putea păstra ca să le semene în primăvară, pentru a culege mai apoi o recoltă îmbelșugată. Avea în față cele două opțiuni, însă el era convins de legile care guvernau timpul semănăturii și al seceratului, și prefera să își bazeze viața pe ele.

Johnny și Candi s-au confruntat cu aceeași decizie când au ținut în mână ceul de o sută șazeci de dolari. Îl puteau folosi, fără îndoială, pentru a acoperi o nevoie urgentă, însă ei au știut că, dacă erau generoși față de lucrarea Domnului, El le va da mai apoi o recoltă mai mare. Și au avut dreptate.

Unul care dă cu mână largă ajunge mai bogat; și altul care economisește prea mult nu face decât să sărăcească.

— Proverbe 11:24

Înainte să încheiem acest capitol, aș vrea să privim la încă o pildă, și anume cea a talanților, din Matei 25:14-30.

Atunci, Împărăția cerurilor se va asemăna cu un om care, când era să plece într-o altă țară, a chemat pe robii săi și le-a

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

încredințat avuția sa. Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi și altuia unul, fiecăruia după puterea lui, și a plecat. Îndată, cel ce primise cei cinci talanți s-a dus, i-a pus în negoț și a câștigat cu ei alți cinci talanți. Tot așa, cel ce primise cei doi talanți a câștigat și el alți doi cu ei. Cel ce nu primise decât un talant s-a dus de a făcut o groapă în pământ și a ascuns acolo banii stăpânului său.

După multă vreme, stăpânul robilor acelora s-a întors și le-a cerut socoteală. Cel ce primise cei cinci talanți a venit, a adus alți cinci talanți și a zis: „Doamne, mi-ai încredințat cinci talanți; iată că am câștigat cu ei alți cinci talanți.”

Stăpânul său i-a zis: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău.”

Cel ce primise cei doi talanți a venit și el și a zis: „Doamne, mi-ai încredințat doi talanți; iată că am câștigat cu ei alți doi talanți.”

Stăpânul său i-a zis: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!”

Cel ce nu primise decât un talant a venit și el și a zis: „Doamne, am știut că ești om aspru, care seceri de unde n-ai semănat și strângi de unde n-ai vânturat: mi-a fost teamă și m-am dus de ți-am ascuns talantul în pământ; iată-ți ce este al tău!”

Stăpânul său i-a răspuns: „Rob viclean și leneș! Ai știut că secer de unde n-am semănat și că strâng de unde n-am vânturat, prin urmare se cădea ca tu să-mi fi dat banii la zaraf, și, la venirea mea, eu mi-aș fi luat înapoi cu dobândă ce este al meu! Luați-i dar talantul și dați-l celui ce are zece talanți. Pentru că celui ce are, i se va da și va avea de prisos, dar de la cel ce n-are, se va lua și ce are! Iar pe robul acela netrebnic, aruncați-l în întunericul de afară: acolo vor fi plânsul și scrâșnirea dinților.”

— Matei 25:14-30

Pilda aceasta este una cunoscută. Stăpânul a plecat din oraș și le-a încredințat celor trei slujitori responsabilitatea averilor lui. Unuia dintre ei i-a dat cinci săculeți cu aur, altuia doi și altuia unul singur. Primii doi slujitori au trecut îndată la treabă și au înmulțit aurul pe care îl primiseră. Stăpânul i-a felicitat pentru munca lor. Însă aș vrea să ne îndreptăm privirea spre cel de-al treilea slujitor. Acesta a primit un săculeț cu aur și nu a făcut nimic cu el. A îngropat banii primiți, până la întoarcerea stăpânului său.

*Cel ce nu primise decât un talant a venit și el și a zis:
„Doamne, am știut că ești om aspru, care seceri de unde n-ai
semănat și strângi de unde n-ai vânturat: mi-a fost teamă și
m-am dus de ți-am ascuns talantul în pământ; iată-ți ce este
al tău!”*

Fiți foarte atenți la primele cuvinte pe care le rostește acest slujitor: „Doamne, am știut că ești om aspru, care seceri de unde n-ai semănat și strângi de unde n-ai vânturat.”

Ce voia el să spună de fapt? Vă voi explica eu care era însemnătatea cuvintelor lui. „De ce m-aș implica? Dacă strângi de unde n-ai semănat, atunci cine a plătit pentru acea sămânță, cine a semănat-o și cine a depus tot efortul pentru creșterea recoltei?”

Înțelegem din text că stăpânul îi dăduse banii pentru cumpărarea seminței, însă atitudinea lui dădea de înțeles că suma primită nu merita să-și irosească timpul implicându-se. Omul considera că nu s-ar fi ales cu nimic în urma efortului pe care l-ar fi depus. Tot profitul, rezultatul muncii lor, ar fi ajuns la stăpân. Din pricina imaginii pe care o avea slujitorul despre stăpânul lui, pe care îl vedea ca pe un om aspru, a refuzat să se implice. A încercat să ascundă disprețul pe care îl nutrea pentru stăpânul lui, afirmând că ascunsese banii fiindcă se temuse să nu îi piardă, așa că îngropase aurul ca să fie în siguranță. Dar stăpânul nu s-a lăsat înșelat de cuvintele acestea și i-a spus că, dacă slujitorului i-ar fi păsat cu adevărat de el, ar fi putut depune cel puțin banii la bancă, așa încât suma să se înmulțească în urma dobânzii acumulate.

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Nu, slujitorul nu s-a temut să nu piardă aurul, ci s-a temut că îl va costa dacă se va implica. El a avut o imagine pervertită și rea despre stăpânul lui, una care era opusul realității. Stăpânul nu era un om aspru și greu de mulțumit. Ceilalți doi slujitori au fost răsplătiți, promovați și invitați să se bucure de averea stăpânului lor după ce au pus cu succes în negoț banii acestuia. Însă cel din urmă slujitor, din pricina ideii greșite pe care o avea despre stăpân, a ales să nu se implice. Exact aceasta este învățătura pe care ne-o dă religia; ea ne spune că Dumnezeu este un stăpân aspru, greu de mulțumit și că nu avem nimic de câștigat dacă vom lucra împreună cu El, așa că de ce ne-am implica?

Însă imaginea aceasta despre Dumnezeu este una pervertită, care nu corespunde deloc realității. Este greșit să Îl numim pe Dumnezeu nedrept, când El este tocmai opusul acestei caracterizări. El e un Dumnezeu bun, care răsplătește.

Acum aș vrea să accentuăm un punct foarte important, pe care îl evidențiază pilda aceasta. Priviți cu atenție ce face stăpânul cu aurul pe care îl ia înapoi de la slujitorul cel rău.

*Luați-i dar talantul și dați-l celui ce are zece talanți.
Pentru că celui ce are, i se va da și va avea de prisos, dar de la cel ce n-are, se va lua și ce are! Iar pe robul acela netrebnic,
aruncați-l în întunericul de afară: acolo vor fi plânsul și
scrâșnirea dinților.*

Oare am citit bine? Stăpânul a luat talantul de aur de la slujitorul nevrednic și l-a dat celui care avea zece talanți, nu celui care avea patru? Nu prea cred că alegerea aceasta poate fi catalogată drept una corectă politic, dar stăpânul așa a procedat. **FIȚI CU MARE BĂGARE DE SEAMĂ!**

Dumnezeu va da ideile și însărcinările Lui mărețe copiilor Săi care au în minte profitul Lui și care s-au dovedit mai întâi loiali și credincioși în lucrurile mici.

Dumnezeu nu este nătâng. El Își va pune banii acolo unde vor aduce cel mai mare câștig.

Vă rog să vă gândiți la ceea ce am spus mai sus: Dumnezeu Își va pune banii acolo unde vor aduce cel mai mare câștig!

Acum, desigur, Dumnezeu nu este implicat în afaceri care au în centru *banii*, ci în unele care au în centru *oamenii*. Iar pe măsură ce noi lucrăm cu credințioșie și sânguință împreună cu El, Dumnezeu ne va promova și ne va da favoare în ce privește lucrurile Lui bune.

DUMNEZEU VA DA IDEILE ȘI ÎNSĂRCINĂRILE LUI MĂREȚE COPIILOR SĂI CARE AU ÎN MINTE PROFITUL LUI...

Da, Dumnezeu are favoriți în sensul că încredințează sarcinile Lui anumitor oameni. Cei care s-au dovedit credințioși vor câștiga încrederea lui Dumnezeu, iar El îi va considera capabili să se ocupe în Numele Lui de sarcini mai mari, care sunt însoțite de răsplătiri mai semnificative.

Observați atitudinea celor doi slujitori care au avut succes: ei au trecut neîntârziat la treabă, punând în negoț banii stăpânului lor! De ce neîntârziat? Pentru că au știut că aceasta era o *oportunitate*, nu o povară a robiei.

Atât de mulți dintre copiii lui Dumnezeu privesc slujirea ca pe o corvoadă, ca pe o datorie care trebuie împlinită, nu ca pe o oportunitate, cum este de fapt.

Când eu și Drenda construim campusul Now Center, am avut de luat o decizie. Aveam o biserică de doar trei sute de persoane când am hotărât că trebuia să ridicăm o clădire permanentă și mai mare pentru congregația noastră care era în creștere.

Am început să strângem cât puteam mai mult din cele șase milioane de dolari necesare acestui proiect. Suma era uriașă pentru noi în vremea aceea. Planul era să construim infrastructura de bază cu 4,2 milioane de dolari și apoi să adăugăm echipamentul în valoare de două milioane, pe măsură ce adunam banii.

Aceasta nu era prima noastră experiență cu generozitatea față de proiectele lui Dumnezeu, dar era una dintre cele mai mari de care avuseserăm parte până atunci.

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Însă, aidoma slujitorilor din pilda de mai sus care cunoșteau bunătatea lui Dumnezeu, am vrut să luăm parte neîntârziat la strângerea banilor necesari și să dăruim la un nivel care necesita credință și ascultare față de ceea ce credeam că ne spunea Dumnezeu.

În ziua în care toată congregația a declarat că s-a învoit să semene pentru proiectul acesta, eu și Drenda am spus că vom contribui cu două sute de mii de dolari. În vremea aceea, nu aveam suma respectivă, ci doar o sămânță de aproximativ douăzeci de mii, pe care urma să o semănăm ca să culegem banii pe care îi promiseseam.

Știam, pe baza experiențelor anterioare, că Dumnezeu ne va arăta unde și cum să culegem nu doar suma aceea, ci și un surplus pentru noi înșine.

După ce am semănat ce aveam, am început să ne rugăm în Duhul, așteptând ca Dumnezeu să ne îndrume și să ne arate unde și cum să recoltăm suma respectivă. Ca să înțelegeți cum anume ne-a pregătit Dumnezeu banii aceia, trebuie să vă spun că noi avem de treizeci și nouă de ani o firmă care oferă servicii financiare. Compania lucrează cu diferiți furnizori și profesioniști, după cum v-am spus deja.

Cei mai mulți dintre furnizorii cu care colaborăm organizează conferințe anuale la care participă clienții lor.

În anul cu pricina, unul dintre furnizorii noștri ne invitaseră pe mine și pe Drenda la Londra, la conferința sa anuală. Eram cazați la un hotel foarte frumos din centrul orașului și am avut parte de câteva zile încântătoare, cum spun englezii.

Ei bine, compania respectivă organizase un eveniment în cealaltă parte a orașului, iar vicepreședinta ne-a invitat pe mine și pe soția mea să mergem împreună cu ea cu taxiul până la locația unde avea loc întâlnirea. Am acceptat cu bucurie. În timp ce mergeam într-acolo, vicepreședinta ne-a mulțumit pentru toți clienții pe care îi direcționaserăm spre firma lor și a început să ne vorbească despre un program bonus nou pe care compania urma să îl lanseze în anul acela.

Ne-a explicat cum era conceput acest program și care era prima de care aveau să se bucure asociații care recomandau produsul firmei. Am devenit foarte încântat în timp ce ea vorbea, fiindcă știam că activitatea noastră ne califica pentru bonusul respectiv. Apoi, când

i-am cerut mai multe detalii, mi-a spus dintr-o dată că firma mea nu se califica pentru acel program bonus, din cauza structurii relației pe care o aveam cu compania ei.

Nu îmi venea să cred ce auzeam. Ce rost avusese să-mi spună toate acele detalii și să-mi vorbească despre planul acela mareț, doar pentru a mi-l flutura prin fața ochilor și pentru a mi-l lua în ultima clipă? Nu înțelegeam nici la ce se referea când spunea că felul în care era structurată relația firmei mele cu a ei făcea să nu mă calific pentru bonus.

Deși i-am pus mai multe întrebări ca să mă lămuresc, nu mi-a dat un răspuns clar. Singurul lucru pe care l-am înțeles a fost acela că nu mă voi califica pentru bonus. A subliniat lămurit aspectul acesta.

A trecut un an în care am avut o activitate considerabilă, așa că m-am gândit să o sun pe doamna respectivă și să o întreb din nou cum stăteau lucrurile cu bonusul. Însă, când am telefonat, nu am dat de ea și i-am lăsat un mesaj asistentei ei cu întrebarea mea.

A doua zi, asistenta m-a sunat înapoi și, pe un ton sec, mi-a comunicat că vicepreședinta îmi spusese cu un an în urmă că nu mă calificam și că nu avea ce face în privința aceasta.

„Ei bine, mi-am zis în sinea mea, cel puțin am încercat.”

Acum, în timp ce mă rugam cu privire la cei o sută optzeci de mii de dolari, L-am auzit pe Duhul Sfânt spunându-mi să o sun pe vicepreședinta aceea și să o întreb încă o dată despre bonus. Vă pot mărturisi că nu am fost deloc încântat să aud îndemnul acesta. După experiența ultimilor doi ani, știam care era poziția ei, fiindcă mi-o comunicase foarte lămurit. Așa că m-am gândit să îi trimit doar un email, să testez apele, ca să spun așa.

După șapte zile am primit răspunsul ei, care, spre bucuria mea, mă anunța că se gândise la întrebarea mea și că hotărâse să acorde bonusul firmei mele. În mod uimitor, suma era de două sute de mii de dolari! Iată însă care a fost partea cea mai bună: schimbarea aceea

**DUMNEZEU RĂSPĂLĂTEȘTE!
IAR GENEROZITATEA FAȚĂ
DE LUCRAREA LUI ESTE
ÎNȘOȚITĂ DE PROFIT.**

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

de contract a rămas valabilă de PAISPREZECE ANI încoace și noi am primit bonusul de două sute de mii de dolari în fiecare an.

Vedeți voi, Dumnezeu răsplătește! Iar generozitatea față de lucrarea Lui este însoțită de profit.

Cât ne-a costat, deci, pe mine și pe Drenda să semănăm cei două sute de mii de dolari?

Au trecut aproximativ cinci ani și biserica noastră a hotărât că avea nevoie să strângă mai mulți bani pentru a finaliza câteva proiecte și a cumpăra niște echipamente. A trebuit ca eu și Drenda să decidem din nou cât doream să semănăm pentru proiectele acestea și am convenit asupra sumei de cinci sute de mii de dolari.

Era vorba despre o mulțime de bani, dar am simțit că puteam avea încredere în Dumnezeu pentru acoperirea sumei, după ce am văzut ce se întâmplase cu cei două sute de mii. Am semănat din nou cât am putut, cred că vreo cincizeci de mii de dolari, și am crezut că Duhul Sfânt ne va arăta unde și cum să culegem restul de patru sute cincizeci de mii.

Au trecut în jur de șase săptămâni, când am primit un mesaj prin care eram anunțat cu privire la faptul că fuseseră făcute o serie de schimbări contractuale privitoare la modul în care urma să fim plătiți în firma noastră. După ce am făcut socoteala, am văzut că urma să câștigăm cu șase sute treizeci de mii de dolari mai mult decât până atunci în următorii trei ani. Nu era rău deloc. Ei bine, ia ghiciți ce a urmat? Acele schimbări contractuale au rămas valabile în ultimii unsprezece ani și de atunci încoace venitul nostru i s-a adăugat în fiecare an suma respectivă.

Cât ne-a costat, deci, pe mine și pe Drenda să semănăm și să fim generoși față de proiectele lui Dumnezeu?

Nu uitați că Dumnezeu este un Dumnezeu al profitului. El este bun și răsplătește.

CAPITOLUL 3

VĂ CALIFICAȚI?

Cred că toți ați auzit povestea Crăciunului și despre cei trei magi care I-au adus lui Isus aur, smirnă și tămâie. V-ați întrebat vreodată care era valoarea acestor daruri sau de ce I-au fost ele aduse lui Isus?

Ei bine, după ce am studiat subiectul, am aflat că în epoca aceea se obișnuia ca un prinț să fie onorat prin astfel de daruri, fiindcă era privit ca viitorul rege.

Se estimează că darurile aduse lui Isus valorau între o sută și mai multe sute de mii de dolari.

Magii trebuie că au cercetat Scripturile și profețiile privitoare la viitorul Mesia, iar după ce au văzut steaua, au înțeles că El Se născuse, așa că au străbătut calea lungă până la Betleem și I-au adus daruri.

Deși în scenetele noastre de Crăciun magii sunt înfățișați în staul, nu acolo L-au întâlnit ei pe Isus. Știm lucrul acesta datorită mențiunilor pe care le găsim în Evanghelia după Matei.

Au intrat în casă, au văzut pruncul cu Maria, mama Lui, s-au aruncat cu fața la pământ și I s-au închinat; apoi și-au deschis visteriile și I-au adus daruri: aur, tămâie și smirnă.

— Matei 2:11

Magii L-au întâlnit pe Isus în casă, nu în staul. Pasajul ne dă de înțeles că El era copilăș, nu un nou-născut, ceea ce înseamnă că drumul magilor până la Betleem durase destul de mult timp.

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

În al doilea rând, nimeni nu știe câți magi au fost prezenți. Biblia nu menționează numărul lor, ci doar darurile pe care le-au adus cu ei. În vremea aceea, smirna și tămâia prețuiau chiar mai mult decât aurul; de aceea, darurile lor au fost extrem de valoroase.

De ce am adus în discuție subiectul acesta? Dați-mi voie să vă pun următoarea întrebare: de ce credeți că magii I-au adus lui Isus aceste daruri?

Vă voi spune eu răspunsul: pentru că Iosif avea nevoie de resurse pentru a-și duce la îndeplinire însărcinarea.

Nu uitați...

Dumnezeu Își finanțează întotdeauna lucrarea; întotdeauna!

Biserica Faith Life era plină până la refuz. Era înțesată de oameni la sfârșit de săptămână; era plină și în timpul săptămânii, cu cei peste două sute de copii de care ne ocupam, cu grupele mici și personalul bisericii, așa că aveam nevoie de mai mult spațiu. Am început să luăm în calcul ideea deschiderii unui al doilea campus sau a extinderii clădirii pe care o aveam. Am hotărât să le facem pe amândouă.

Prin urmare, am adunat o echipă și am început să căutăm un loc potrivit pentru al doilea campus. Ne-am îndreptat atenția spre acea zonă a orașului în care credeam că ar trebui să căutăm mai întâi.

În același timp, am făcut primii pași pentru realizarea proiectului de extindere a clădirii, a studiilor ingineresti și a celorlalte documente necesare modificărilor pe care le aveam în vedere. Am angajat un arhitect și un constructor, după care am format un comitet consultativ, alcătuit din oameni care aveau experiență în domeniul contractelor de prestări de servicii.

Am descoperit că extinderea clădirii ridica o serie de probleme la care nu ne gândiserăm. Cea mai mare dintre ele se lega de faptul imobilul nostru nu era racordat la rețeaua de canalizare și de apă. Foloseam apă dintr-o fântână și aveam o fosă septică pentru canalizare.

Autoritățile locale ne anunțaseră deja că nu mai puteam construi sau extinde clădirea din campusul nostru de treizeci și șase de acri decât dacă ne conectam la rețeaua orașenească de apă și canalizare, fiindcă depășeam capacitatea pentru care ni se permitea să funcționăm fără a fi racordați. Știuserăm că exista problema aceasta, dar în jur

se construisese între timp atât de mult încât eram siguri că rețeaua de apă și canal ajunsese mult mai aproape de noi decât fusese când inauguraserăm noi centrul și că va fi ușor acum să ne racordăm.

Dar am aflat că apa și canalizarea nu ajunseseră nici măcar în dreptul străzii noastre, așa că nu aveam cum să ne racordăm pur și simplu la aceste servicii, fiindcă nu aveam acces la ele.

Am început să căutăm firmele care ar fi adus la cel mai bun preț apa și canalizarea până la clădire, pe cheltuiala noastră, urmând să recuperăm o mare parte din bani, pe măsură ce noile clădiri din zonă ne cereau să se racordeze la rețeaua făcută de noi. Nu vreți să știți cât de mult am aflat că va costa un asemenea proiect.

În condițiile acelea, ne-am întors la primărie să ne interesăm care erau planurile în derulare și termenele de finalizare a lor pentru serviciile care ne interesau și speram că vom putea beneficia de ele mai curând, fiindcă zona era în dezvoltare, astfel că rețeaua de apă și de canalizare urma să fie necesară și altora. Am întrebat cât mai dura până când ne puteam racorda la rețeaua realizată de primărie. Am aflat că nu ne puteam aștepta ca problema să se rezolve în viitorul apropiat.

Știam că nu puteam aștepta ani întregi până când rețeaua de apă și canalizare devenea disponibilă în zona noastră, așa că am decis ca proiectul de extindere să rămână în așteptare și am început să ne concentrăm cu precădere pe găsirea unui al doilea campus. (Au trecut patru ani de la întâlnirea aceea cu funcționarii primăriei și autoritățile nu au încă nicio veste legată de data la care va fi disponibilă rețeaua de canalizare și apă.)

Ei bine, echipa noastră a căutat timp de șase luni campusul perfect, fără să găsească locația potrivită. Se părea că nu existau clădiri de vânzare sau de închiriat care să corespundă cerințelor noastre. De aceea, am luat în calcul ideea de a închiria doar la sfârșit de săptămână o sală de evenimente din zona respectivă, însă aceasta ne-ar fi costat treizeci de mii de dolari pe lună. Pe lângă suma aceasta, ar fi trebuit să montăm și să demontăm în fiecare săptămână tot echipamentul

**DUMNEZEU FINANȚEAZĂ
LUCRAREA LUI ÎNTOTDEAUNA.
ÎNTOTDEAUNA!**

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

necesar. Nu voiam să îi pun pe oamenii noștri în situația aceasta. Eu doream o locație permanentă, unde să ne putem desfășura în voie. Nu am avut pace cu privire la ideea închirierii unei săli de evenimente.

Ne-am gândit apoi că am fi putut închiria un spațiu în clădirea unui mall aflat într-o stare mai precară. Dar, după ce am făcut socoteala tuturor reparațiilor și modificărilor necesare pentru a face spațiul funcțional, am concluzionat că nici ideea aceasta nu era una bună.

Una dintre valorile noastre de bază a cărei realizare o urmăream prin găsirea unei noi clădiri era aceea că trebuia să poată veni în sprijinul educației copiilor în timpul săptămânii. În biserica noastră, avem sute de familii care își educă la domiciliu copiii, iar noi oferim numeroase cursuri pentru ei în fiecare săptămână. Am discutat de multe ori despre posibilitatea înființării unei școli, în viitor, cu un centru de zi, cu un program after school și multe alte programe prin care să slujim comunitățile locale.

Doream să găsim un spațiu care să ne permită să facem toate acestea. Semănaserăm pentru primirea clădirii necesare, declaraserăm că vom găsi locația perfectă pentru nevoile noastre, însă aceasta nu se arăta.

Eu și Drenda urma să participăm la o întâlnire organizată în orașul texan Fort Worth, pentru a susține o nouă rețea de televiziune, intitulată Victory Television Network. În timp ce eram acolo, Domnul mi-a vorbit și mi-a spus: „Vreau să semeni o sută de mii de dolari în lucrarea aceasta. Mergi acasă, la biserica ta, scrie cecul și du-l la fiecare serviciu, declarând peste această sămânță că veți găsi clădirea perfectă. Apoi, muștră-l pe Satana și spune-i să înceteze să mai pună piedici lucrării Mele. Când semeni, declară problema rezolvată.”

Așa am făcut. Am mers acasă, l-am sunat pe casier și i-am spus să scrie un cec de o sută de mii de dolari pentru Victory Television Network. Apoi am dus cecul la fiecare serviciu din acel weekend și întreaga biserică și-a exprimat acordul de a semăna acea sămânță pentru găsirea clădirii perfecte. L-am muștrat pe Satana și i-am spus să înceteze să mai pună piedici și să mai întârzie apariția resurselor de care aveam nevoie.

A doua zi, luni dimineața, am primit un telefon de la fiica noastră, care ne-a spus că, în timp ce eram la întâlnirea din Texas, agentul imobiliar ne anunțase că găsise o proprietate interesantă. Nu era de închiriat, ci de vânzare, și depășea bugetul nostru, fiind scoasă pe piață cu 7,9 milioane de dolari. Însă valoarea ei era mult mai mare, căci suma la care se vindea era cea cu care era executată silit de bancă. Mi-a spus că locația era perfectă pentru campus, dar, la fel ca noi, știa și ea că nu era o opțiune din punct de vedere financiar. Cu toate acestea, m-a întrebat dacă doream să mergem să vedem locația. I-am răspuns: „Bineînțeles.”

Astfel, marți dimineața, ne-am dus să facem turul proprietății. Clădirile erau amplasate pe un teren de șapte acri, servind drept campus al unui liceu privat de elită. Pe teren, am găsit o clădire cu trei niveluri, destinată sălilor de clasă, alte două clădiri mari și o casă, o pistă de alergare, patru terenuri de tenis, o sală de sport, o clădire destinată artelor, cu un studio foto, două cuptoare pentru arderea vaselor de ceramică, o sală plină cu mașini de cusut și materiale pentru orele de artă, zeci de instrumente muzicale în altă sală și multe altele. Întreaga proprietate este dotată cu mobilierul corespunzător și aprovizionată cu toate materialele necesare unei școli.

Când am făcut turul campusului, am constatat că era locația perfectă pentru noi. Dar, în același timp, știam că nu ne puteam permite să intrăm în datorii pentru a-l achiziționa. Aveam puse deoparte vreo trei milioane de dolari pentru proiectul nostru de construcție, dar aceasta însemna că tot mai trebuia să împrumutăm aproape cinci milioane.

În seara aceea, aveam programată o întâlnire cu unul dintre partenerii lucrării noastre. Cina aceea fusese pusă la cale și amânată de vreo patru ori în toamna respectivă, fiindcă amândoi fuseserăm foarte ocupați, dar în seara cu pricina am reușit să ne întâlnim.

În timp ce stăteam de vorbă, interlocutorul meu a început să mă întrebe cum stăteam cu proiectul de extindere a clădirii noastre și i-am povestit despre toate întârzierile de care ne loviserăm. El m-a privit și mi-a zis: „Știi ceva? Nu cred că aceasta e direcția potrivită, ci că ar trebui mai degrabă să deschideți un campus nou.” I-am spus că

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

biserica noastră ajunsese la un acord în privința aceasta și că de șase luni căutam clădirea potrivită, dar fără succes. Am continuat adăugând că tocmai merseserăm în ziua aceea să vedem o locație care se dovedise a fi campusul perfect, doar că nu era de închiriat, iar prețul cu care se vindea depășea bugetul nostru.

Mi-a mai pus câteva întrebări legate de proprietatea aceea, după care s-a uitat la Drenda și a zis:

– Dar dacă ar fi gratuit?

Drenda nu i-a răspuns, crezând că glumea. Partenerul nostru a insistat, repetând:

– Drenda, dar dacă ar fi gratuit?

Ea l-a întrebat:

– Ce vrei să spui?

– Voi scrie eu un cec pentru toată suma, a explicat el.

Eu și Drenda am rămas uluiți.

Ca să scurtez povestea, prietenul acesta chiar a plătit banii respectivi. Apoi a trebuit să facem și noi niște cheltuieli cu renovarea și modificarea clădirilor pentru a se potrivi nevoilor noastre, iar rezultatul a fost un campus perfect. Iar clădirile sunt achitate integral!

Nu ne-am fi putut gândi la un campus mai bun pentru nevoile noastre. E perfect în toate privințele. Am făcut o evaluare a proprietății, pentru firma de asigurări, iar suma a fost de unsprezece milioane de dolari, cu toate bunurile incluse în inventar.

Gândiți-vă numai: acum avem un campus care valorează unsprezece milioane de dolari și care are o suprafață de peste opt mii de metri pătrați, achitat integral! Nu vă plac poveștile de felul acesta?

După cum spuneam, Dumnezeu finanțează întotdeauna lucrările Lui. Aceasta este lucrarea Sa, nu a noastră. Noi doar lucrăm alături de El în afacerea familiei Lui.

Dați-mi voie să vă spun acum ce s-a întâmplat cu soțul și soția care au finanțat pentru noi cumpărarea campusului. Mai întâi, în urma donației lor, taxele pe care le datorau statului au fost reduse cu o sumă mai mare decât cea pe care o plătiseră pentru campus. Cum anume? Clădirile au trebuit să rămână timp de doi ani pe numele

lor. După aceea, le-au donat lucrările noastre la valoarea la care au fost estimate în momentul acela.

Aceasta este o strategie de care ar trebui să fiți conștienți dacă sunteți păstori și aveți nevoie de o clădire. Astfel, proprietatea aceea a ajuns să fie gratuită și pentru noi, și pentru cel care a achitat-o, grație planificării înțelepte a plății taxelor de către acesta din urmă. Însă nici măcar aceasta nu a fost partea cea mai uimitoare a poveștii.

Partenerul acesta încerca să cumpere o altă afacere din oraș care era de vânzare la data la care noi căutam un campus. Deși a făcut o ofertă în bani gheață, ea trebuia să fie aprobată de proprietarii francizei pe care dorea el să o cumpere și, din păcate, aceștia i-au răspuns că oferiseră altcuiva afacerea. Prietenul meu a fost foarte dezamăgit de hotărârea lor. Mi-a spus că nu reușea să se împace cu cele întâmplate și că simțea în duhul lui că lucrurile nu se sfârșiseră acolo.

Când a semănat banii aceia pentru campusul nostru, mi-a spus că a făcut-o crezând că proprietarii francizei se vor răzgândi, pentru că situația lui financiară era mai bună decât a celorlalți ofertanți și pentru că el plătea cu bani gheață.

Ei bine, după ce s-a realizat tranzacția pentru cumpărarea campusului nostru, a primit un telefon din partea proprietarilor francizei, care îl anunțau că înțelegerea cu celălalt client căzuse și că putea prelua el franciza dacă dorea. Prietenul nostru a răspuns că era în continuare interesat.

Apoi, cu câteva săptămâni înainte să semneze contractul pentru cumpărarea proprietății destinate noii afaceri, s-a trezit pe neașteptate cu o tranzacție în urma căreia a câștigat toți banii de care avea nevoie pentru a plăti cash franciza. Nu a mai trebuit să se atingă de rezervele puse deoparte pentru cumpărarea ei. Mi-a spus că a fost ca și cum ar fi primit gratuit o afacere.

Apropo, după ce a intrat în posesia francizei, valoarea acesteia a fost estimată la un preț dublu față de cel pe care îl plătitese el. Când

**ÎMPĂRĂȚIA
FUNȚIONEAZĂ DE
FIECARE DATĂ!**

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

m-a sunat în ziua în care a semnat contractul acela, era nespus de entuziasmat.

Împărăția funcționează de fiecare dată!

Acest partener al nostru a fost generos față de lucrarea lui Dumnezeu, a dat ascultare îndemnurilor primite de sus și iată ce a făcut Domnul pentru noi și pentru el deopotrivă! Noi am semănat sămânța în proiectul unei noi televiziuni, care era tot o lucrare a lui Dumnezeu, și uite ce ni s-a întâmplat nouă!

Generozitatea față de Dumnezeu și față de copiii Lui va deschide uși care nici nu v-ați gândit că există.

Oamenii mă întrebă mereu: „Gary, dacă ar fi să îmi dai astăzi o cheie esențială legată de resursele financiare în Împărăția lui Dumnezeu, care ar fi ea?” Ei bine, fără îndoială, sunt multe lucruri pe care mi-ar plăcea să vi le spun. Dar sfatul următor este unul neprețuit, așa că notați principiul Împărăției pe care vi-l voi împărtăși.

Dacă nu rămâneți cu nimic altceva din cartea de față, rețineți măcar ideea aceasta!

Aș vrea să ne îndreptăm privirea spre capitolul 4 din Luca acum, unde voi începe să prezint această lege nemaipomenită a Împărăției lui Dumnezeu. Știu că textul următor este ceva mai lung decât cele pe care le citez de obicei, dar parcurgerea întregului pasaj vă va ajuta să intrați în atmosfera locului și să înțelegeți de ce Isus a răspuns așa cum consemnează acest fragment din Evanghelie.

A venit în Nazaret, unde fusese crescut, și, după obiceiul Său, în ziua Sabatului, a intrat în sinagogă. S-a sculat să citească și I s-a dat cartea prorocului Isaia. Când a deschis-o, a dat peste locul unde era scris:

„Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor; căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al Domnului.”

În urmă, a închis cartea, a dat-o înapoi îngrijitorului și a șezut jos. Toți cei ce se aflau în sinagogă aveau privirile pironite spre El. Atunci, a început să le spună: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit.”

Și toți Îl vorbeau de bine, se mirau de cuvintele pline de har care ieșeau din gura Lui și ziceau: „Oare nu este acesta feciorul lui Iosif?”

Isus le-a zis: „Fără îndoială, Îmi veți spune zicala aceea: «Doctore, vindecă-te pe tine însuși» și Îmi veți zice: «Fă și aici, în patria Ta, tot ce am auzit că ai făcut în Capernaum.» Dar, a adăugat El, adevărat vă spun că niciun proroc nu este primit bine în patria lui. Ba încă, adevărat vă spun că, pe vremea lui Ilie, când a fost încuiat cerul să nu dea ploaie trei ani și șase luni și când a venit o foamete mare peste toată țara, erau multe văduve în Israel și, totuși, Ilie n-a fost trimis la niciuna din ele, afară de o văduvă din Sarepta Sidonului.”

— Luca 4:16-26

Episodul consemnat în textul acesta a avut loc după ce Isus a fost ispitit în pustie și după ce S-a întors apoi în orașul Lui de baștină.

Fiindcă Isus crescuse în Nazaret, oamenii locului îi cunoșteau bine pe El și familia Lui; putem presupune că El citise de multe ori Scriptura în sinagoga locală. Însă trebuie să știți ceva cu privire la textul pe care a ales Isus să îl citească. El a luat pasajul din Isaia 61:1-2 și a citit până acolo unde acesta spunea: „**să vestesc anul de îndurare al Domnului**”, loc în care S-a oprit.

Este interesant de remarcat faptul că Isus S-a oprit chiar în mijlocul propoziției, ceea ce ne dă de înțeles că a procedat așa dintr-un motiv anume.

Anul de îndurare al Domnului era anul jubiliar, care reprezenta restaurarea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. El făcea referire la lucrurile pe care Mesia urma să le restaureze la venirea Sa. De aceea, când Isus S-a oprit în mijlocul propoziției și apoi a adăugat: „**Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit**”, El declara despre Sine că era Mesia!

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Apoi a început să profetească ceea ce aveau să-I spună oamenii în viitor, și anume: „Noi nu Te credem; dovedește-ne”, fiindcă ai Lui nu L-au crezut.

Isus le-a zis: „Fără îndoială, Îmi veți spune zicala aceea: «Doctore, vindecă-te pe tine însuși» și Îmi veți zice: «Fă și aici, în patria Ta, tot ce am auzit că ai făcut în Capernaum.»”

Capernaumul a fost orașul unde Și-a avut Isus cartierul general și cel în care au avut loc majoritatea minunilor Lui. Isus a profetit concitadinilor Lui că vor auzi despre marile minuni petrecute în Capernaum și că Îi vor cere să facă aceleași lucrări și în Nazaret, ca să creadă în El. Isus le vorbea de fapt despre împietrirea inimii și despre necredința lor. Știa că oamenii în mijlocul cărora crescuse nu credeau în El și că nici nu vor ajunge vreodată să creadă. Știm aceasta pentru că El a menționat, de asemenea, că ei vor spune: „Doctore, vindecă-te pe tine însuși”, cu referire la cuvintele care aveau să fie rostite cu ocazia răstignirii.

Trecătorii își băteau joc de El, dădeau din cap și ziceau: „Tu, care strici Templul și-l zidești la loc în trei zile, mântuiește-Te pe Tine Însuși! Dacă ești Tu Fiul lui Dumnezeu, coboară-Te de pe cruce!” Preoții cei mai de seamă, împreună cu cărturarii și bătrânii, își băteau și ei joc de El și ziceau: „Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu Se poate mântui! Dacă este El Împăratul lui Israel, să Se coboare acum de pe cruce și vom crede în El!”

— Matei 27:39-42

Isus spunea că, de la începutul lucrării Lui și până la finalul ei, oamenii din orașul Lui nu vor primi mesajul Său, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le auzeau despre El. Apoi a continuat, făcând și mai lămurit mesajul Lui pentru ei, spunându-le povestea lui Ilie și a văduvei, în care Dumnezeu l-a trimis pe profet dincolo de granițele Israelului, fiindcă poporul Lui avea inima atât de împietrită încât nu l-ar fi crezut. Cuvintele acestea i-au înfuriat pe învățătorii legii în așa

măsură încât L-au scos pe Isus din oraș și au vrut să-L ucidă, însă Biblia ne spune că El a trecut printre ei și a scăpat din mâinile lor.

Aș vrea să scrieți acum un cuvânt pe care să îl puneți într-un loc unde să îl vedeți mereu și să vi-l amintiți, fiindcă el constituie cheia viitorului vostru financiar. Notați cuvântul „TRIMIS”. Da, ați înțeles bine, cuvântul „TRIMIS”. Este extrem de important!

TRIMIS

Aș vrea acum să citim pasajul din 1 Împărați 17:7-16, unde vom găsi o taină plină de putere, care vă va schimba viața din temelii.

Dar, după câtăva vreme, pârâul a secat, căci nu căzuse ploaie în țară. Atunci, cuvântul Domnului i-a vorbit astfel: „Scoală-te, du-te la Sarepta, care ține de Sidon, și rămâi acolo. Iată că am poruncit acolo unei femei văduve să te hrănească.” Ilie s-a sculat și s-a dus la Sarepta. Când a ajuns la poarta cetății, acolo era o femeie văduvă care strângea lemne. El a chemat-o și a zis: „Du-te și adu-mi, te rog, puțină apă într-un vas, ca să beau.” Pe când se ducea ea să-i aducă, a chemat-o din nou și a zis: „Adu-mi, te rog, și o bucată de pâine în mâna ta.” Și ea a răspuns: „Viu este Domnul Dumnezeuul tău că n-am nimic copt, n-am decât un pumn de făină într-o oală și puțin untdelemn într-un urcior. Și iată, strâng două bucăți de lemne, apoi mă voi întoarce și voi pregăti ce am pentru mine și pentru fiul meu: vom mânca și apoi vom muri.”

Ilie i-a zis: „Nu te teme, întoarce-te și fă cum ai zis. Numai pregătește-mi întâi mie, cu untdelemnul și făina aceea, o mică turtă și adu-mi-o; pe urmă să faci și pentru tine și pentru fiul tău. Căci așa vorbește Domnul Dumnezeuul lui Israel: «Făina din oală nu va scădea și untdelemnul din urcior nu se va împuțina până în ziua când va da Domnul ploaie pe fața pământului.»” Ea s-a dus și a făcut după cuvântul lui Ilie. Și multă vreme au avut ce să mănânce ea și familia ei și Ilie. Făina din oală n-a scăzut și untdelemnul din urcior nu s-a împuținat, după cuvântul pe care-l rostise Domnul prin Ilie.

— 1 Împărați 17:7-16

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Dați-mi voie să prezint contextul. În țară era mare secetă, iar pârâul lângă care stătea Ilie a secat. Acum profetul trebuia să se mute în altă parte, ca să găsească apă și hrană. Dumnezeu i-a vorbit și i-a zis: „**Scoală-te, du-te la Sarepta, care ține de Sidon, și rămâi acolo. Iată că am poruncit acolo unei femei văduve să te hrănească.**” E de remarcat faptul că Sarepta era o așezare canaanită care nu făcea parte pe atunci din teritoriul israelit.

Când s-a apropiat de cetate, Ilie a văzut o văduvă care strângea vreascuri și a chemat-o să îi dea niște apă. „**Pe când se ducea ea să-i aducă, a chemat-o din nou și a zis: «Adu-mi, te rog, și o bucată de pâine în mâna ta.»**” Femeia i-a spus că nu mai avea mâncare decât pentru o ultimă masă pentru fiul ei și pentru ea.

Dar atunci profetul i-a spus niște cuvinte foarte ciudate, chiar de neconceput, ținând cont de situația în care se găsea femeia. Ilie i-a cerut să meargă acasă, să pregătească o turtă pentru el și să i-o aducă înainte să facă una pentru familia ei. Înțelegând cum suna cererea lui, Ilie a precedat-o de cuvintele: „*Nu te teme.*” Apoi a declarat următoarele:

Căci așa vorbește Domnul Dumnezeuul lui Israel: „Făina din oală nu va scădea și untdelemnul din urcior nu se va împuțina până în ziua când va da Domnul ploaie pe fața pământului.”

Oare ce va face femeia? Îl va crede și îi va da lui Ilie ultima masă a fiului ei?

Ea s-a dus și a făcut după cuvântul lui Ilie. Și multă vreme au avut ce să mănânce ea și familia ei și Ilie. Făina din oală n-a scăzut și untdelemnul din urcior nu s-a împuținat, după cuvântul pe care-l rostise Domnul prin Ilie.

Femeia l-a crezut și priviți cu atenție care a fost rezultatul: au avut suficientă mâncare în fiecare zi pentru Ilie, pentru ea însăși și pentru fiul ei. Dați-mi voie să adaug câteva cuvinte și să repet cele de mai sus: „Au avut suficientă mâncare în fiecare zi pentru lucrarea lui Dumnezeu și pentru femeia aceea și pentru fiul ei.”

În ultimul capitol am vorbit despre teama că, dacă vom dăruia pentru lucrarea lui Dumnezeu, nu ne va mai rămâne destul pentru nevoile noastre. După cum puteți observa în situația lui Ilie și așa cum veți vedea întotdeauna, lucrul acesta nu se va întâmpla!

Dați-mi voie să vă pun o întrebare: „A costat-o ceva pe văduvă să dea altcuiva ultima porție de mâncare?” Nu, gestul acesta nu a costat-o, ci i-a salvat viața.

Înainte să trecem la discuția noastră legată de cuvântul TRIMIS, aș vrea să vă mai pun o întrebare. De ce a insistat profetul ca văduva să facă *mai întâi* turta lui? El i-a cerut să o facă pe a lui *separat* de a ei, ba chiar să i-o aducă *înainte* de a începe să o coacă pe a ei. (Nu uitați că voi jucați rolul unor cercetători ai lumii spirituale, postură din care puneți întrebări.)

Toate aceste relatări vă arată aspecte vitale ale legilor Împărăției și ale modului în care operează ele. Era Ilie atât de flemând încât nu voia să mai aștepte până când văduva pregătea masa pentru toată familia? Nu, ci a existat un motiv foarte important pentru care profetul a procedat astfel. El știa că, în momentul în care femeia îi pregătea mai întâi lui turta, acțiunea ei aducea toată făina și tot untdelemnul ei sub jurisdicția legală a Împărăției lui Dumnezeu și a însărcinării Lui. Îngăduiți-mi să repet ideea.

Când văduva i-a dat profetului prima turtă (direcționând-o, deci, spre lucrarea lui Dumnezeu), untdelemnul și făina ei au trecut dintr-o împărăție în alta. Acum ele au ajuns sub jurisdicția Împărăției lui Dumnezeu. Doar atunci El a avut dreptul legal de a le înmulți.

Veți vedea același principiu operând ceva mai târziu în lucrarea lui Isus, când a hrănit cinci mii de bărbați cu cinci pâini și doi pești. Dacă vă aduceți aminte relatarea, Isus le-a spus ucenicilor Lui să meargă să vadă ce aveau. Aceștia s-au întors și I-au spus că găsiseră doar cinci pâini și doi pești. Isus le-a cerut să îi aducă la El. Biblia menționează faptul că Domnul le-a luat, le-a binecuvântat și apoi li le-a înapoiat ucenicilor. Știu că Isus nu a făcut atunci un gest religios; care să fi fost oare motivul pentru care a procedat astfel?

El a trebuit să facă așa; altfel, pâinea și peștii nu s-ar fi înmulțit. Vedeți voi, cele cinci pâini și cei doi pești se aflau în mod legal sub

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

stăpânirea oamenilor în momentul acela. Dumnezeu nu ar fi avut dreptul să facă nimic cu ele. Însă, în momentul în care I-au fost oferite de bunăvoie lui Isus și El le-a binecuvântat, au trecut în mod legal sub jurisdicția Împărăției lui Dumnezeu. Atunci și doar atunci a putut avea loc înmulțirea pâinilor și a peștilor.

Remarcăm același principiu și în Luca 5, unde Petru, Iacov și Ioan pescuiseră toată noaptea fără să prindă nimic. Isus a împrumutat barca lui Petru, a îndepărtat-o puțin de țărm și a predicat mulțimii, după care i-a spus pescarului să arunce mreaja în apa mai adâncă, să prindă pește.

După cum vă amintiți, pescarii au prins atât de mulți pești încât cele două bărci pe care le-au umplut au început să se afunde din pricina greutateii lor. Când Isus a împrumutat barca, El a împrumutat afacerea lui Petru, punând-o în slujba lucrării Lui. În clipa în care Isus a intrat în posesia ei, întreaga afacere a trecut sub jurisdicția legală a Împărăției lui Dumnezeu. Aceasta a oferit cerului dreptul de a-I da lui Isus un cuvânt de cunoștință cu privire la locul unde se aflau peștii și astfel a avut loc pescuirea miraculoasă. (Eu obișnuiesc să spun că oricine poate prinde pești dacă Isus îi spune unde se află aceștia și cum să îi prindă. Acesta este principiul pe care îl veți folosi și voi când veți dăruii pentru lucrările lui Dumnezeu.)

Revenind la povestea noastră despre Ilie, văduva a intrat în parteneriat cu profetul și cu lucrarea lui, motiv pentru care a avut parte de aceeași răsplată ca el. Resursele divine nu i-au fost oferite doar lui Ilie, ci și văduvei și fiului ei. Observați lucrul acesta?

Voi vorbi mai pe larg despre principiul acesta puțin mai târziu în carte, însă acum aș vrea să trecem la cheia esențială a pasajului, la cuvântul TRIMIS.

Haideți să recapitulăm. Dumnezeu l-a trimis pe Ilie cu o misiune. El avea nevoie de resurse pentru a o duce la îndeplinire. Știm că Ilie era profet și că ducea cuvântul Domnului oriunde îl trimitea Dumnezeu. Însă Domnul avea nevoie ca misiunea mesagerului Său să fie finanțată, iar aceasta implică întotdeauna *oameni*.

În cazul de față, Dumnezeu nu a putut găsi în Israel o văduvă care să aibă credința necesară pentru a-L asculta. Domnul știa ce voia să

facă, dar avea nevoie de o persoană care să se învoiască cu cerul, așa încât să Îi confere dreptul legal de a-i oferi lui Ilie resursele trebuincioase.

Nu uitați că, în perioada aceea, nu se găsea mâncare nicăieri. Oamenii mureau peste tot de foame. Nu se punea problema să meargă să găsească ceva de mâncare sau să cumpere de la piață, fiindcă nu era hrană niciunde. Resursele de care avea nevoie Ilie trebuiau să fie furnizate de Duhul lui Dumnezeu.

Fiindcă nu era nimeni în Israel care să aibă credința necesară pentru a-L asculta pe Dumnezeu, a trebuit ca El să găsească pe cineva din afara poporului Său și astfel a intrat în scenă văduva aceasta în inima căreia sălășluia credința. După cum spuneam mai devreme, Ilie a fost trimis exact la văduva aceea, pentru că Dumnezeu știa că ea Îi va da crezare.

Prin faptul că L-a pus pe Dumnezeu pe primul loc și a dat ascultare cuvântului pe care i l-a spus Domnul, au fost împlinite nevoile lucrării Domnului, dar și ale femeii și familiei ei, pe toată durata foametei.

Iată care este, deci, ideea principală a relatării...

Când Dumnezeu are de îndeplinit niște lucruri, El privește pe pământ și caută un om în care să poată avea încredere, unul care să Îl asculte și să ducă la îndeplinire planurile Lui. El are nevoie, de asemenea, de oameni care să finanțeze proiectele Sale. Haideti să clarificăm lucrurile: dacă vreți să aveți idei grozave, dacă doriți ca Dumnezeu să vă descopere concepte nemaipomenite de afaceri, trebuie să vă calificați pentru aceasta! Dumnezeu vă cunoaște inima și El privește spre pământ, în căutarea celor cărora le poate încredința planurile Lui. Dumnezeu caută oameni pe mâna cărora poate da finanțarea obiectivelor Sale. Apoi El va trimite aceluia om planul pe care îl are pentru strângerea banilor necesari. Înțelegeți?

Nu uitați, cuvântul Domnului a fost TRIMIS acestei văduve și el i-a salvat viața!

Îmi aduc aminte cum cuvântul Domnului a venit la mine și mi-a spus să pășesc înainte și să încep afacerea mea, dându-mi o nouă prioritate și un nou mandat. Am ascultat și aceasta mi-a salvat viața.

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Dumnezeu caută oameni cu o inimă ascultătoare, gata să finanțeze lucrarea Lui!

Haideți să recapitulăm principiile pe care le vedem în istorisirea aceasta.

1. Dumnezeu are planuri pe care vrea să le ducă la îndeplinire pe pământ.
2. Fiecare plan are nevoie de oameni.
3. Fiecare plan are nevoie de finanțare.
4. Dumnezeu caută oameni care să ducă la îndeplinire planurile Sale.
5. Dumnezeu caută oameni care să finanțeze planurile Lui.
6. Când noi finanțăm planurile Domnului, dăm cerului jurisdicție legală nu doar să ne folosească pe noi pentru a finanța planurile divine, ci și pentru ca surplusul să acopere nevoile noastre.

Nu vă va costa niciodată să fiți generoși! Eu spun mereu oamenilor din biserica mea: „Spuneți întotdeauna DA!”

CAPITOLUL 4

AI CUI SUNT BANII?

V-ați gândit vreodată că o parte a banilor pe care îi aveți chiar acum nu vă aparține?

Știu că sună ciudat, dar v-a trecut vreodată prin minte că s-ar putea ca Dumnezeu să fi pus acei bani în buzunarul vostru pentru altcineva?

Știu, știu, probabil că nu ați privit niciodată viața din perspectiva aceasta, dar ar trebui să o faceți, fiindcă aceasta este altă cheie spre propășire în viața voastră.

Gândiți-vă la ce v-am spus. Am vorbit despre finanțarea planurilor lui Dumnezeu, nu-i așa? Și am spus că Dumnezeu caută pe pământ oameni a căror inimă bate pentru Împărăția Lui și care sunt gata să susțină proiectele Sale. Știm că banii sunt în mâinile oamenilor și că, pentru a-Și finanța planurile, Dumnezeu trebuie să facă banii să ajungă în mâinile oamenilor care sunt gata să renunțe la ei și să fie generoși față de Dumnezeu și de slujitorii Lui.

Ce aveți voi în mâini? Când vă uitați la ce aveți, înțelegeți că s-ar putea ca Dumnezeu să vă fi dat aceste resurse pentru altcineva? Sau că s-ar putea să vă fi dat banii ca să finanțați un proiect pe care El îl vrea dus la îndeplinire?

Desigur, din punct de vedere legal, ce aveți este al vostru și voi decideți cum doriți să vă folosiți resursele. Însă, dacă Dumnezeu este Cel care va pune banii în mâinile oamenilor, eu vreau să fiu pe lista celor pe care El îi are în vedere. Voi nu?

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Cel ce dă sămânță semănătorului și pâine pentru hrană vă va da și vă va înmulți și vouă sămânța de semănat și va face să crească roadele neprihănirii voastre. În chipul acesta veți fi îmbogățiți în toate privințele, pentru orice dărnicie care, prin voi, va face să se aducă mulțumiri lui Dumnezeu.

— 2 Corinteni 9:10-11

Am privit deja la textul acesta, însă există în el ceva ce s-ar putea să vă fi scăpat. Versetul 10 spune că Dumnezeu *dă* sămânță semănătorului și pâine pentru hrană.

Gândiți-vă ce ne transmite pasajul acesta: Dumnezeu dă sămânță semănătorului și pâine pentru hrană. Pâinea pentru hrană reprezintă tot ce aveți nevoie în gospodăria voastră pentru a trăi viața îmbelșugată pregătită de Dumnezeu pentru voi. Însă tot El dă și *sămânță semănătorului*.

Ați semănat vreodată o grădină sau semințe de iarbă în curtea voastră?

Când semănați semințele în pământ, pe măsură ce le împrăștiați, vă întindeți mâna după încă un pumn plin cu semințe, care să ia locul celor pe care le-ați avut în mână. După ce dați drumul semințelor din mână, vă umpleți iarăși pumnul cu alte semințe pe care le semănați. Formularea aceasta, „Dumnezeu dă sămânță semănătorului” are aceeași conotație, referindu-se la faptul că Domnul dă sămânță cuiva care se află în procesul semănării.

DUMNEZEU DĂ SĂMÂNȚĂ CELUI CE SEAMĂNĂ!

Pavel continuă spunând că Dumnezeu ne dă și pâinea de care avem nevoie, însă accentul cade în pasajul de față asupra semănatului și a impactului pe care îl are acesta asupra vieții noastre și a celor față de care ne manifestăm generozitatea. După cum am spus deja, gesturile acestea deschid inima oamenilor față de Dumnezeu.

Păstrând în minte ideea aceasta, cred că suntem de acord cu toții că Domnul vrea să semănăm cât mai multă sămânță cu puțință,

ca El să poate culege mai apoi o recoltă uriașă. Dacă ați fi voi în locul lui Dumnezeu, cui ați da sămânța? Unui om leneș, care nu seamănă niciodată, sau unuia care seamănă mereu? Cred că răspunsul este evident.

Pe măsură ce noi suntem credincioși cu ceea ce avem, Dumnezeu spune că El va spori rezervele noastre de semințe, ca să putem semăna mai mult și să avem un impact mai mare pe pământ, pentru Împărăția Lui.

Ați observat că, potrivit spuselor lui Pavel, pe măsură ce semănați și secerati, rezerva voastră de sămânță va spori, așa încât veți putea fi generoși în fiecare împrejurare? Dacă lucrul acesta este adevărat (și știm că nu poate fi altfel), atunci rezerva voastră de sămânță este reprezentată de banii pe care îi aveți chiar acum pentru momentul în care se va ivi oportunitatea de a fi generoși. Rezerva voastră de sămânță trebuie să existe pentru ca voi să puteți fi generoși.

Ideea pe care vreau să o subliniez este aceea că banii pe care îi aveți nu sunt toți ai voștri. O parte a lor v-a fost dată de Dumnezeu pentru a fi folosită ca sămânță. Acest ciclu al semănatului și culesului se derulează continuu. Întâi semănăm, apoi culegem; pe măsură ce continuăm să facem astfel și nu mâncăm sămânța, recolta noastră va tot spori, ca și abilitatea de a fi mai generoși.

Desigur, când vă este foame și aveți nevoie de pâine, vă hrăniți din afacerea destinată producerii de sămânță. Pe măsură ce afacerea aceasta se dezvoltă, crește și abilitatea voastră de a lua pâine din ea.

Dar haideți să mergem mai în profunzime.

Aș vrea să subliniez ideea că Dumnezeu dă sămânța Lui celor a căror inimă este gata să semene, nu celor care s-ar putea să se gândească într-o zi la ideea de a semăna. Dumnezeu dă sămânță semănătorului.

Iată, dar, care este întrebarea: vreți să trăiți viața administrând doar banii *voștri* sau vreți să o trăiți administrând banii voștri și ai lui Dumnezeu?

James și Ella au venit la noi la biserică pentru că aici auzeau lucruri despre care nu li se vorbea niciodată în comunitatea Amish în care crescuseră. Conceptele Împărăției erau cu totul noi pentru ei și

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

cei doi erau dornici să învețe mai multe despre ele. Ascultau iar și iar mesajele despre Împărăție care erau predicate la Biserica Faith Life.

Într-o zi, James i-a spus Domnului că tot auzea mărturiile altora despre felul în care Împărăția făcea lucruri minunate în viața lor și că dorea să aibă și el o astfel de mărturie. A hotărât să pună la încercare

VREȚI SĂ TRĂIȚI VIAȚA ADMINISTRÂND DOAR BANII VOȘTRI SAU PE AI VOȘTRI ȘI AI LUI DUMNEZEU?

legile Împărăției despre care învăța. Cei doi soți au mers într-o vacanță și au petrecut aproape tot timpul ascultând mesajele pe care le predicam în perioada aceea despre porția dublă. Cartea mea intitulată *Revoluția ta financiară. Puterea odihnei* tocmai fusese tipărită și mesajele mele erau pe tema aceasta. Cei doi au hotărât să se

cufunde în Cuvânt înainte să semene sămânța.

Au decis că o vor semăna pentru o recoltă de zece mii de dolari, sumă necesară pentru niște reparații și alte nevoi pe care le au familiile cu copii mici. Nu știau de unde vor veni banii, dar învățau de suficientă vreme despre Împărăție ca să aibă credința necesară pentru suma aceasta.

James avea pe atunci un atelier de reparații auto. Într-o zi, când a plecat la muncă, la scurt timp după ce semănaseră pentru cei zece mii de dolari, i-a spus Ellei că, după ce studiasese subiectul porției duble, simțea că ar trebui să își exercite credința pentru dublul sumei pentru care semănaseră sămânța și că el se aștepta să primească în schimbul ei douăzeci de mii de dolari. Ella a mărturisit că a rămas puțin surprinsă, dar că a mers pe mâna soțului ei. Când James ieșea din casă, ea a zis: „Bine, douăzeci de mii de dolari.”

Ziua aceea a fost una ca toate celelalte la atelierul auto. Unul dintre clienții obișnuiți ai lui James a venit la el pentru o reparație și, când mecanicul a terminat de notat ce avea de făcut la mașina acestuia, clientul i-a spus cât de frustrat era în ultima vreme din pricina vacilor lui. Acestea stricaseră gardul care împrejmuia proprietatea și ieșiseră de pe ea. Terenul lui era mărginit de o pădure a statului, așa că vacile rătăciseră în voie, la distanță de casă. Clientul lui James era un domn

mai înaintat în vârstă, care a continuat spunându-i că devenea prea bătrân ca să mai țină pasul alergând pe urmele vacilor și că hotărâse să scape de ele. Următoarele lui cuvinte l-au lăsat pe James cu gura căscată, neștiind dacă auzise bine sau nu ce spusese prietenul său.

Acesta i-a zis: „Am terminat-o cu vacile astea și de aceea ți le dau astăzi ție pe toate. De acum înainte, sunt ale tale.” James nu a știut ce să spună. El nu avea pământ. Locuia în oraș, casa lui era construită pe un lot care măsoară doar un sfert de acru, iar el era mecanic auto. Da, copilărise într-o comunitate Amish și crescuse în preajma vacilor, dar aceasta fusese cu câțiva ani buni în urmă. Era cât pe ce să spună: „Nu, mulțumesc”, când și-a amintit de sămânța pe care o semănase. Poate că merita să vadă dacă oferta aceasta trebuia sau nu luată în seamă.

După ce i-a pus câteva întrebări prietenului său, a aflat că era vorba despre douăzeci și trei de vaci rasa Black Angus și de trei cai. James și-a amintit că auzise un cunoscut spunându-i cu câțva timp în urmă că era interesat să cumpere o cireadă de vite. Omul nu voia să ia doar câteva exemplare, ci dorea să cumpere o cireadă întreagă de la un singur proprietar. James l-a sunat și a aflat că omul era în continuare interesat. Apoi l-a întrebat cât era dispus să plătească pentru animalele acelea; omul s-a gândit câteva clipe, după care i-a răspuns: „Probabil că în jur de douăzeci de mii de dolari.”

Lui James nu i-a venit să creadă ce auzise. Toate acestea s-au întâmplat după ce plecase de acasă și vorbise cu Ella despre îndemnul Duhului Sfânt de a-și exercita credința pentru o porție dublă. Mi-a povestit că vacile i-au dat puțin de furcă până când a reușit să le strângă și să le trimită cu o mașină spre noua lor casă, dar că reușise în final să ducă la bun sfârșit sarcina aceasta. James mi-a mai spus apoi că era absolut convins că Împărăția lui Dumnezeu putea face orice și că el nu mai era limitat acum de propriul lui potențial.

Când s-a întors în ziua aceea acasă și i-a spus soției lui despre vaci, ea a rămas șocată. Dacă i-ați întreba pe James și pe Ella despre harul lui Dumnezeu, ar fi bine să aveți la dispoziție câteva ore libere, fiindcă ar avea multe să vă spună.

Acesta este un exemplu minunat al modului în care Duhul Sfânt arată unei persoane unde să culeagă recolta generozității pe care a

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

dovedit-o față de Dumnezeu. Odată ce semănăm, trebuie să ținem minte că ceea ce ne arată Duhul Sfânt s-ar putea să ni se pară pur și simplu *nebunesc!* James nu avea cum să vină cu ideea aceasta doar luând un pix și o foaie, făcând un tabel și punându-și mintea la contribuție pentru a găsi opțiuni.

Să ne gândim puțin la Petru, de exemplu. Sunt convins că nici în visurile lui cele mai îndrăznețe nu s-a gândit vreodată să caute o monedă în gura unui pește, pentru a plăti cu ea taxele datorate sau că vreun rabin care se plimba pe țărmul mării i-ar fi putut spune cu precizie unde să arunce mreaja ca să prindă mai mulți pești ca niciodată.

Uitați-vă la Drenda și la mine; am fost înglodați în datorii nouă ani, timp în care stresul și frământarea au fost continue. Gândul că vom avea într-o zi o firmă care îi va ajuta pe oameni să scape de datorii sau, chiar mai neașteptat, că vom avea o emisiune difuzată pe toate meridianele lumii, intitulată *Rezolvă problema banilor*, părea imposibil.

Nu Îl limitați niciodată pe Dumnezeu.

Pentru o scurtă recapitulare, amintiți-vă că Dumnezeu este Cel care dă sămânță semănătorului, celui care seamănă și care dorește să semene!

Să trecem mai departe. Aș vrea să privim acum la ceea ce eu, personal, consider că este una dintre cele mai profunde pilde pe care le-a spus Isus vreodată despre modul în care Dumnezeu lucrează cu oamenii și despre cel în care ei trebuie să se califice pentru a fi folosiți de El, iar aceasta vă va face să vă opriți și vă va pune pe gânduri.

Isus a mai spus ucenicilor Săi: „Un om bogat avea un ispravnic, care a fost pârât la el că-i risipește averea. El l-a chemat și i-a zis: «Ce aud eu vorbindu-se despre tine? Dă-ți socoteală de isprăvnicia ta, pentru că nu mai poți fi ispravnic.»

Ispravnicul și-a zis: «Ce am să fac dacă îmi ia stăpânul isprăvnicia? Să sap, nu pot; să cerșesc, mi-e rușine. Știu ce am să fac, pentru ca, atunci când voi fi scos din isprăvnicie, ei să mă primească în casele lor.»

A chemat pe fiecare din datornicii stăpânului său și a zis celui dintâi:

«Cât ești dator stăpânului meu?»

«O sută de măsuri de untdelemn», a răspuns el.

Și i-a zis: «Ia-ți zapisul și șezi degrabă de scrie cincizeci.»

Apoi a zis altuia: «Dar tu cât ești dator?»

«O sută de măsuri de grâu», a răspuns el.

Și i-a zis: «Ia-ți zapisul și scrie optzeci.»

Stăpânul lui a lăudat pe ispravnicul nedrept, pentru că lucrase înțelepțește. Căci fii veacului acestuia, față de semenii lor, sunt mai înțelepți decât fii luminii. Și Eu vă zic: Faceți-vă prieteni cu ajutorul bogățiilor nedrepte, pentru ca, atunci când veți muri, să vă primească în corturile veșnice.

Cine este credincios în cele mai mici lucruri este credincios și în cele mari și cine este nedrept în cele mai mici lucruri este nedrept și în cele mari. Deci, dacă n-ați fost credincioși în bogățiile nedrepte, cine vă va încredința adevăratele bogății? Și dacă n-ați fost credincioși în lucrul altuia, cine vă va da ce este al vostru?

Nicio slugă nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt, sau va ține numai la unul și va nesocoti pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.”

Fariseii, care erau iubitori de bani, ascultau și ei toate lucrurile acestea și își băteau joc de El. Isus le-a zis: „Voi căutați să vă arătați neprihăniți înaintea oamenilor, dar Dumnezeu vă cunoaște inimile; pentru că ce este înălțat între oameni este o urâciune înaintea lui Dumnezeu.”

— Luca 16:1-15

Pilda aceasta include atât de multe aspecte la care trebuie să privim. În primul rând, vedem că ea vorbește despre un om bogat care a dat averea lui în grija unui administrator. Se pare că acesta din urmă a risipit bunurile stăpânului său și că nu s-a mai calificat să își păstreze slujba. Știind că urma să o piardă, a luat legătura îndată cu toți cei

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

care datorau bani stăpânului său și le-a spus că puteau avea parte de o reducere uriașă a sumei datorate, uneori chiar de jumătate, dacă achitau îndată banii datorati.

Desigur, stăpânul nu știa nimic despre ceea ce făcea administratorul. Dar acesta s-a gândit că, dacă le făcea datornicilor această ofertă grozavă, ei îl vor privi cu bunăvoință după ce pleca de la stăpânul lui și, poate, îl vor lua în slujba lor. Când stăpânul a aflat ce făcuse administratorul necinstit, l-a chemat și

L-a lăudat pentru că lucrase cu iscusință.

A fi iscusit înseamnă a avea o conștientizare ageră a situației sau ingeniozitate, mai ales în chestiuni practice; a fi predispus sau caracterizat de practici pricepute și șiretenie.¹¹

Stăpânul a văzut că managerul avea abilitatea de a concepe și de realiza un plan care va aduce profit, în cazul acesta nu pentru proprietarul însuși, ci pentru manager, ceva ce nu văzuse din partea angajatului în raport cu el, ca angajator. Însă, când a fost vorba să-și poarte de grijă lui însuși, managerul s-a dovedit foarte isteț și orientat pe detalii. A arătat inițiativă cu privire la propria bunăstare, ceea ce nu făcuse în raport cu cea a stăpânului, în calitate de angajat.

Dați-mi voie să pun acum întrebarea cu adevărat dificilă: sunteți și voi doar niște angajați creștini?

Sunteți mai preocupați de bunăstarea voastră decât de lucrarea lui Dumnezeu? Sunteți mai interesați de grijile și de ceea ce vă privește pe voi decât de ceea ce Îl preocupă pe Dumnezeu? Irosiți voi posesiunile Lui?

Știi că întrebările acestea sunt unele dure. De aceea am spus că pilda este una profundă, fiindcă pătrunde până în adâncul inimii și dă în vileag atitudinile greșite care s-ar putea ascunde acolo.

Isus ne oferă imaginea și definiția unui angajat în Ioan 10:11-13.

Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își dă viața pentru oi. Dar cel plătit, care nu este păstor și ale cărui oi nu

11 The American Heritage, Dicționar al limbii engleze, a cincea ediție

sunt ale lui, când vede lupul venind, lasă oile și fuge, și lupul le răpește și le împrăștie. Cel plătit fuge, pentru că este plătit și nu-i pasă de oi.

— Ioan 10:11-13

Traducerea NKJV spune astfel:

Cel angajat fuge, pentru că este angajat și nu-i pasă de oi.

În cazul managerului necinstit, el nu s-a mai calificat să se ocupe de banii stăpânului, pentru că nu i-a pasat de bunăstarea acestuia, ci doar de cea proprie. Desigur, el avea în continuare abilitatea de a lucra și de a câștiga propriii bani, dar nu mai avea oportunitatea de a administra banii lui ȘI pe cei ai angajatorului.

Eu cred că trăim într-o vreme în care mentalitatea de angajați este cea dominantă în America și în lume.

Sunt sigur că ați fost în câte un restaurant unde ați văzut mesele și podeaua murdare, în timp ce câțiva angajați stăteau undeva, în spate, și sporovăiau. Sau ați intrat într-un fast-food cu vreo treizeci de minute înainte de ora închiderii și ați rămas șocat văzând toate scaunele puse cu picioarele în sus pe mese, în timp ce angajații semnau condica de plecare. V-ați dat seama fără să întrebați pe nimeni că patronul nu era acolo. Aceasta este atitudinea angajaților. Lor nu le pasă de profitul afacerii; îi interesează doar să își ia salariul și nimic mai mult.

Atât de mulți angajatori îmi spun că situația s-a înrăutățit așa de tare încât un angajat care vine la timp la muncă e excepția de la regulă. Angajatorii caută oameni care să se poarte ca și cum ei ar fi proprietarii, nu doar să se gândească la ceea ce au de câștigat. Ei vor angajați care să lucreze și cărora să le pese ca și cum ar conduce propria afacere. Ei îmi spun că un angajat cu o astfel de atitudine ar fi promovat și căutat.

La fel este și Dumnezeu. El caută oameni cărora să le pese de ceea ce Îi pasă Lui și care să urască ce urăște El.

În 1 Samuel 15, Dumnezeu îi spune împăratului Saul să îi atace pe amaleciți pentru ceea ce făcuseră aceștia poporului Israel la ieșirea din Egipt. Împăratului Saul i s-a spus să nu lase pe nimeni în viață,

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

nici pe împăratul dușman, nici pe oamenii lui. Israelitilor li s-a cerut nici să nu ia animalele amaleciților ca pradă de război, dar iată ce a făcut Saul:

Dar Saul și poporul au cruțat pe Agag și oile cele mai bune, boii cei mai buni, vitele grase, mieii grași și tot ce era mai bun; n-a vrut să le nimicească cu desăvârșire și au nimicit numai tot ce era prost și nebăgat în seamă.

— 1 Samuel 15:9

Iată ce spune Dumnezeu în versetele 10 și 11:

Domnul a vorbit lui Samuel și i-a zis: „Îmi pare rău că am pus pe Saul împărat, căci se abate de la Mine și nu păzește cuvintele Mele.”

Vedem apoi că Dumnezeu i-a vorbit astfel lui Samuel despre Saul în 1 Samuel 16:1:

Când vei înceta să plângi pe Saul, pentru că l-am lepădat ca să nu mai domnească peste Israel? Uplete-ți cornul cu untdelemn și du-te; te voi trimite la Isai, Betleemitul, căci pe unul dintre fiii lui Mi l-am ales ca împărat.

După cum administratorul necinstit nu s-a mai calificat să administreze treburile stăpânului, la fel s-a descalificat și Saul. Știți ceva? La fel ni se poate întâmpla și nouă.

Ce caută Dumnezeu? În ce fel de oameni va avea încredere?

Apoi l-a înlăturat [pe Saul] și le-a ridicat împărat pe David, despre care a mărturisit astfel: „Am găsit pe David, fiul lui Iese, om după inima Mea, care va împlini toate voile Mele.”

— Faptele apostolilor 13:22

Dacă putem fi descalificați, putem și să ne calificăm. Poate veți zice: „Gary, cum mă pot califica?” Pilda pe care am discutat-o înainte de răspunsul la întrebarea voastră.

Cine este credincios în cele mai mici lucruri este credincios și în cele mari și cine este nedrept în cele mai mici lucruri este nedrept și în cele mari. Deci, dacă n-ați fost credincioși în bogățiile nedrepte, cine vă va încredința adevăratele bogății? Și dacă n-ați fost credincioși în lucrul altuia, cine vă va da ce este al vostru?

Nicio slugă nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt, sau va ține numai la unul și va nesocoti pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.

— Luca 16:10-13

Dați-mi voie să clarific lucrurile: trebuie să treceți testul loialității. Dacă nu vi se pot încredința lucruri mici, înseamnă că nu sunteți demni de încredere nici pentru unele mai mari. Testul începe întotdeauna pe tărâmul fizic și trece apoi pe cel spiritual. Trebuie să fiți demni de încredere cu privire la administrarea bunurilor pământești, înainte ca Dumnezeu să vă dea pe mână bogăția Lui. Dacă nu sunteți demni de încredere pentru a avea grijă de proprietatea altcuiva, cine vă va da pe mână ceva care să fie al vostru? Cu siguranță că nu Dumnezeu.

Iată cum se aplică pilda aceasta în viața voastră.

Cei mai mulți creștini Îi dau lui Dumnezeu resturile.

Majoritatea creștinilor se uită la bugetul lor și hotărăsc: „Atât pot să dau.” Însă nu le este deloc greu să meargă în aceeași zi în oraș și să cumpere o barcă nou-nouță.

Nu încerc să fac pe nimeni să se simtă condamnat; pe Dumnezeu nu Îl deranjează, cu siguranță, dacă aveți o barcă frumoasă. Eu doar vă

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

pun o întrebare: vreți să administrați doar banii voștri sau pe ai voștri și pe ai lui Dumnezeu?

Dacă intrați pe un motor de căutare să vedeți care e suma medie pe care o dăruiește un creștin, s-ar putea să fiți șocați. Am văzut o statistică potrivit căreia, în medie, un creștin dă doar puțin peste treisprezece dolari pe săptămână bisericii.¹²

M-am uitat la multe statistici despre dărnicie și toate au fost dezamăgitoare. După cum spuneam, majoritatea creștinilor Îi dau lui Dumnezeu doar resturi. Subliniez din nou: vă rog să înțelegeți că nu urmăresc să vă fac să vă simțiți condamnați sau împovărați de vinovăție. Eu doar evidențiez un aspect (și cred că Scriptura confirmă punctul meu de vedere), și anume acela că Dumnezeu nu caută angajați, ci proprietari.

În al doilea rând, Dumnezeu nu caută oameni care dăruiesc doar sub imboldul vinovăției. Dumnezeu iubește dătătorul voios, după cum vedem în 2 Corinteni 9:7.

Saul a fost descalificat pentru că nu a făcut ce i-a cerut Dumnezeu, dar David a fost ales pentru că a fost gata să asculte și să împlinească voia Domnului.

Permiteți-mi să vă propun o perspectivă nouă. Cum ar fi dacă am răsturna lumea noastră cu susul în jos și am hotărî să trăim mai întâi pentru Dumnezeu, alegând să păstrăm pentru noi resturile? Înclin să cred că aceste resturi s-ar înmulți și că am trăi o viață binecuvântată.

Așa s-a întâmplat în cazul lui R.G. LeTourneau. Deși a avut începuturi modeste și o educație de doar șapte clase, a fost un autodidact și, în cele din urmă, a clădit un imperiu industrial. Utilajele grele realizate de el au contribuit la câștigarea celui de-al Doilea Război Mondial și la construirea infrastructurii Americii moderne. Până la finalul vieții, a ajuns să aibă trei sute de brevete.¹³

Care a fost secretul lui? I-a dăruit lui Dumnezeu nouăzeci la sută din tot câștigul său.¹⁴

12 https://www.pastorricky-powell.com/life_matters_with_pastor_/2009/10/startling-statistics

13 <http://centerforfaithandwork.com/article/who-was-rg-letourneau>

14 <https://centerforfaithandwork.com/article/why-rg-letourneau-gave-90-percent>

Eu nu vă spun să faceți la fel. Aceasta a fost înțelegerea pe care a făcut-o el cu Dumnezeu când avea treizeci de ani și când era înglodat în datorii. L-a făcut pe Dumnezeu partenerul lui de afaceri (după cum se exprima chiar el) și alegerea aceasta a dat rezultate.

Când Dumnezeu m-a chemat să încep o biserică de la zero, conduceam deja firma mea, Forward Financial Group. Aceasta se bucura de mare succes și ajunsesem pe primul loc din cele cinci mii de birouri pe care le avea în toată țara cel mai mare dintre furnizorii noștri. Când Dumnezeu m-a chemat să fiu păstor, L-am întrebat: „Cum rămâne cu Forward Financial Group? Să închid firma și să mă concentrez doar asupra păstoririi?”

Dumnezeu mi-a răspuns astfel: „Nu, ține firma deschisă, fiindcă ajută mulți oameni.” Și așa am făcut.

Trebuie să recunosc faptul că, uneori, a fost greu să mă ocup de amândouă, însă firma a ajutat mii și mii de oameni de-a lungul anilor. În timp ce păstoream biserica, am presupus că activitatea firmei va înregistra un declin, în urma implicării mele reduse. Dar, când eu și Drenda ne-am consacrat viața împlinirii lucrării lui Dumnezeu, firma a evoluat contrar așteptărilor mele. Deși lucram la birou doar în timpul meu liber, profitul firmei creștea tot mai mult.

Dintre sutele de birouri, noi eram în top cinci sau zece la nivel național și eram recunoscuți pe scenă pentru activitatea noastră. Nu puteam să nu zâmbesc la gândul că reușeam toate acestea lucrând doar part time, fiindcă păstoream mai mult decât cu normă întreagă. Dumnezeu m-a onorat cu favoarea Lui și mi-a dat înțelepciune, așa că cei din lume, care căutau câștigul financiar cu toată inima lor, erau nevoiți să se oprească și să se întrebe cum reușeam una ca asta.

Țin minte că, la o conferință, am stat la masă lângă un om de afaceri care m-a întrebat cât am investit în marketing. Am fost nevoit să zâmbesc când i-am răspuns: „Nimic.” Omul a continuat cu următoarea întrebare: „Atunci cum reușești să ai o asemenea cifră de afaceri?” I-am spus că lucram doar pe baza reclamei făcute din gură în gură și că Dumnezeu ne-a binecuvântat. Omul a clătinat din cap, fiindcă nu reușea să priceapă care era secretul meu.

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

La un moment dat, președintele uneia dintre firmele furnizoare cu care lucram m-a sunat să mă întrebe dacă doream să țin un discurs în fața participanților la conferința organizată de el, spunându-le cum reușeam să înregistrăm un profit atât de mare. I-am spus că o voi face

DUMNEZEU VEDE. CU FIECARE SARCINĂ, VOI VĂ PREGĂTIȚI PENTRU URMĂTOAREA; DE ACEEA, NU DISPREȚUIȚI ÎNCEPUTURILE MĂRUNTE.

cu bucurie. Apoi a început să-mi pună întrebări despre activitatea noastră și despre felul în care o desfășuram. Desigur, a trebuit să îi spun că ne puneam încrederea în Dumnezeu și că El ne binecuvântase cu favoarea Lui. După ce i-am spus că eu lucram doar câteva ore pe săptămână și că eram păstor cu normă întregă, mi-a zis: „Eu credeam că aveți o strategie de

marketing bine pusă la punct și că ne vei împărtăși cum funcționează ea. Eu aveam altceva în minte, dar apreciez disponibilitatea ta de a vorbi celorlalți.” Ei bine, a fost pierderea lor. I-aș fi putut ajuta pe mulți dintre participanți prin ce aveam de spus.

După cum am spus în repetate rânduri pe parcursul acestei cărți, dacă voi aveți grijă de lucrarea lui Dumnezeu, și El va avea grijă de a voastră!

Dați-mi voie acum să vă pun întrebarea cu care am început: „Ai cui sunt banii?”

Ați prefera să administrați doar banii voștri, cum i s-a întâmplat în final managerului necinstit, sau doriți să administrați și banii lui Dumnezeu?

Când administrați banii lui Dumnezeu, afacerea voastră care joacă rol de sămânță beneficiază de înțelepciunea și harul divin, iar aceasta face ca recolta voastră personală (cea a pâinii pe care o consumați) să se bucure la rândul ei de această creștere.

Sunt convins că pe Dumnezeu nu Îl deranjează dacă aveți milioane, cât timp El are inima voastră!

Nu uitați, totul începe cu sarcini mărunte, când nu știe nimeni cum vă cheamă. Deși s-ar putea să credeți că nu-i pasă nimănui ce

AI CUI SUNT BANII?

faceți la serviciul vostru cu jumătate de normă, Dumnezeu vă vede. Cu fiecare sarcină pe care o aveți de îndeplinit, voi vă pregătiți pentru următoarea; de aceea, nu disprețuiți începuturile mărunte. Raportați-vă la ele ca și cum ați lucra la firma voastră și dați tot ce aveți mai bun. Vă garantez că veți străluci ca o stea în noapte și că veți avea parte de promovare și favoare.

CAPITOLUL 5

AVEȚI NEVOIE DE UN PARTENER!

După cum știți, lucrez în domeniul financiar de aproape patruzeci de ani. Pe parcursul acestei perioade, m-au întreat mulți oameni cum să începă o afacere și ce ar face-o apoi să crească.

Desigur, sunt multe lucruri pe care e bine ca oamenii să le știe, însă cel mai important pe care li-l puteam spune era acela că aveau nevoie de un *partener*.

Ca unul care a păstorit timp de mulți ani, am văzut destui oameni care s-au gândit că ar fi bine să intre în afaceri împreună cu prietenul lor de la biserică, după care toate eforturile lor s-au năruit. Prietenii sunt ușor jigniți de cuvintele pe care și le spun unii altora, de multe ori ajung să nu-și mai vorbească și relația dintre ei e ruinată. Fiindcă am văzut de atâtea ori situații de felul acesta, rareori sugerez să intrați în afaceri împreună cu un prieten, cu excepția cazului în care aveți limite scrise și clar stabilite.

Există însă un partener cu care insist întotdeauna să porniți la drum, și acesta este Dumnezeu.

Într-un capitol anterior, am vorbit despre văduva care l-a primit pe profetul Ilie și i-a dat ultima ei masă. Am văzut cum acest act de credință a produs suficientă mâncare zi după zi, atât pentru profet, pentru lucrarea lui Dumnezeu, cât și pentru familia femeii. Văduva a intrat în parteneriat cu el în împlinirea misiunii lui și, în felul acesta,

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

ungerea și resursele care însoțeau sarcina profetului au devenit ale femeii. Ei au fost parteneri.

Pe parcursul acestei cărți, am discutat despre generozitatea față de Dumnezeu și despre semănarea seminței în lucrarea Lui. V-am spus, de asemenea, că manifestarea generozității deschide inima oamenilor față de voi și față de Dumnezeu.

În capitolul de față, aș vrea să vă împărtășesc alt principiu plin de putere al Împărăției lui Dumnezeu, care va duce resursele voastre financiare la alt nivel: principiul parteneriatului.

Pe când Se afla lângă lacul Ghenezaret și Îl împulzea norodul ca să audă Cuvântul lui Dumnezeu, Isus a văzut două corăbii la marginea lacului; pescarii ieșiseră din ele să-și spele mrejele. S-a suit într-una din aceste corăbii, care era a lui Simon, și l-a rugat s-o depărteze puțin de la țarm. Apoi, a șezut jos și învăța pe noroade din corabie.

Când a încetat să vorbească, a zis lui Simon: „Depărtează-o la adânc și aruncați-vă mrejele pentru pescuire.”

Drept răspuns, Simon I-a zis: „Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și n-am prins nimic, dar, la cuvântul Tău, voi arunca mrejele!”

După ce le-au aruncat, au prins o așa de mare mulțime de pești, că începeau să li se rupă mrejele. Au făcut semn tovarășilor lor, care erau în cealaltă corabie, să vină să le ajute. Aceia au venit și au umplut amândouă corăbiile, așa că au început să se afunde corăbiile.

— Luca 5:1-7

Știu că am pomenit deja istorisirea aceasta mai devreme, când am vorbit despre bărci și despre trecerea afacerii pescuitului dintr-o împărăție în alta (sau de sub o jurisdicție sub alta), în momentul în care Petru (Simon) I-a împrumutat barca sa lui Isus, să predice din ea. Am pomenit, de asemenea, captura incredibilă de pești care a avut loc după aceea și faptul că ea a fost cât pe ce să scufunde cele două bărci. Nu uitați, Petru spusese că fusese toată noaptea la pescuit și că nu

AVEȚI NEVOIE DE UN PARTENERI!

prinsese nimic. Acum, doar câteva ore mai târziu, avea atât de mulți pești încât nu reușea să îi tragă în barcă suficient de repede. Care a fost explicația din spatele acestei diferențe? Împărăția, desigur, dar și *parteneriatul*. Dați-mi voie să explic ideea.

Isus a văzut două corăbii la marginea lacului; pescarii ieșiseră din ele să-și spele mrejele. S-a suit într-una din aceste corăbii, care era a lui Simon, și l-a rugat s-o depărteze puțin de la țărm.

Haideți să lămurim care era contextul. Unde erau pescarii și ce făceau ei în momentul în care a trecut Isus pe acolo? Ei nu pescuiau, ci se aflau pe țărm și curățau mrejele după ce pescuiseră toată noaptea fără să prindă nimic.

Observând că bărcile nu erau folosite, Isus l-a întrebat pe Petru dacă o putea îndepărta pe una puțin de la țărm, ca să predice din barcă mulțimii adunate acolo. Unde erau Iacov și Ioan, partenerii lui, când Petru l-a luat pe Isus în barca sa? Ei bine, erau în continuare pe mal, lângă cealaltă barcă și lângă mreje.

După ce a predicat, Isus i-a spus lui Petru să arunce mreaja în apa mai adâncă, pentru pescuire. Știți cum a decurs povestea. A prins atât de mulți pești încât mrejele începeau să se rupă. Așa că Petru i-a chemat pe partenerii lui să-l ajute să scoată mrejele pline. Biblia spune că amândouă bărcile erau gata să se scufunde, atât de pline de pești erau.

După ce le-au aruncat, au prins o așa de mare mulțime de pești, că începeau să li se rupă mrejele. Au făcut semn tovarășilor lor, care erau în cealaltă corabie, să vină să le ajute. Aceia au venit și au umplut amândouă corăbiile, așa că au început să se afunde corăbiile.

Acum urmează întrebarea de un milion de dolari: câtă credință au manifestat Iacov și Ioan pentru ca barca lor să se umple în așa măsură de pești încât să fie gata să se scufunde?

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Gândiți-vă puțin. Cei doi erau în continuare pe țarm, unde își curățau mrejele. Petru a fost cel care a consimțit să Îl ia pe Isus în barcă. El este cel care a zis: „*La cuvântul Tău, voi arunca mrejele.*” Prin urmare, răspunsul corect este că Iacov și Ioan nu au manifestat niciun strop de credință. Ei nu au avut parte de mulțimea aceea de pești datorită credinței lor, ci datorită credinței lui Petru. Acesta din urmă i-a chemat pe partenerii lui, care erau pe țarm, să vină și să-l ajute să scoată mrejele pline. În mod uimitor, barca lor s-a umplut la fel ca a lui Petru, până la refuz.

Drept răspuns, Simon I-a zis: „Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și n-am prins nimic, dar, la cuvântul Tău, voi arunca mrejele!”

Deci, dacă în urma credinței lui Petru au venit peștii și s-a umplut barca lui, atunci de ce și cea a lui Iacov și Ioan s-a umplut în aceeași măsură ca a lui Petru?

Textul răspunde la această întrebare și ne arată că oamenii aceștia erau *parteneri*.

Definiția partenerului pe care o găsim în Dicționarul Englez Collins este următoarea:

O persoană care împărtășește sau care este asociată cu alta într-o acțiune sau un demers, împărțind de obicei riscurile și profitul.

Un parteneriat este o entitate legală care presupune împărțirea riscurilor, costurilor și a profitului afacerii. Astfel, când Petru I-a dat lui Isus barca să o folosească, el I-a împrumutat lui Cristos *afacerea* lui, nu doar barca. Tehnic vorbind, Iacov și Ioan dețineau și ei o parte a bărcii pe care Petru L-a lăsat pe Isus să o folosească, iar datorită acestui parteneriat, ambele bărci s-au umplut în egală măsură cu pești.

Iacov și Ioan au cules aceeași recoltă ca și Petru, deși ei nu și-au exercitat deloc credința în situația respectivă. Sunt convins că în ziua aceea s-au bucurat că Petru era partenerul lor. Voi ce părere

aveți? Îngăduiți-mi să vă dau un exemplu mai personal al acestui principiu. Eu și Drenda avem o proprietate frumoasă, de șaizeci de acri, acoperită cu pădure, pajiște și stufăriș. Este locul perfect pentru vânatoarea de căprioare. De jur împrejurul proprietății noastre, pământul este cultivat, iar pădurea și stufărișul sunt un magnet natural pentru căprioare.

Mi-am construit biroul deasupra garajului, cu rafturi de lemn pentru cărți și un șemineu pe gaz, încorporat în perete. E un fel de cuib tihnit, potrivit pentru un bărbat, din care îmi place să lucrez. Singurul lucru care lipsea de acolo era un cap frumos de căprior, împăiat, deasupra mesei mele de lucru. Sincer să fiu, nu urmărisem niciodată să dobor căpriori de mari dimensiuni, fiindcă eram un vânător interesat mai degrabă de carne. Și nu prinsesem niciodată un exemplar suficient de mare cât să merite să fie împăiat.

Locuiam de cinci ani pe proprietatea aceea, când Drenda a insistat să vânez un căprior al cărui cap să fie împăiat pentru biroul meu. Până în momentul acela, nu văzusem niciodată un asemenea exemplar pe proprietatea noastră. Mersesem la vânatoare în fiecare sezon de căprioare și prinsesem vreo doi masculi frumoși, cu câte opt ramificații pe coarne, însă niciunul nu se califica pentru rolul de trofeu care să troneze în biroul meu.

Însă în anul acela, cu cât mă gândeam mai mult la idee, cu atât îi dădeam dreptate Drendei. I-am spus că aveam de gând să prind un mascul mare, care să devină trofeul de pe peretele biroului. Subliniez din nou că nu văzusem niciodată un astfel de exemplar în pădurea din împrejurimi. Fereastră bucătăriei noastre dă spre pădure și spre pajiște, dar nici măcar nu zărisem un asemenea căprior până atunci.

Eu și Drenda am semănat, deci, pentru căpriorul cel mare. Pe cecul care juca rol de sămânță, am scris că semănam pentru un căprior cu cel puțin zece ramificații pe coarne. Ne-am rugat pentru sămânța aceea și am lăsat cecul pe birou, urmând să îl pun la poștă. Plicul a stat acolo trei sau patru zile și pur și simplu nu l-am putut trimite. Știam că nu aveam credință pentru căpriorul acela. Aveam oricând credință pentru unul cu opt, șase sau patru ramificații pe coarne, dar îmi era greu să văd în fața ochilor căpriorul cel mare, având certitudinea

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

credinței care spune: „Știu că știu că voi doborî când merg la vânătoare un căprior cu cel puțin zece ramificații pe coarne.”

Aveam suficientă experiență cu Împărăția lui Dumnezeu ca să știu că nu aveam credința necesară. Așa că am rupt cecul și l-am înlocuit cu unul pe care am scris: „Pentru un căprior cu cel puțin patru ramificații”, după care l-am expediat.

În seara dinaintea zilei de vânătoare, i-am spus Drendei ce făcusem. „Pur și simplu nu am credință pentru căpriorul acela mare”, i-am zis eu. Soția mea m-a privit și mi-a spus: „*Tu* ai credință pentru un căprior obișnuit, iar *eu* voi avea credință pentru căpriorul trofeu. Dumnezeu poate face nespus mai mult decât tot ce cerem sau gândim noi!”

Dimineața a început cu obișnuitul foșnet al veverițelor și cu ciripitul păsărilor în pădure, în timp ce mirosul frunzelor de toamnă mi-a amintit de atâtea alte partide de vânătoare. Nu stăteam la pândă decât de vreo douăzeci de minute, când am auzit tropotul copitelor unui căprior care se apropia din pădure. Se îndrepta exact spre copacul unde eram eu și m-am pregătit să îl țintesc.

Când a ajuns mai aproape, am văzut că avea patru ramificații pe coarne, fiind exact de mărimea pe care o vânez eu de obicei, fiindcă un mascul de dimensiunile acestea are carnea foarte bună. Căpriorul s-a oprit într-un luminiș aflat la vreo douăzeci de metri distanță și am dat drumul săgeții din coardă. Am privit, necăjit, cum săgeata l-a lovit prea sus și prea în spate; mi-am dat seama că trebuia să pornesc pe urmele vânatului și să îl caut, fiindcă lovitura nu avea să-l doboare.

Căpriorul a luat-o la fugă printre copaci și apoi a sărit într-un lan cu porumb care mărginea pădurea, după care l-am pierdut din ochi. Îl auzeam îndepărtându-se printre șirurile cu porumb și, după cât de viguros alerga, am știut că trebuia să-l caut mult și bine. Am așteptat la locul meu de pândă încă vreo douăzeci de minute, după care am hotărât să cobor din copac și să cercetez săgeata. Se vedea că lovise căpriorul și am zărit în apropiere o dără de sânge pe pământ.

Am urmat-o și am prins curaj, văzând că era destul de groasă. Însă, după aproximativ o sută de metri, dâra de sânge dispăruse. M-am uitat și m-am tot uitat în jur, dar nu am mai zărit nicio picătură. După

vreo două ore de căutări, mi-am dat seama că pierdusem căpriorul. Eram foarte dezamăgit. În primul rând, nu vreau să rănesc niciodată un căprior și apoi să îl pierd, iar în al doilea rând, eram dezamăgit de lovitura mea.

În timp ce eram în lanul de porumb, am pornit înapoi spre casă când mi-a venit un gând. „Mi-a mai rămas o șansă. S-ar putea să dau peste un căprior în timp ce străbat lanul sau în zona stufărișului.”

Mi-am pus săgeata în coardă, să fiu pregătit pentru orice eventualitate. În timp ce înaintam încet prin spațiul îngust și plin de buruieni dintre rândurile de porumb, un căprior a sărit dintr-o dată și a țâșnit prin fața ochilor mei. Neștiind ce eram, s-a oprit și s-a uitat înapoi. Eram îmbrăcat cu haine de camuflaj, așa că animalul, care am observat că era un mascul, a ezitat, fiindcă nu reușea să mă vadă bine. Totul s-a petrecut într-o clipă, însă am văzut că avea coarne, deși nu mi-am dat seama cât de mari erau sau câte ramificații aveau.

Știam că aveam la dispoziție doar o fracțiune de secundă să mă hotărâsc în privința căpriorului. Era dincolo de raza obișnuită de acțiune a arbaletelor mele, la vreo cincizeci de metri distanță, dar stătea cu partea laterală spre mine. Am încordat rapid coarda, am țintit spre partea de sus a spinării lui și am dat drumul săgeții.

Căpriorul s-a prăbușit brusc în momentul în care l-a lovit săgeata și a rămas la pământ. Nu îmi venea să cred. Era adevărat ce văzusem?

În timp ce mă îndreptam spre căprior, primul gând care mi-a venit în minte a fost: „Credința Drendei!” Căpriorul era uriaș! Avea douăzeci și șase de ramificații, iar partea din spate a coarnelor era răsucită în jos. Nu mai văzusem niciodată un căprior atât de mare! Am fost mai mult decât încântat de cele petrecute.

După cum puteți ghici, căpriorul este acum împăiat și împodobeste peretele biroului meu. Însă aș vrea să stăm de vorbă câteva momente despre experiența aceasta. Cum sau de ce a apărut căpriorul acela?

Căpriorul cu patru ramificații pe coarne a apărut la timp, deși eu l-am ratat. Însă Drenda spusese că ea avea credință pentru căpriorul trofeu.

Ea avea un avantaj față de mine. Drenda nu vânează căprioare, așa că, pentru ea, un căprior trofeu pare la fel de ușor de prins ca unul cu

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

doar patru ramificații pe coarne; din punctul ei de vedere, și unul, și altul sunt doar niște căpriori. Fiindcă ea nu merge la vânătoare, nu are în minte imaginea imposibilului, care să o influențeze. Eu nu văzusem niciodată pe proprietatea noastră nici măcar un căprior care să aibă opt ramificații, însă credința ei nu se baza pe ceea ce exista sau nu în perimetrul proprietății. Ea credea că Dumnezeu putea aduce la noi animalul dorit.

Este adevărat că partida aceea de vânătoare a avut loc în perioada de împerechere sau de rut a căprioarelor, când masculii pot străbate kilometri întregi în căutarea femelelor. Există, așadar, șanse mari ca în această perioadă de împerechere să apară în zonă căpriori care nu trăiesc acolo, așa cum a fost cazul nostru.

Credința soției mele a adus căpriorul acela spre noi, deși eu nu avusesem credință pentru un căprior trofeu.

Vreau să mai citiți o dată lucrul acesta: eu nu am avut credință pentru căpriorul trofeu!

Știu ce ziceți în sinea voastră: „Stai puțin, Gary. Acum sunt nedumerit de-a binelea. Dacă nu ai avut credință pentru căprior, atunci de ce a apărut?”

Din același motiv pentru care s-a umplut barca lui Iacov și a lui Ioan; cei doi s-au bucurat de acea mulțime de pești în urma credinței lui Petru.

Aceasta este puterea parteneriatului.

Îngăduiți-mi să vă mai dau încă un exemplu, pentru ca apoi să discutăm despre subiectul acesta.

Mulțumesc Dumnezeului meu pentru toată aducerea aminte pe care o păstrez despre voi. În toate rugăciunile mele mă rog pentru voi toți, cu bucurie, pentru partea pe care o luați la Evanghelie din cea dintâi zi până acum. Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Cristos.

Este drept să gândesc astfel despre voi toți, fiindcă vă port în inima mea, întrucât, atât în lanțurile mele, cât și în apărarea și întărirea Evangheliei, voi sunteți părtași aceluiași har.

— Filipeni 1:3-7

AVEȚI NEVOIE DE UN PARTENERI!

Pavel spune că își aduce aminte cu bucurie de biserica din Filipi, datorită parteneriatului continuu pe care credincioșii de acolo îl aveau cu lucrarea lui. Apostolul afirmă mai departe că, datorită acestui parteneriat, filipenii erau acum părtași harului divin revărsat peste lucrarea lui.

Dacă vă aduceți aminte, am afirmat că harul este împuternicirea lui Dumnezeu sau abilitatea primită din partea Lui de către Pavel de a duce la îndeplinire sarcina care i-a fost încredințată. Biserica din Filipi era părtaşă cheltuielilor pe care le presupunea această sarcină și, aidoma lui Iacov și lui Ioan, filipenii s-au făcut părtași ungerii și harului revărsate peste sarcina apostolului.

Să trecem acum la capitolul 4 al acestei epistole, ca să vedem care sunt rezultatele uimitoare pe care le produce parteneriatul.

Dar bine ați făcut că ați luat parte la strâmtorarea mea. Știți voi înșivă, filipenilor, că, la începutul Evangheliei, când am plecat din Macedonia, nicio biserică n-a avut legătură cu mine în ceea ce privește „darea” și „primirea” în afară de voi. Căci mi-ați trimis în Tesalonic o dată și chiar de două ori ceva pentru nevoile mele. Nu că umblu după daruri. Dimpotrivă, umblu după câștigul care prisosește în folosul vostru. Am de toate și sunt în belșug. Sunt bogat de când am primit prin Epafrodit ce mi-ați trimis... un miros de bună mireasmă, o jertfă bine primită și plăcută lui Dumnezeu. Și Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre [Dumnezeul meu va împlini toate nevoile voastre], după bogăția Lui, în slavă, în Isus Cristos.

— Filipeni 4:14-19

Pavel tocmai primise altă contribuție din partea bisericii din Filipi. Ascultați ce le scrie ca răspuns acestor credincioși: „Dumnezeul *meu* va împlini toate nevoile voastre.”

Observați că Pavel nu spune: „Dumnezeul *vostru* va împlini nevoile voastre pentru că ați fost generoși față de mine.” NU! Apostolul a zis: „Dumnezeul *meu* va împlini nevoile voastre!”

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Vedeți voi, credincioșii din Filipi erau parteneri cu Pavel și, în această calitate, s-au făcut părtași harului de care se bucura însărcinarea apostolului. Acum, așa cum Iacov și Ioan au prins toți acei pești datorită credinței lui Petru, Pavel declară că nevoile filipenilor vor fi împlinite datorită credinței *lui!*

Sper că observați avantajul care însoțește acest principiu.

Să presupunem că aveți nevoie de o mașină și că intrați în parteneriat cu lucrarea noastră. Să zicem că această mașină ar costa treizeci de mii de dolari. Când semănați intrând pe site-ul GaryKeese.com, înțelegeți ce înseamnă parteneriatul, și anume faptul că deveniți părtași ungerii și harului de care se bucură lucrarea noastră.

Ca lucrare, noi ne putem învoi cu ușurință pentru cei treizeci de mii de dolari, fiindcă am trecut cu mult timp în urmă de etapa în care aveam nevoie de o asemenea sumă de bani. Putem avea credință cu ușurință pentru treizeci de mii de dolari, fiindcă în fiecare an cheltuim milioane pentru lucrarea pe care o facem. Însă, la început, țin minte că atunci când aveam nevoie să ne exercităm credința pentru treizeci de mii de dolari, suma aceasta ni se părea uriașă.

Dacă m-ați întreba acum dacă pot avea credință în Dumnezeu pentru suma de treizeci de mii de dolari, răspunsul meu ar fi un „Da” răsunător. Ca în cazul lui Pavel, când suntem în învoire și în parteneriat, eu pot declara că nevoia voastră este împlinită, nu datorită credinței *voastre*, ci pe baza credinței *mele*.

Evident, voi trebuie să aveți credință când semănați pentru suma de treizeci de mii de dolari și să aveți încredere nu doar în Cuvântul lui Dumnezeu, ci și în noi. Ar trebui să aveți încredere în mine, fiind convingși că eu sunt uns și chemat de Dumnezeu, că lucrez cu integritate, și văzând în viața și în lucrarea mea *rezultate confirmate*. Dacă priviți la ceea ce facem și dacă vă uitați de unde venim, veți ști că am credință pentru treizeci de mii de dolari!

Poate că voi nu aveți credință pentru treizeci de mii de dolari, însă putem lucra împreună, în parteneriat, și vom vedea întâmplându-se lucruri uimitoare. La fel a fost și în cazul căpriorului trofeu. Drenda mi-a spus cu o seară înainte să merg la vânătoare: „Tu crezi pentru

un căprior obișnuit, iar eu voi crede pentru căpriorul trofeu.” Așa funcționează parteneriatul.

Dați-mi voie să enunț niște reguli de bază, punându-vă o întrebare: dacă ați înființa o firmă în domeniul computerelor, ați vrea ca un individ care nu are niciun sfanț și care participă la primul lui curs de computere să fie partenerul vostru sau ați prefera un om care a clădit o afacere de multe milioane în sfera aceasta și care are resursele financiare necesare pentru a vă ajuta la lansarea companiei?

Desigur că ecuația aceasta poate include multe variabile. Eu v-am prezentat doar o ilustrație. Însă cred că, la prima vedere, alegerea evidentă ar fi cea a unei persoane cu experiență, al cărei palmares îi dovedește abilitățile și care nu este falit! La fel stau lucrurile și când doriți să semănați într-un parteneriat din domeniul lucrării creștine.

Vă rog să nu confundați ceea ce spun cu situația în care Dumnezeu vă călăuzește direct spre parteneriatul cu cineva anume. Călăuzirea de felul acesta are prioritate față de situația descrisă de mine. De multe ori, Dumnezeu vă va îndruma spre parteneriatul cu o anumită lucrare a Lui, dar uneori aveți posibilitatea de a o alege voi. Mă refer specific la semănatul ca *alegere* a voastră, atunci când aveți nevoie de o recoltă și când doriți să treceți la nivelul următor.

Eu semăn în lucrări în care cred, urmărind să grăbesc furnizarea fondurilor de care am eu nevoie. O regulă pe care o respect întotdeauna este aceea că, atunci când vreau să grăbesc propria recoltă, semăn doar în lucrări care înțeleg credința și puterea învoielii. Dărnicia de felul acesta este una *cu țintă* și nu trebuie confundată cu cea direcționată spre săraci.

Dărnicia îndreptată spre cei nevoiași oglindește dorința inimii lui Dumnezeu și este însoțită de o răsplată, însă eu mă refer acum la parteneriatul cu o lucrare a Domnului care are dovezi ale credinței și care știu că are capacitatea de a se învoi cu mine.

Gândiți-vă la subiectul acesta din următoarea perspectivă: dacă aș cere unui om care câștigă trei dolari pe oră, care e falit și nu a avut de ani de zile un ban în buzunar să ne învoim să ne exercităm credința pentru zece milioane de dolari, ce șanse ar fi ca acordul necesar chiar să se realizeze?

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Eu pot sluji tuturor și sunt chemat să o fac, dar când vine vorba despre un acord, acesta trebuie să se realizeze. Un fermier nu seamănă sămânța pe orice bucată de pământ. El caută solul potrivit pentru a avea o recoltă în urma semănării seminței. Mă refer acum la parteneriatul încheiat aici, pe pământ, în urma căruia beneficiem de credința și de ungera altcuiva.

Alt aspect la care mă uit atunci când semăn este ca lucrarea respectivă să aibă același tip de roade ca cele pentru care îmi manifest eu credința.

De exemplu, firma mea are două avioane. Înainte să cumpăr vreunul dintre ele, am semănat într-o lucrare a lui Dumnezeu care știam că achiziționase în trecut zeci de avioane în valoare de multe milioane de dolari bucata. Când spun multe, chiar mă refer la *multe*; și toate acestea au fost plătite cu bani gheață. Această lucrare a dovedit rezultate când vine vorba despre avioane. Știam că oamenii care o conduc se pot învoi cu ușurință cu mine pentru un avion și își pot exercita credința așa încât obiectivul meu să se împlinească. Nu aveam de gând să intru în parteneriat cu o lucrare care afirmă că avioanele sunt prea scumpe, că nu merită să cumperi unul sau că deținerea unui avion e de la cel rău. Cu o asemenea lucrare nu aveam cum ajunge la o învoială. Nu, ci eu voiam să am un acord cu o lucrare care înțelegea unde mă aflam, precum și motivul pentru care îmi exercitam credința în Dumnezeu pentru un avion, iar roadele lucrării respective dovedeau faptul acesta.

Am obținut brevetul de zbor încă de când aveam nouăsprezece ani și am învățat să decolez și să aterizez pe o pistă de un kilometru, acoperită cu pietriș, aflată în câmp. Am închiriat toată viața avioane, până când mi-am zis într-o zi: „Știi ceva? Trebuie doar să semăn o sămânță și să cred că Dumnezeu îmi va da propriul avion.” Ei bine, așa am și făcut. Știam exact pentru ce fel de avion urma să semăn sămânța. Așa că am scris pe cecul meu modelul de avion dorit, după care m-am rugat pentru el în învoire cu Drenda. Apoi am trimis cecul lucrării despre care v-am vorbit.

A trecut de atunci în jur de o lună, când am mers la medic pentru un control de rutină. În timp ce stăteam de vorbă cu doctorul despre

fel și fel de lucruri, el m-a întrebat într-o doară: „Nu știi pe cineva care ar vrea să cumpere un avion?”

Am rămas puțin surprins de întrebarea lui, fiindcă era prima oară în viața mea când mă întreba cineva dacă doream să cumpăr un avion. L-am întrebat despre ce fel de model era vorba și am aflat că era chiar cel pentru care semănasem eu sămânța.

Evident, detaliul acesta mi-a atras atenția. Am mers să văd aeronava, am luat legătura cu proprietarul și acesta m-a dus să facem un tur cu ea. Avionul era perfect. Există o singură problemă. La data aceea, nu aveam banii necesari pentru a-l cumpăra. Însă Dumnezeu avea un plan.

Era luna martie și, în toamna trecută, primisem de la tatăl meu o clădire pe care urma să o renovez odată cu venirea primăverii și să o transform în sediul firmei noastre. Ei bine, tata îmi spusese că oprișe apa înainte de venirea iernii, așa că nu m-am mai dus să verific dacă așa era.

La doar câteva zile după ce am mers să văd avionul, m-a sunat fratele meu să-mi spună că imobilul era avariat. A continuat adăugând că tot rigipsul din interior era distrus și că o mare parte a lui căzuse de pe pereți.

Se părea că apa nu fusese oprită și că țevile înghețaseră în timpul iernii. Acum, în martie, când vremea se mai încălzise, apa a început să curgă în casă și nu se știa de cât timp băltise acolo, dar cu siguranță de câteva săptămâni.

Însă fratele meu nu știa că eu semnasem deja un contract cu o firmă de construcții prin care aceasta urma să îndepărteze tot rigipsul din interior și tencuiala fațadei. Etapa aceasta făcea parte din procesul de renovare necesar pentru a transforma clădirea într-un sediu nou, potrivit pentru birourile noastre.

În contextul acesta s-a întâmplat ceva remarcabil. Firma de asigurări a acoperit paguba produsă de inundație și, cu banii aceia, am plătit avionul.

Am achitat contravaloarea lui cu bani gheață!

Nu uitați, așadar, că parteneriatul este un principiu spiritual plin de putere, de care e bine să fiți conștienți și pe care îl puteți folosi.

CAPITOLUL 6

MISTERUL ZECIUIELII

Primesc frecvent mesaje de la oameni care încearcă să mă convingă de faptul că această lege a Împărăției, cea a zeciuielii, nu mai este în vigoare.

Însă eu am descoperit că acest principiu al Împărăției este atât de important încât i-am consacrat un capitol întreg.

Știu că, dacă ați avut de-a face cât de cât cu biserica, ați auzit cu siguranță despre zeciuală. Dar mai știu și că ceea ce ați auzit probabil nu corespunde întru totul realității și de aceea, înainte să continuăm, este important să corectăm unele tipare de gândire religioase vechi legate de zeciuală.

În primul rând, în cazul în care nu știți, cuvântul zeciuală înseamnă a zecea parte. Acest termen era folosit pentru a descrie procentul pe care poporul lui Dumnezeu îl dădea din venitul său pentru lucrarea Domnului.

Aceasta este o explicație în termeni foarte simpliști a zeciuielii și aș vrea să studiem mai profund subiectul ei în capitolul de față. Însă, deocamdată, dacă pentru voi conceptul este unul nou, este suficient să știți că zeciuală înseamnă, în esență, să Îi dăruiți lui Dumnezeu a zecea parte.

În al doilea rând, când se gândesc la zeciuală, cei mai mulți oameni se duc cu gândul la Vechiul Testament și la Legea lui Moise, care instituia zeciuală ca obligație pentru toți cetățenii din Israel.

Astăzi, există multă confuzie în trupul lui Cristos cu privire la zeciuală și la ceea ce înseamnă ea, iar numeroși credincioși se întrebă

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

dacă ea este încă valabilă sau dacă a încetat să se mai aplice odată cu venirea lui Isus.

După cum m-ați auzit probabil spunând, atunci când Dumnezeu mi-a spus să învăț tot ce puteam despre modul în care opera Împărăția Lui, am devenit un cercetător al lumii spirituale. Doream să știu cum funcționau toate lucrurile, iar zeciuiala a fost una dintre întrebările majore la care trebuia să răspund.

De aceea, haideți să privim la subiectul acesta, să vedem de unde a apărut zeciuiala, care este rolul ei și de ce rămâne valabilă și astăzi.

Deși vedem că zeciuiala joacă un rol proeminent în Legea lui Moise, fiind o cerință scrisă, ea nu a început odată cu Legea. Pentru a găsi originile ei, trebuie să ne întoarcem la început, la viața lui Adam și a Evei.

După cum am menționat înainte, Adam a fost creat și pus pe pământ ca să-l guverneze în numele Împărăției lui Dumnezeu.

L-ai făcut pentru puțină vreme mai prejos de îngeri, l-ai încununat cu slavă și cu cinste, l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale, toate le-ai pus sub picioarele lui. În adevăr, dacă i-a supus toate, nu i-a lăsat nimic nesupus.

— Evrei 2:7-8a

Adam a fost încununat cu slavă, cu onoare și nimic din ce era pe pământ nu i-a rămas nesupus. Cuvântul *încununat* ne oferă o imagine grăitoare a modului în care funcționau lucrurile.

Dacă priviți la un rege de pe pământ, el poartă o coroană și, cu toate că e doar un om, aceasta arată că toate autoritățile statului se află în spatele cuvintelor lui. La fel era și în cazul lui Adam. El cârmuia pământul, având autoritate deplină asupra lui, iar cerul întreg stătea în spatele acțiunilor sale. Trebuie să ne amintim că, în el însuși, Adam era doar un om și că el nu guverna decât prin autoritatea care îi fusese delegată. El era susținut de slava (puterea) și onoarea (poziția și autoritatea) Împărăției lui Dumnezeu.

Este interesant de observat faptul că Satana se afla deja pe pământ în momentul în care Adam a fost creat, fiindcă fusese alungat din cer

înainte de crearea omului. Satana a disprețuit această faptură umilă care guverna peste el în numele Împărăției lui Dumnezeu. Diavolul a vrut să găsească o cale de a-i lua omului autoritatea, adică de a anula autoritatea lui Adam de a cârmui.

Desigur, Satana nu avea puterea de a submina poziția lui Adam sau de a-l detrona, așa că a trebuit să pună la cale un plan de a o amăgi pe Eva, făcând-o să creadă că Dumnezeu nu era demn de încredere și că ea și Adam ar trebui să se răzvrătească împotriva Creatorului și să îl urmeze în schimb pe el.

Planul celui rău a avut succes. Adam și Eva s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și au pierdut autoritatea pe care o aveau. În momentul acela, fiindcă întregul tărâm pământesc era sub stăpânirea omului, Adam L-a dat pe Dumnezeu la o parte, în ce privește autoritatea spirituală, iar omul a ajuns să fie despărțit de Creatorul său.

În lumea spirituală, s-au întâmplat multe în momentul acela, dar, pentru că nu avem acum timp să acoperim toate aspectele, ne vom concentra asupra subiectului nostru, cel al zecuielii.

Omului i-a zis: „Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: «Să nu mănânci deloc din el», blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; spini și pălămidă să-ți dea și să mănânci iarba de pe câmp. În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.»

— Geneza 3:17-19

La o privire rapidă, vedem că omul și-a pierdut resursele (fiind alungat din grădina), că scopul lui a fost redus la supraviețuire și că, pentru a rămâne în viață, era nevoit să trudească și să asude din greu. Dumnezeu i-a mai spus că se va întoarce în țărână, ceea ce însemna că *va muri* într-o zi. Conceptele morții și ale supraviețuirii pline de durere erau cu totul străine lui Adam, iar frica și deznădejdea au pătruns atunci în lume.

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

După cum puteți vedea și așa cum a aflat și Adam, lumea s-a schimbat dramatic.

Aș vrea să privim acum la capitolul 4 din Luca, unde vom vedea altă schimbare importantă care a avut loc odată cu căderea omului.

Diavolul L-a suit pe un munte înalt, I-a arătat într-o clipă toate împărățiile pământului și I-a zis: „Ție Îți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății; căci mie îmi este dată și o dau oricui voiesc. Dacă, dar, Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta.”

— Luca 4:5-7

În pasajul acesta, Satana pretinde că toți banii care țin de împărățiile pământului (de națiunile lumii) se află sub jurisdicția lui și afirmă că această autoritate i-a fost dată lui. Cuvintele lui sunt adevărate, căci Adam i-a dat această autoritate în momentul în care s-a răzvrătit.

Observați că, potrivit acestui verset, toată splendoarea națiunilor sau împărățiilor lumii se afla acum sub jurisdicția lui. În ce stă splendoarea unei națiuni? În *bogăția* ei.

Toți banii din lume au ștampilăți pe ei numele unui regat, al unei țări, astfel că ei sunt parte sau se află sub jurisdicția unei împărății pământești. Satana pretinde acum că banii sau bogăția națiunilor lumii se află sub jurisdicția lui și că el poate da aceste resurse cui vrea. Altfel spus, cel rău pretinde că are jurisdicție asupra bogăției și prosperității națiunilor lumii. Aspectul acesta este unul foarte important, fiindcă vom vedea că zeciuiala include un aspect foarte specific care se leagă de el.

Adam s-a împreunat cu nevastă-sa Eva; ea a rămas însărcinată și a născut pe Cain. Și a zis: „Am căpătat un om cu ajutorul Domnului!” A mai născut și pe fratele său Abel.

Abel era cioban, iar Cain era plugar. După o bucată de vreme, Cain a adus Domnului o jertfă de mâncare din roadele [din câteva roade ale] pământului. Abel a adus și el o jertfă de mâncare din oile întâi născute ale turmei lui și din

grăsimea lor. Domnul a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui, dar spre Cain și spre jertfa lui n-a privit cu plăcere. Cain s-a mâniat foarte tare și i s-a posomorât fața.

Și Domnul a zis lui Cain: „Pentru ce te-ai mâniat și pentru ce ți s-a posomorât fața? Nu-i așa? Dacă faci bine, vei fi bine primit, dar, dacă faci rău, păcatul pândește la ușă; dorința lui se ține după tine, dar tu să-l stăpânești.”

— Geneza 4:1-7

Ce vedem că se întâmplă aici? Aceasta era prima generație de copii. De ce aduceau ei o jertfă Domnului? Nu exista pe atunci nicio lege scrisă care să le ceară să procedeze astfel; atunci de ce au făcut-o?

Putem presupune că Adam și Eva, părinții lor, *i-au învățat* să aducă jertfe. Putem presupune, de asemenea, că Dumnezeu nu face un lucru doar ca un ritual și că trebuie să fi existat un motiv *legitim* pentru care Adam și Eva au fost învățați să aducă jertfe.

Dacă priviți textul, veți vedea că a existat o mare deosebire între jertfele pe care le-au adus cei doi frați. Nu vă opriți la ceea ce trebuiau să aducă Domnului ca jertfă și la faptul că unul a dăruit animale, iar celălalt roadele câmpului, fiindcă nu despre aceasta este vorba. Problema era legată de *modul* în care aduceau ceea ce aveau și de motivația care i-a însuflețit de la bun început.

După cum observați, Cain a adus „câteva” dintre roadele pământului. Însă Abel a adus o parte îmbelșugată din întâii născuți ai turmei lui. Vedeți diferența? Unul dintre ei a adus „ceva”, pe când celălalt a adus ce avea mai bun din întâii născuți ai turmei lui.

De ce a adus Abel partea cea mai grasă și de ce a ales mieii dintre întâii născuți ai turmei?

Dumnezeu trebuie să îi fi spus lui Adam care erau cerințele pentru această jertfă.

Observați aspectul acesta? În textul citat întâlnim pentru prima oară ideea de zeciuală.

Dacă studiați zeciuiala în Legea lui Moise, vedem că ea presupunea întotdeauna **primii** zece la sută **din ce era mai bun**. În relatarea aceasta, observăm clar că Abel a dat zeciuală, alegând *primii* și *cei*

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

mai buni miei din turma lui. Însă Cain nu a fost încântat de ideea de a dărui „ceva” din turma lui pentru a-l onora pe Dumnezeu, ci a hotărât să aducă „ceva” din roadele câmpului, dar nici primele, nici cele mai bune.

Se pare că el știa ce și cum trebuia să aducă Domnului ca zeciuială, fiindcă Dumnezeu i-a spus: „*Dacă faci bine, vei fi bine primit, dar, dacă faci rău, păcatul pândește la ușă; dorința lui se ține după tine, dar tu să-l stăpânești.*”

Însă Cain a respins încurajarea Domnului de a face ceea ce fusese învățat și, în schimb, l-a ucis pe Abel, fratele lui. Poate s-a gândit, că, dându-l pe acesta la o parte, putea stăpâni atât câmpul, cât și turmele, sau poate că lăcomia l-a ispitit să aducă doar ceva din recolta lui, mimând gesturile ascultării, în timp ce inima lui era departe de Dumnezeu. Acestea sunt doar supozițiile mele. Ceea ce știm însă cu certitudine este că omul acesta nu a vrut să dea zeciuială cum fusese învățat.

Odată ajunși aici, poate că vă întrebați: „Dar de ce a fost instituită la început zeciuiala? De ce le-a cerut Dumnezeu oamenilor să dea zeciuială?” Voi răspunde acestor întrebări, dai mai întâi haideți să vedem ce mai putem învăța despre zeciuială înainte să trecem la ele.

Următoarea dată în care întâlnim subiectul zeciuiei în Scriptură, textul biblic folosește efectiv cuvântul *zeciuială*.

După ce s-a întors Avraam de la înfrângerea lui Chedorlaomer și a împăraților care erau împreună cu el, împăratul Sodomei i-a ieșit în întâmpinare în valea Șave sau Valea Împăratului. Melhisedec, împăratul Salemului, a adus pâine și vin; el era preot al Dumnezeului celui Preaînalt. Melhisedec a binecuvântat pe Avram și a zis: „Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeul cel Preaînalt, Ziditorul cerului și al pământului! Binecuvântat să fie Dumnezeul cel Preaînalt, care a dat pe vrăjmașii tăi în mâinile tale!” Și Avram i-a dat zeciuială din toate.

— Geneza 14:17-20

Întrebarea pe care trebuie să o punem este următoarea: de unde a știut Avraam să dea zeciuială și de ce a făcut gestul acesta?

Evident, practica zecuielii s-a transmis din generație în generație, de la Adam încolo. Și știm că Dumnezeu Însuși l-a învățat pe Adam să dea zeciuială, după cădere. Aici vedem că termenul de *zeciuială* este folosit efectiv, arătând că era vorba despre a zecea parte.

Mulți oameni spun că zeciuiala făcea parte din Legea lui Moise, ceea ce ar însemna că, în Noul Testament, credincioșii nu trebuie să mai dea zeciuială. Cele două situații pe care le-am menționat, cea a lui Cain și Abel, respectiv a lui Avraam, ne arată că zeciuiala a fost instituită *înainte* ca Legea lui Moise să fi fost scrisă. O, sunt de acord că zeciuiala a fost inclusă în Legea lui Moise și că poporului Israel i s-a cerut să dea zeciuială. Însă zeciuiala era deja practică de popor în momentul în care a intrat Moise în scenă.

Atunci de ce a fost zeciuiala inclusă în Legea lui Moise? Când Legea a fost scrisă, ea avea menirea de a governa întreaga viață a națiunii nou formate a lui Israel, care tocmai ieșise din Egipt. Toate cerințele Legii trebuiau consemnate sub forma unui cod de conduită scris, care să reglementeze modul de viață al poporului. Astfel, zeciuiala a fost trecută în Legea lui Moise pentru ca ea să fie practică ca parte a vieții națiunii. Zeciuiala era atât de importantă încât Dumnezeu a trecut-o în Legea poporului Său. Vom vedea îndată de ce Dumnezeu a vrut să Se asigure că ea era practică, dar acum haideți să privim la alte câteva exemple de zeciuială.

Așa vorbește acum Domnul oștirilor: „Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre! Semănați mult și strângeți puțin; mâncați și tot nu vă săturați; beți și tot nu vă potoliți setea; vă îmbrăcați și tot nu vă este cald și cine câștigă o simbrie o pune într-o pungă spartă!”

Așa vorbește Domnul oștirilor: „Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre! Suiți-vă pe munte, aduceți lemne și zidiți Casa! Eu Mă voi bucura de lucrul acesta și voi fi proslăvit”, zice Domnul. „Vă așteptați la mult, și iată că ați avut puțin; l-ați adus acasă, dar Eu l-am suflat. Pentru ce?”, zice Domnul

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

oștirilor. „Din pricina Casei Mele, care stă dărâmată, pe când fiecare din voi aleargă pentru casa lui. De aceea cerurile nu v-au dat roua și pământul nu și-a dat roadele. Am chemat seceta peste țară, peste munți, peste grâu, peste must, peste untdelemn, peste tot ce poate aduce pământul, peste oameni și peste vite și peste tot lucrul mâinilor voastre.”

— Hagai 5:1-11

În pasajul acesta, profetul Hagai muștră națiunea Israel pentru că nu a reconstruit templul după ce s-a întors din exilul babilonian. Evreii nu propășeau, duceau lipsă, recoltele nu erau îmbelșugate și toată națiunea avea de suferit. Dumnezeu le-a cerut să se uite cu băgare de seamă la **căile lor**, sugerând că ceva din ceea ce făceau sau nu făceau era pricina lipsurilor pe care le îndurau.

Dumnezeu le-a spus că **din pricina lor cerul nu și-a mai dat roua** și că a trebuit să cheme peste ei seceta, din pricina a ceea ce **ei** făcuseră. Toți își zideau propriile case, în vreme ce templul Domnului era în ruine. Aceasta sugerează că iudeii nu dădeau zeciuială.

Vedeți voi, zeciuiala trebuia adusă leviților, preoților, și folosită pentru lucrarea de la templu. Din moment ce zeciuiala nu era adusă leviților, templul nu era zidit, iar Dumnezeu a trebuit să-și tragă mâna de peste poporul Său, lipsindu-l de binecuvântare din pricina purtării lui.

Asigurați-vă că înțelegeți bine faptul că nu era voia lui Dumnezeu să își retragă binecuvântarea de peste poporul Israel. Domnul nu a avut de ales, fiindcă practicarea zeciuiei sau lipsa ei avea o serie de implicații legale.

Citind mai departe, în capitolul 2, vom vedea că poporul pare să fi luat aminte la cuvintele profetului.

„Uitați-vă dar cu băgare de seamă la cele ce s-au întâmplat până în ziua de azi, până să se fi pus piatră pe piatră la templul Domnului! Atunci când veneau la o grămadă de douăzeci de măsurii, nu erau în ea decât zece; când veneau la teasc să scoată cincizeci de măsurii, nu erau în el decât douăzeci! V-am lovit

cu rugină în grâu și cu tăciune și cu grindină; am lovit tot lucrul mâinilor voastre. Și, cu toate acestea, tot nu v-ați întors la Mine”, zice Domnul. „Uitați-vă cu băgare de seamă la cele ce s-au petrecut până în ziua de azi, până în a douăzeci și patra zi a lunii a noua, din ziua când a fost întemeiat templul Domnului, uitați-vă cu băgare de seamă la ele! Mai era sămânță în grânare? Nici via, nici smochinul, nici rodiul, nici măslinul n-au mai adus nimic. Dar, în ziua aceasta, Îmi voi da binecuvântarea Mea.”

— Hagai 2:15-19

Fiindcă au pus din nou templul pe primul loc, Dumnezeu le-a spus să țină minte ziua și ceasul acela, fiindcă de atunci aveau să vadă o sporire semnificativă a propășirii lor. Domnul voia ca israeliții să marcheze momentul acela, ca să-i încurajeze și să-i motiveze să își aducă aminte schimbarea, ca să nu mai înceteze iarăși să-și aducă zecuiiala; El nu urmărea beneficiul Său, ci pe al lor.

Există câteva chei importante care vor începe să aibă imediat logică, însă primul lucru pe care vreau să îl realizați este acela că zecuiiala e o chestiune *legală*. Dumnezeu trebuia să Își retragă mâna când poporul nu dădea zecuiială, nu fiindcă *voia* să procedeze astfel, ci pentru că *trebuia* să o facă.

„Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb; de aceea voi, copii ai lui Iacov, n-ați fost nimiciți. Din vremea părinților voștri, voi v-ați abătut de la poruncile Mele și nu le-ați păzit. Întoarceți-vă la Mine și Mă voi întoarce și Eu la voi”, zice Domnul oștirilor. „Dar voi întrebați: «În ce trebuie să ne întoarcem?»

Se cade să înșele un om pe Dumnezeu cum Mă înșelați voi?

Dar voi întrebați: «Cu ce Te-am înșelat?» Cu zecuielile și darurile de mâncare. Sunteți blestemați câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime! Aduceți însă la casa vistieriei toate zecuielile, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare”, zice Domnul oștirilor, „și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor și dacă nu voi

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

turna peste voi belșug de binecuvântare. Și voi mostra pentru voi pe cel ce mănâncă (lăcusta) și nu vă va nimici roadele pământului, și vița nu va fi neroditoare în câmpiile voastre”, zice Domnul oștirilor. „Toate neamurile vă vor ferici atunci, căci veți fi o țară plăcută”, zice Domnul oștirilor.

— Maleahi 3:6-12

În pasajul anterior vedem un alt profet care mostra națiunea, afirmând că aceasta Îi răpea lui Dumnezeu abilitatea de a o binecuvânta. Domnul spunea că întreaga națiune era sub blestem din pricina a ceea ce *nu* făcea. Israelii erau chemați să aducă întreaga zeciuială la casa visteriei, ca să fie hrană în casa Domnului.

Zeciuiala trebuia adusă leviților, preoților. Poporul aducea doar o parte a zeciuiei, nu tot ce ar fi trebuit (aduceți-vă aminte de păcatul lui Cain). Domnul a spus poporului Său că, dacă aducea întreaga zeciuială, atunci binecuvântarea cerului va coborî din nou peste el. Cerul va avea iarăși jurisdicție pentru a acționa în mijlocul poporului. Dumnezeu le-a spus israeliților că, dacă veneau la El cu zeciuiele lor, vor primi belșug de binecuvântare.

Haideți să ne oprim aici și să vorbim puțin despre subiectul acesta, înainte să trecem mai departe.

Am arătat deja că zeciuiala a fost instituită la început și acum putem înțelege de ce. Aici vedem că zeciuiala Îi dă lui Dumnezeu jurisdicția legală pentru a păși între cel ce devorează (Satana) și poporul Lui, muștrându-l pe cel rău.

În esență, Dumnezeu spune: „Satan, ia-ți mâinile de pe ei! Nu te poți atinge de ce este al lor!”

Când Adam a căzut, Satana s-ar fi bucurat să îl distrugă prin înfometare. Însă Dumnezeu a instituit îndată zeciuiala, pentru a-i proteja pe oameni. Când Adam și Eva au ales să dea zeciuială, L-au pus pe Dumnezeu pe primul loc. L-au ales în felul acesta pe Dumnezeu.

Să ne amintim că Satana și-a obținut intrarea pe tărâmul pământesc în același fel. El a câștigat dreptul legal de a pătrunde aici, convingându-i pe Adam și pe Eva să îl creadă pe el în locul lui Dumnezeu. Astfel, prin zeciuială, dăruindu-I lui Dumnezeu zece la

sută din ce aveau, cei doi I-au dat lui Dumnezeu dreptul legal de a proteja resursele lor.

Trebuie să ne amintim că zeciuiala era o lege care privea doar resursele pământești ale omului, care se aflau acum pe teritoriul Satanei. Ea nu a schimbat statutul oamenilor în privința restaurării lor spirituale. Înainte să se poată bucura de această restaurare, era nevoie de o jertfă pentru păcat. Dar zeciuiala I-a îngăduit lui Dumnezeu să-l oprească pe cel rău din a fura resursele pământești ale oamenilor și, astfel, le-a permis să supraviețuiască pe pământ.

Mulți spun că zeciuiala era o lege a Vechiului Testament care nu mai este valabilă astăzi, fiind împlinită prin jertfa lui Isus. Însă am văzut că legea zecuielii a fost instituită cu mult timp în urmă, la căderea omului, înainte să fi fost scrisă Legea lui Moise.

Zeciuiala a fost instituită ca un zid de protecție în jurul lui Adam și al Evei; ea funcționează și azi ca un scut legal care ne apără.

Zeciuiala este o lege a tărâmului pământesc și ea rămâne în vigoare atât timp cât Satana este liber pe pământ, cum se întâmplă în prezent. Câtă vreme cel rău este aici, legea zecuielii își produce în continuare efectele.

Alt fenomen pe care s-ar putea să îl vedeți în biserică este acela că unii oameni dau zeciuială, dar tot nu propășesc. Aceasta se întâmplă din pricina unor învățături greșite legate de zeciuială. Oamenii cred că, dacă dau zeciuială, binecuvântarea Domnului îi va face să se bucure de un belșug care dă pe dinafară. Când încep să dea zeciuială și văd că propășirea lor nu e cu nimic mai mare, concluzionează că zeciuiala nu funcționează. Însă prezumția lor este greșită și va trebui să privim mai atent la text să vedem de ce.

**ZECUIALA A FOST INSTITUITĂ
CA UN ZID DE PROTECȚIE ÎN
JURUL LUI ADAM ȘI AL EVEI; EA
FUNCȚIONEAZĂ ȘI AZI CA UN
SCUT LEGAL CARE NE APĂRĂ.**

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Dumnezeu le-a spus copiilor Lui că, dacă dădeau zeciuială, „Eu voi muștra pentru voi pe cel ce mănâncă și nu vă va nimici **roadele pământului**, și **vița** nu va fi neroditoare în câmpiile voastre.”

Observați care este promisiunea? Textul spune că ferestrele cerului vor fi deschise și că Dumnezeu va binecuvânta recoltele *lor*. Ideea pe care vreau să o subliniez este aceea că *voi* trebuie să cultivați ceva în spatele zidului zeciuielii.

Zeciuiala în sine nu vă va face să propășiți. Ea doar protejează ce aveți în spatele zidului.

Așadar, dacă veți avea trei fire de roșii, ele vor rodi din belșug.

Dar dacă nu aveți decât trei fire de roșii, veți avea trei plante viguroase, însă ele nu vă vor face să propășiți prea mult.

Ceea ce *voi* zidiți sau cultivați în spatele zidului vă va face să vă bucurați de belșug.

Din păcate, din pricina învățurii greșite, mulți dintre copiii lui Dumnezeu dau zeciuială, după care stau cu brațele încrucișate și așteaptă să urmeze o revărsare îmbelșugată a binecuvântării.

Haideți să recapitulăm ideile de până acum.

1. Zeciuiala a fost instituită pe pământ la început, odată cu căderea omului.
2. Ea a fost inclusă în Legea lui Moise pentru că acest cod stabilea cum trebuia să trăiască poporul Israel. Dorind să Se asigure că îi putea binecuvânta pe israeliți, Dumnezeu a inclus-o în Lege, pentru ca practica zeciuielii să continue. Legea zeciuielii nu a fost abrogată, dar cerința legală pentru plata ei, da. Acum, noi putem *alege* să dăm zeciuială și să ne bucurăm de beneficiile ei.
3. Legea zeciuielii este una care se aplică țărâmului pământesc și ea va rămâne în vigoare cât timp Satana este liber pe pământ.
4. Zeciuiala nu vă face în mod automat să prosperați, dar Îi permite lui Dumnezeu să îl împiedice pe cel rău să lovească ceea ce voi cultivați sau clădiți înăuntrul zidului zeciuielii.

5. Zeciuiala nu hotărăște dacă veți merge sau nu în cer. Veți ajunge în cer dacă chemați Numele lui Isus. Dar zeciuiala va afecta propășirea de care vă bucurați aici, pe pământ.
6. Zeciuiala aparține visteriei casei Domnului. În Vechiul Testament, ea era folosită pentru a hrăni și a purta de grijă preoților care slujeau la templu. La fel se întâmplă și astăzi. Zeciuiala ar trebui să fie direcționată spre biserica voastră locală. Dumnezeu a instituit zeciuiala ca să poarte de grijă lucrării.

Unii oameni îmi spun că nu le place biserica lor și mă întreabă dacă este obligatoriu să își dea zeciuiala acolo. Care este răspunsul meu? Găsiți altă biserică, una care vă dă învățătură despre credință și despre Împărăția lui Dumnezeu.

Dacă nu v-ați găsit încă locul într-o biserică, puteți da zeciuială unei lucrări care vă hrănește spiritual, însă este de dorit să aparțineți unei biserici bune. Dacă nu există o asemenea biserică în zona voastră, puteți direcționa zeciuiala voastră spre lucrarea de unde vă hrăniți sufletul.

7. Nu puteți da un nume zecuielii voastre. De exemplu, când semănați zeciuiala, nu puteți spune: „Semăn zeciuiala mea ca sămânță pentru...” Zeciuiala are deja o destinație precisă. Puteți semăna în felul acesta dărnicia, dar nu zeciuiala.
8. Zeciuiala reprezintă zece la sută din câștigul vostru, *înainte* de plata impozitelor. Nu uitați, Dumnezeu a spus prin Maleahi: „Aduceți la casa visteriei toate zecuielile.” Nouă la sută nu este zeciuială. Șase la sută nu este zeciuială. Zeciuiala este zece la sută. Dacă spuneți: „Nu îmi permit să dau acești zece la sută”, faceți ce le-a spus Dumnezeu israeliților când nu aduceau la templu toată zeciuiala: „Puneți-Mă la încercare.” Dați zeciuiala prin credință, știind că Dumnezeu va onora gestul vostru.
9. De unde știu din ce să dau zeciuială? Regula după care mă ghidez eu este următoarea: este imposibil venitul avut în vedere?

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

10. Dacă venitul este imposibil, atunci dau zeciuală din el. Dă afacerea mea zeciuală? Ca să răspund, pun aceeași întrebare: este ea imposibilă? Nu dau zeciuală din venitul brut al afacerii mele. Eu semăn din afacerea mea cât doresc, dar aceasta nu este zeciuală. Dacă scot bani din firmă, atunci dau zeciuală din suma respectivă.
11. Ce să faceți dacă nu aveți deocamdată o biserică? Puteți da zeciuală oricui vă hrănește spiritual, până când găsiți o biserică. Da, mulți oameni consideră o biserică aflată la distanță ca fiind biserica lor principală, grație transmisiunilor în direct și a celor de pe Facebook. Dacă în orașul vostru nu există o biserică bună, care crede Biblia, puteți da zeciuală și unei biserici aflate la distanță. Mulți oameni din mediul rural au făcut din Faithlifechurch.org biserica lor tocmai pe considerentul acesta.

Haideți să trecem mai departe.

Domnul mi-a arătat că majoritatea creștinilor dau zeciuală ca pe o factură pe care o au de achitat (în cazul în care dau zeciuală; cei mai mulți nu o fac). Aceasta înseamnă că ei nu își exercită credința prin practica aceasta, ci doar știu că datorează zeciuală și o achită ca pe orice altă factură.

Este bine să dați zeciuală, dar e de dorit să o faceți întotdeauna cu credință. Altfel, gestul vostru va avea în spate o motivație legalistă, nu una bazată pe credință.

Lăsați fiecare cuvânt al lui Dumnezeu să devină o revelație a intenției Sale față de voi. Zeciuală nu este o povară greu de purtat și nu ar trebui să vă doară inima când o dați. Dumnezeu nu încearcă să *ia* ceva de la voi, ci mai degrabă să vă *dea* ceva. Noi trebuie să credem și să înțelegem beneficiul zeciuielii și să ne bucurăm de el. Zeciuală este un act de închinare care declară că Dumnezeu este sursa pentru împlinirea nevoilor noastre. Zeciuală este însoțită de beneficii clar definite, de care ne vom bucura atunci când o dăm cu credință. Eu sugerez întotdeauna familiilor să vină la biserică având deja zeciuală pregătită de acasă și, înainte să pornească la drum, să își pună mâinile

peste ea, să declare beneficiul ei și faptul că ferestrele cerului sunt deschise, iar cel rău este muștrat și nu se va atinge de recolta lor. Îi îndemn, de asemenea, să declare că Satana nu va putea fura nimic de la ei și că lucrurile care ajung în mâinile lor vor prospera, în Numele lui Isus.

Acum, la final, dați-mi voie să concluzionez discuția noastră despre zeciuială aruncând o privire la ceea ce spune Noul Testament pe tema aceasta. O, da, zeciuiala este menționată și aici! Următorul pasaj este cel pe care l-am citit mai devreme.

După ce s-a întors Avraam de la înfrângerea lui Chedorlaomer și a împăraților care erau împreună cu el, împăratul Sodomei i-a ieșit în întâmpinare în valea Șave sau Valea Împăratului. Melhisedec, împăratul Salemului, a adus pâine și vin; el era preot al Dumnezeului celui Preaînalt. Melhisedec a binecuvântat pe Avram și a zis: „Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeul cel Preaînalt, Ziditorul cerului și al pământului! Binecuvântat să fie Dumnezeul cel Preaînalt, care a dat pe vrăjmașii tăi în mâinile tale!” Și Avram i-a dat zeciuială din toate.

— Geneza 14:17-20

Să vedem acum ce scrie autorul epistolei către Evrei despre zeciuială.

În adevăr, Melhisedec acesta, împăratul Salemului, preot al Dumnezeului Preaînalt, care a întâmpinat pe Avraam când acesta se întorcea de la măcelul împăraților, care l-a binecuvântat, care a primit de la Avraam zeciuială din tot, care, după însemnarea numelui său, este întâi „Împărat al neprihănirii”, apoi și „Împărat al Salemului”, adică „Împărat al păcii”, fără tată, fără mamă, fără spiță de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții, dar care a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu, rămâne preot în veac.

Vedeți bine dar cât de mare a fost el dacă până și patriarhul Avraam i-a dat zeciuială din prada de război! Aceia dintre fiii

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

lui Levi care îndeplinesc slujba de preoți după Lege au poruncă să ia zeciuiială de la norod, adică de la frații lor, cu toate că și ei se coboară din Avraam. Iar el, care nu se cobora din familia lor, a luat zeciuiială de la Avraam și a binecuvântat pe cel ce avea făgăduințele. Dar fără îndoială că cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare. Și apoi, aici, cei ce iau zeciuiială sunt niște oameni muritori, pe când, acolo, o ia cineva despre care se mărturisește că este viu.

— Evrei 7:1-8

Observați, vă rog, că textul spune: „*Aici, cei ce iau zeciuiială sunt niște oameni muritori*”, cu referire la leviții din Vechiul Testament. Apoi pasajul continuă astfel: „*pe când, acolo, o ia **cineva despre care se mărturisește că este viu.***”

Melhisedec era împăratul neprihănirii, al păcii, fără mamă sau tată, fără început al zilelor sau sfârșit al vieții, semănând cu Fiul lui Dumnezeu și având pentru veșnicie rolul de preot. Melhisedec era Isus Cristos care a stat în ziua aceea înaintea lui Avraam, însă nu a fost cunoscut ca Isus în momentul acela.

Amintiți-vă că îngerul i-a spus lui Iosif ca, atunci când copilășul Se va naște, să Îi pună numele Isus. Acest nume înseamnă Mântuitor, arătând astfel ce rol urma să joace El pentru noi. Cristos nu este numele de familie al lui Isus. Când spunem Isus Cristos, zicem de fapt „Mântuitorul, Unsul Domnului”. Isus nu a fost cunoscut sub numele acesta când a stat înaintea lui Avraam, fiindcă planul mântuirii era încă ascuns pentru cel rău în vremea aceea.

Astfel, numele de Melhisedec era unul care reflecta pur și simplu cine era El, Împăratul neprihănirii și Prințul păcii. Însă, în mod profetic, Melhisedec a declarat viitorul lui Avraam, dându-i pâine și vin, elemente care vorbeau despre noul legământ (pâinea, trupul Lui frânt pentru noi, iar vinul, sângele Lui vărsat pentru noi) care urma să fie încheiat mai târziu cu urmașii lui Avraam și care avea să împlinescă promisiunea pe care i-a făcut-o Dumnezeu lui Avraam cu privire la urmașii lui, în Geneza 12.

În privința zecuielii, cartea Evrei spune că ea este primită acum de „cineva despre care se mărturisește că este viu”. Isus este Cel care strânge acum zeciuiala, Cel care este declarat viu! El este Împăratul împăraților și Domnul Domnilor.

Aduceți-vă aminte, deci, că legea zecuielii continuă să fie în vigoare și astăzi. Singurul lucru care s-a schimbat este preoția. În Vechiul Testament, seminția lui Levi era cea care strângea zeciuiala pentru lucrarea lui Dumnezeu. Astăzi, Isus (care se trage din seminția lui Iuda, nu a lui Levi, arătând astfel instituirea unei noi ordini preoțești) strânge zeciuiala de la Biserica Lui, pentru lucrarea de slujire. Desigur, știu că Isus nu este aici în persoană să strângă zeciuiala. Dar nu uitați că, potrivit Scripturii, Biserica este trupul lui Cristos, adică expresia Lui legală pe pământ, așa cum trupul nostru este expresia persoanei noastre aici. Când noi dăm zeciuiala Bisericii Lui, trupului Său, noi I-o dăm de fapt lui Isus. În vechiul legământ, leviții strângeau zeciuiala pentru lucrarea lui Dumnezeu de atunci, iar Biserica o strânge pentru lucrarea Domnului de acum.

Recapitulând cele spuse până acum, zeciuiala este un zid care înconjoară viața voastră și care îl oprește pe cel rău să vă fure resursele. Nu uitați, zeciuiala în sine nu vă face să prosperați! Prosperitatea voastră este determinată de ceea ce faceți *în spatele* zidului!

Zeciuiala este o lege vitală pentru viața voastră financiară. De aceea am alocat atât de mult timp acoperirii acestei legi importante a Împărăției lui Dumnezeu.

Prin urmare, data viitoare când sunteți la biserică și păstorul vă spune că e timpul să primească zecuielile, ar trebui să strigați de bucurie, fiindcă acum știți care sunt beneficiile acestei practici.

**ZECUIIALA ESTE UN ZID CARE
ÎNCONJOARĂ VIAȚA VOASTRĂ ȘI
CARE ÎL OPREȘTE PE CEL RĂU
SĂ VĂ FURE RESURSELE.**

CAPITOLUL 7

AVEȚI NEVOIE DE O PUNGĂ: PARTEA I

Unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, Peter Mortlock, păstorește Biserica City Impact din Auckland, Noua Zeelandă. Omul acesta a dezvoltat o lucrare uimitoare și are una dintre cele mai mari biserici din Noua Zeelandă.

De-a lungul anilor, probabil că am călătorit împreună de vreo douăzeci de ori în lungul și în latul Americii de Nord și al Noii Zeelande. El este cel care m-a convins în cele din urmă să cumpăr un Harley. Până atunci condusesem ani de zile motociclete Honda, dar atunci când porneam la drum, el insista întotdeauna să închiriez un Harley. La început, nu mi-a plăcut modelul acesta la fel de mult ca Honda, însă dacă sunteți pasionați de motocicletele Harley, știți că acum câțiva ani au făcut niște schimbări mari în privința designului, schimbări care mie mi-au plăcut. Așa se face că, anul trecut, Drenda mi-a cumpărat un Harley nou-nouț cu care ne place să călătorim.

În timpul ieșirilor noastre, am observat că Peter avea întotdeauna o borsetă de piele petrecută pe după umeri. După ce a început să mă doară șezutul de la atâta stat pe portofel, l-am întrebat într-o zi ce era cu borseta aceea. Ei bine, în urma discuției cu pricina, Peter mi-a cumpărat și mie una de ziua mea. Borsetele nu sunt atât de populare în Statele Unite cum sunt în Europa și în Noua Zeelandă, însă mie în plac.

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Mi se întâmpla să îmi uit mereu ochelarii de soare, pe care îi puneam undeva, după care uitam unde îi lăsasem. Însă, de când am început să folosesc borseta sau cum vreți să o numiți, nu am mai pierdut nicio pereche de ochelari. Acum înțeleg de ce doamnelor le place să folosească poșetele. Țin toate lucrurile înăuntru. Accesoriul acesta e nemaipomenit. Nu încerc să vă conving să vă cumpărați o borsetă, însă vă puteți gândi la ideea aceasta.

Știați că Isus ne-a spus să luăm cu noi un asemenea obiect?

Să nu căutați ce veți mânca sau ce veți bea și nu vă frământați mintea. Căci toate aceste lucruri neamurile lumii le caută. Tatăl vostru știe că aveți trebuință de ele. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.

Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția. Vindeți ce aveți și dați milostenie. Faceți-vă rost de pungi care nu se învechesc, o comoară nesecată în ceruri, unde nu se apropie hoțul și unde nu roade molia. Căci unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră.

— Luca 12:29-34

Eu nu cred că Isus avea aici în vedere stilul vestimentar, ci mai degrabă un proces pe care trebuie să-l înțelegeți. (Și putem înlocui cuvântul pungă cu cel de portofel, dacă vreți.)

Ideea pe care urmărea Isus să o comunice era aceea că trebuie să aveți acces la comoara voastră.

De exemplu, eu aș putea avea un milion de dolari în bancă, dar aceasta nu mă ajută la nimic dacă nu am acces la bani, nu-i așa? De aceea purtăm cu noi un portofel, fiindcă el ne oferă acces la resursele noastre.

Pierderea portmoneului este una dintre cele mai stresante experiențe de care puteți avea parte. Eu mă străduiesc din toate puterile să o evit. Portofelul meu, care stă în borsetă, e întotdeauna la mine.

Aceste câteva cuvinte pe care le-am citat din spusele lui Isus mustesc de înțelepciune și de principii ale Împărăției privitoare la bani. În primul rând, cuvintele „Nu te teme” apar de mai multe ori. Isus ne-a spus că Dumnezeu știe de ce avem nevoie și ne-a arătat cum putem avea acces la resursele Lui.

Să nu căutați ce veți mânca sau ce veți bea și nu vă frământați mintea. Căci toate aceste lucruri neamurile lumii le caută. Tatăl vostru știe că aveți trebuință de ele. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.

Isus spunea să nu ne îngrijorăm, fiindcă Dumnezeu Se îngrijește de nevoile noastre; El știe care sunt ele. Dar Isus a adăugat și anumite instrucțiuni.

Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.

Isus spunea că Dumnezeu are răspunsul, dar că există un proces pentru a-l revendica pe cale legală. Dumnezeu are răspunsul, DAR voi trebuie să știți cum funcționează Împărăția înainte să îl puteți revendica.

Observați că Isus nu a spus să Îl căutăm întâi pe Dumnezeu, ci *Împărăția Lui*. Cred că cei mai mulți dintre noi au interpretat acest verset ca însemnând că trebuie să Îl căutăm în primul rând pe Dumnezeu, însă el nu spune aceasta. Isus a fost foarte clar. Dacă răspunsul era să Îl căutăm pe Dumnezeu, ne-ar fi spus: „Căutați-L mai întâi pe *Dumnezeu* și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” Dumnezeu știe de ce aveți nevoie, însă există un proces prevăzut de legile Împărăției care trebuie să aibă loc înainte ca ceea ce are cerul să vă poată fi transferat legal vouă, pe tărâmul pământesc.

Dați-mi voie să vă aduc aminte că Împărăția lui Dumnezeu este o guvernare care are un Împărat. Autoritatea Împăratului și voia Lui ajung la fiecare cetățean al Împărăției, prin aplicarea legilor acesteia.

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Pe parcursul celor patru cărți precedente despre Împărăție, am recapitulat aspectele privitoare la viața, credința și jurisdicția Împărăției. De ce? Pentru că aceste principii sunt absolut vitale pentru succesul vostru și pentru înțelegerea vieții în Împărăție. Am făcut un rezumat al acestor componente cheie ale Împărăției în toate cărțile mele, știind că s-ar putea ca mulți să citească doar o carte din serie și că au nevoie de cunoștințele fundamentale care mi-au schimbat mie viața.

Trebuie să aflați cum operează Împărăția lui Dumnezeu!

Informațiile din capitolul acesta sunt luate din celelalte cărți ale seriei *Revoluția ta financiară*. Dacă le-ați citit, puteți trece direct la capitolul opt. Dacă nu le-ați parcurs sau dacă vreți să recapitulați aceste principii de bază și vitale ale Împărăției, continuați cu lectura capitolului șapte.

Chestiunea jurisdicției

După cum am spus mai devreme, noi trăim la țară, pe o proprietate de șaiszeci de acri, în una dintre cele mai frumoase zone din Ohio. Inițial am cumpărat cincizeci și cinci de acri, dar vecinul meu mi-a vândut o parcelă lipită de terenul meu și astfel am ajuns la o suprafață de șaiszeci de acri. Ne-am bucurat din plin de această proprietate în ultimii douăzeci și doi de ani. Este o binecuvântare faptul că o parte a ei e acoperită de pădure, unde vânez căprioare, altă parte de stufăriș, unde vânez rațe, și de pașiște, unde prind iepuri și fazani, dar și ieșim la plimbare cu ATV-urile.

Dacă v-ați uita cu atenție la proprietatea mea, ați da peste semne pe care scrie: **NU TRECEȚI. PROPRIETATE PRIVATĂ**. Ele au menirea de a arăta oamenilor de unde începe proprietatea mea. În Ohio, legea spune că o persoană care vrea să calce pe pământul meu trebuie să aibă asupra ei consimțământul meu scris în tot răstimpul cât se află pe proprietatea mea. Altminteri, se consideră că omul cu pricina mi-a încălcat proprietatea și că poate fi dat afară, urmând să plătească amenda aferentă.

Prin urmare, pe scurt...

Nu puteți ocupa ceva asupra căruia nu aveți jurisdicție legală.

După cum spuneam, faptul că aveți un consimțământ scris, semnat de mine, v-ar da dreptul legal de a intra pe proprietatea mea. Dacă cineva v-ar opri pe ea și v-ar întreba de ce vă aflați acolo, iar voi ați spune că eu v-am dat voie să vânați pe ea, nu ar fi suficient. Legea prevede că trebuie să aveți o dovadă scrisă a acordului meu de a intra pe terenul care îmi aparține.

Același proces este urmat și dacă mergeți la bancă și cereți să vă fie eliberați niște bani; angajații băncii ar cere să le arătați un act de identitate. Un vânzător are același drept de a vă cere un act de identitate când folosiți cardul de credit pentru a plăti marfa. Prezentarea actului de identitate nu are menirea de a vă împiedica să aveți acces la conturile voastre, ci de a vă proteja de persoanele care caută în mod fraudulos să le acceseze.

Când Isus ne-a îndemnat să căutăm mai întâi Împărăția, El spunea de fapt: „Studiați legile Împărăției, ca să știți cum să acționați legal și eficient, în perimetrul drepturilor pe care le aveți ca cetățeni ai ei.” Aflați ce lucruri sunt ale voastre și cum să le accesați. Apoi toate cele necesare vă vor fi date pe deasupra.

Alt exemplu ar fi cel al unui cont de economii pe care l-aș deschide pentru fiul meu. Odată ce el ar ajunge major și i-aș putea transfera legal contul, i-aș spune la ce bancă l-am deschis, i-aș arăta cum să facă retrageri din cont și apoi cum să facă depuneri. Deși contul ar fi legal al lui, el tot ar trebui să urmeze prevederile legii pentru a avea acces la banii respectivi.

Dați-mi voie să fac un rezumat al celor spuse până acum. Când Isus ne-a spus să căutăm mai întâi Împărăția Lui, El ne îndemna să învățăm cum funcționează ea, referindu-Se la legile și la procesele Împărăției pe care trebuie să le cunoaștem pentru a pune mâna în mod legal pe ceea ce ne aparține deja. După cum am văzut în exemplul cu

**AFLAȚI CE LUCRURI SUNT ALE
VOASTRE CUM SĂ LE ACCESAȚI.
APOI TOATE CELE NECESARE VĂ
VOR FI DATE PE DEASUPRA.**

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

contul meu bancar, s-ar putea ca, potrivit legii, să aveți jurisdicție asupra unui bun, dar să nu îl puteți folosi, pentru că nu ați urmat procedeu legal pentru aceasta. De pildă, dacă v-ați uitat acasă actul de identitate când ați mers la bancă, nu vi s-ar permite să scoateți bani din cont, deși ei sunt ai voștri.

Înțelegerea conceptului jurisdicției în Împărăția lui Dumnezeu este o cerință preliminară pentru a acționa în mod eficient în cadrul ei.

Sunt sigur că ați auzit de situații de felul următor: un om bine cunoscut se îmbolnăvește și se solicită rugăciune pentru el. Milioane de oameni se unesc în rugăciune pentru vindecarea acestei persoane, dar ea moare. De ce?

Sau un cunoscut vă spune că bunica lui a murit, cu toate că familia s-a rugat pentru ea, iar omul vrea să știe de ce s-a întâmplat așa. Sau cineva vă spune că a semănat bani pentru o nevoie financiară, dar că este falit în continuare. Există răspunsuri la întrebările de felul acesta?

Înainte să vă răspund, trebuie să admitem că noi nu cunoaștem tot ce se petrece în lumea spirituală și nu voi pretinde că eu știu. Însă, pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, știm că, dacă un om este bolnav, Isus a plătit deja prețul pentru vindecarea lui. Știm că, dacă suntem generoși și dăruim, Biblia spune că vom primi. Cu toate acestea, în experiența de fiecare zi, Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum este scris, nu pare să funcționeze în viața multora. Ar trebui să Îl învinovățim pe Dumnezeu pentru aceasta?

În timp ce discutăm subiectul acesta în capitolul de față, vom vedea că răspunsul este un răspuns „Nu!” Atunci care este problema? La urma urmei, cei mai mulți oameni Îl învinovățesc pe Dumnezeu pentru tragedii. Fiindcă ei știu că El are puterea de a opri lucrurile rele și pentru că, aparent, Dumnezeu nu o face, își spun că El trebuie să fi ales să nu intervină. De aici vine învățătura potrivit căreia „Dumnezeu îngăduie să se întâmple lucruri rele și oamenilor buni.” Cei mai mulți cred că, din moment ce Dumnezeu nu a oprit o experiență negativă sau nu a intervenit, înseamnă că a îngăduit-o. Dar, dacă înțelegeți că Dumnezeu este întotdeauna bun și că El nu poate să mintă, vă veți da seama că problema este alta și veți începe să căutați răspunsul.

Când intrați într-o încăpere în care e întuneric, nu spuneți în clipa următoare că furnizorul de electricitate nu și-a făcut datoria. Nu, ci căutați întrerupătorul și, dacă tot nu se aprinde lumina după ce apăsați pe el, mergeți și verificați becul, să vedeți dacă nu e ars. Înțelegeți că, după toate probabilitățile, problema este la *voi*.

Dacă ați înțelege că nu există *niciodată* posibilitatea să fie vina lui Dumnezeu, fiindcă El ne-a dat Cuvântul și promisiunile Lui care ne revelează voia Sa pentru noi, atunci ați începe să căutați cu atenție scurtcircuitul care împiedică răspunsul lui Dumnezeu.

Ucenicii au demonstrat acest tipar de gândire când nu au putut scoate demonul dintr-un copil posedat, pasaj consemnat în Matei 17:14-23. În loc să întrebe: „De ce Dumnezeu a ales să lase demonul acolo?” ei L-au întrebat pe Isus: „*Noi* de ce nu am putut să-l scoatem afară?” Aceasta ar trebui să fie întrebarea pe care ne-o punem imediat și noi atunci când circumstanțele par a contrazice Cuvântul lui Dumnezeu.

Subliniez încă o dată că este esențial să știm, în primul rând, că Dumnezeu este bun, iar în al doilea rând, că El nu minte. Biblia trebuie citită punând întrebări, dacă vreți să descoperiți cum funcționează Împărăția. Nu uitați că marile povestiri din Biblie sunt incluse în ea cu un scop. Isus încearcă să vă arate ceva prin ele.

Împărăția lui Dumnezeu este o împărăție și funcționează pe baza unor legi și principii care nu se schimbă niciodată. După cum spuneam, aceste principii pot fi învățate și folosite, așa cum un fermier înțelege legile semănatului și ale recoltatului, din lumea fizică, după care le folosește pentru a prospera. Împărăția operează pe baza unor legi care sunt date fiecărui cetățean, ca el să le înțeleagă și să le folosească. Prin urmare, *oricine* le poate învăța. Uneori, cunoașterea modului în care funcționează aceste legi poate face diferența dintre viață și moarte.

Când au venit la noi la biserică, Mark și Hannah doreau să aibă un copilăș. Medicii îi spusese până atunci Hannei că, din pricina mai multor disfuncții din corpul ei, era aproape imposibil să rămână însărcinată sau să ducă o sarcină până la capăt. Dar, în timp ce asculta învățătura despre bunătatea lui Dumnezeu și despre legea Împărăției la Biserica Faith Life, Hannah a descoperit că era însărcinată. A fost

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

nemaipomenit de încântată. Însă nu a trecut mult și a început să aibă dureri mari în zona abdominală. De câteva ori, durerea a fost atât de intensă încât Hannah a leșinat.

După unul dintre aceste episoade, a vrut să afle ce se petrecea și a mers la cabinetul medicului ei. Acesta nu era acolo, dar medicul de gardă a vrut să îi facă un ecograf, să vadă ce se întâmpla.

Doctorul a văzut un cheag mare de sânge și i-a spus că suferise un avort spontan și că embrionului nu îi mai bătea inima.

Doctorul s-a oferit să îi facă o programare la chiuretaj pentru a doua zi, ca să îndepărteze copilașul din pântec, dar Hannah a refuzat. În schimb, soțul ei, Mark, a încurajat-o cu Cuvântul lui Dumnezeu și cu promisiunile Lui, spunându-i să nu își piardă încrederea în Cuvânt cu privire la copilaș.

La acel sfârșit de săptămână, credincioșii s-au rugat pentru ea la biserică și Hannah a fost convinsă că va avea un bebeluș sănătos, în ciuda diagnosticului pe care i-l dăduse medicul.

În luna următoare, a mers la doctorița ei, care nu fusese la cabinet când mersese ea pentru un consult. Aceasta i-a sugerat să mai facă un ecograf. Doctorița avea o privire șocată pe chip în timp ce se uita la imaginea de pe ecranul aparatului. A verificat imediat imaginile de la consultul anterior, după care i-a spus Hannei: „Lucrez de treizeci de ani, dar nu am mai văzut niciodată întâmplându-se așa ceva. Văd cheagul mare de sânge din imaginea de săptămâna trecută și absența bățăilor inimii. Astăzi, tot cheagul a dispărut și văd un bebeluș perfect, viu și a cărui inimă bate normal.”

Câteva luni mai târziu, Hannah a adus pe lume o fetiță sănătoasă, pe care a numit-o Evelyn. Într-o zi, fiind curioasă să afle semnificația acestui nume, l-a căutat și a aflat cu mirare că înseamnă *viață!* În momentul scrierii acestui capitol, Hannah a ajuns la termen cu cea de-a doua sarcină.

Această poveste uimitoare a fost, în mod vădit, lucrarea lui Dumnezeu, dar în calitate de cercetători ai lumii spirituale, ar trebui să vă puneți câteva dintre întrebările următoare. De ce s-a întâmplat lucrul acesta? Este Hannah unul dintre copiii preferați ai lui Dumnezeu? A ales El la întâmplare să vindece copilașul ei? Acestea sunt întrebări care trebuie să primească un răspuns.

Pentru creștinul obișnuit, a avut loc un miracol. Dar eu vă încurajez să vă gândiți mai bine la acest cuvânt, fiindcă el presupune ceva ieșit din comun. În Împărăție, lucrul acesta a avut loc pur și simplu ca urmare a funcționării legilor ei.

Dacă eu aș da drumul unei pietre și ea ar cădea pe pământ, ați crede că am luat-o razna dacă aș striga: „O, ați văzut ce s-a întâmplat? Piatra a căzut pe pământ; e un miracol!” Nu ați considera cele întâmplate un miracol, fiindcă știți că ele sunt doar efectul legii gravitației, lege care funcționează la fel *de fiecare dată și pentru toată lumea*. Piatra va cădea *întotdeauna* pe pământ.

Așadar, în calitate de cercetători ai domeniului spiritual, trebuie să căutați întotdeauna indicii privitoare la ce s-a întâmplat, chei spirituale care să vă descopere legile Împărăției care au fost prezente în cele petrecute.

Una dintre cele mai potrivite relatări din Biblie care ne va ajuta să găsim niște răspunsuri legate de credință și de jurisdicție se află în Luca 8.

Pe drum, Isus era îmbulzit de noroade. Și era o femeie care, de doisprezece ani, avea o scurgere de sânge; ea își cheltuisese toată averea cu doctorii, fără s-o fi putut vindeca vreunul. Ea s-a apropiat pe dinapoi și s-a atins de poala hainei lui Isus. Îndată, scurgerea de sânge s-a oprit.

Și Isus a zis: „Cine s-a atins de Mine?”

Fiindcă toți tăgăduiau, Petru și cei ce erau cu El au zis: „Învățătorule, noroadele Te împresoară și Te îmbulzesc, și mai întrebi: «Cine s-a atins de Mine?»”

Dar Isus a răspuns: „S-a atins cineva de Mine, căci am simțit că a ieșit din Mine o putere.”

Femeia, când s-a văzut dată de gol, a venit tremurând, s-a aruncat jos, înaintea Lui, și a spus în fața întregului norod din ce pricină se atinsese de El și cum fusese vindecată numaidecât. Isus i-a zis: „Îndrăznește, fiică; credința ta te-a mântuit [vindecat]. Du-te în pace.”

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

În această relatare, întâlnim o femeie care era foarte bolnavă de mulți ani și care nu găsisse vindecare. S-a apropiat de Isus pe dinapoia Lui, s-a atins de haina Sa și a fost vindecată pe dată. În povestea aceasta găsim câteva chei foarte profunde legate de modul în care operează Împărăția, chei din care putem învăța și care ne vor aduce unele dintre răspunsurile pe care le căutăm.

În primul rând, mulțimea care Îl înconjură pe Isus Îl atingea din toate părțile. După cum ne spune povestea, aproape că era strivit de gloata care se înghesuia în jurul Lui. Când Isus a întrebat: „Cine s-a atins de Mine?”, Petru a fost surprins de întrebarea aceasta, fiindcă *toată lumea* Îl atingea. Dar Isus a spus că persoana respectivă Îl atinsese într-un mod diferit, fiindcă simțise cum ieșise din El puterea Duhului Sfânt.

După ce citiți această întâmplare, în duhul vostru ar trebui să se aprindă niște beculețe care să vă îndemne să vă opriți și să meditați la cele petrecute în text. Minteia voastră ar trebui să înceapă imediat să investigheze, năpădită de o mulțime de întrebări. În calitate de cercetători ai domeniului spiritual, trebuie să știm *de ce* doar această femeie a fost vindecată și de ce nimeni altcineva nu a mai fost tămăduit atunci. Pot presupune că la fața locului erau mulți alții care s-au atins fizic de Isus și care erau la rândul lor bolnavi, dar care nu au fost vindecați. De ce ungerea s-a revărsat doar spre această femeie și nu spre toți cei care L-au atins pe Isus în momentul acela?

Răspunsul religios tradițional este că ea a fost vindecată fiindcă Isus a tămăduit-o. Dar oare așa s-a întâmplat? Isus i-a slujit intenționat femeii atunci când a fost vindecată? Și-a pus mâinile peste ea? A poruncit bolii să plece din trupul ei? Răspunsul este negativ. De fapt, Isus nici măcar nu știa că femeia era acolo. A trebuit să întrebe cine Îl atinsese.

Putem spune atunci că Isus a ales efectiv să o vindece în momentul acela? Repet: El nici nu știa că femeia era acolo. Atunci cum a fost vindecată? De ce a fost tămăduită? Ca unii care cercetează lumea spirituală, putem da la o parte ideea că femeia aceea a fost unul dintre copiii preferați ai lui Dumnezeu și că avea o legătură specială cu Isus, fiindcă pasajul din Fapte 10:34 ne spune că Dumnezeu nu Se uită la fața omului.

De asemenea, putem presupune că, din moment ce Isus nici nu știa că femeia era acolo, El nu a jucat niciun rol în decizia ei de a fi vindecată în ziua aceea. Suntem de acord cu faptul că El era rezervorul ungerii, însă El nu a contribuit la decizia pe care a luat-o *femeia* de a fi tămăduită în acel moment.

Isus ne spune cu exactitate cum a avut ea acces la autoritatea și la puterea Împărăției. El a zis: „*Fiiică, credința ta te-a vindecat; du-te în pace.*” Aceste cuvinte ne spun tot ce trebuie să știm și ne arată de ce și cum a primit femeia vindecarea în ziua aceea. Ca cercetători ai lumii spirituale, haideți să privim mai atent această întâmplare, să vedem dacă putem găsi indicii ale motivului pentru care femeia a primit ce dorea.

În primul rând, Isus a numit-o *fiică*; aceasta însemna că făcea parte din poporul Israel și că era o descendentă a lui Avraam. În această calitate, se bucura de binecuvântarea dată lui Avraam și de beneficiile legământului pe care îl făcuse Dumnezeu cu patriarhul.

El a zis: „Dacă vei asculta cu luare aminte glasul Domnului Dumnezeuului tău, dacă vei face ce este bine înaintea Lui, dacă vei asculta de poruncile Lui și dacă vei păzi toate legile Lui, nu te voi lovi cu niciuna din bolile cu care am lovit pe egipteni, căci Eu sunt Domnul, care te vindecă.”

— Exodul 15:26

Așadar, când Isus a numit-o „fiică”, aceasta însemna că ea avea dreptul legal la tot ce includea legământul lui Avraam cu Dumnezeu. Însă acesta nu poate fi singurul motiv pentru care femeia a primit vindecarea, căci toți ceilalți oameni care se îmbulzeau în ziua aceea în jurul lui Isus aveau același statut. Trebuie că a existat și alt motiv care a făcut puterea Împărăției lui Dumnezeu să se reverse. Isus ne arată apoi încă unul dintre motivele pentru care femeia a primit ce căuta. De fapt, Isus a spus că acesta a fost motivul *precis* pentru care i s-a dat ce cerea.

Cristos a spus că vindecarea a fost adusă de *credința* acestei femei.

Acum cunoaștem, deci, motivele pentru care ea a putut primi. Era dreptul ei legal să primească, fiindcă era o fiică a lui Avraam, iar

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

în al doilea rând, credința ei a fost întrerupătorul care a permis puterii să curgă în trupul ei exact în momentul acela.

Faptul că era o fică poate fi comparat cu imaginea unei companii care furnizează electricitate și care instalează firele prin care circulă curentul până la voi acasă. Electricitatea este disponibilă, dar aceasta nu înseamnă că luminile voastre vor fi aprinse. Trebuie să și apăsați pe întrerupător înainte ca ele să se aprindă.

Prin urmare, ca descendentă a lui Avraam, femeia din povestea aceasta avea dreptul legal de a fi vindecată. Dar, pentru că femeia avea jurisdicție asupra lumii ei fizice și asupra propriei vieți, a trebuit ca ea însăși să apese pe întrerupător pentru a permite puterii să curgă.

Dar care este întrerupătorul? Cum apăsăm pe el? Pentru a afla, trebuie să definim termenii cu care operăm.

Ce este credința?

Credința este un termen pe care creștinii îl folosesc într-un mod inexact. Sunt convins că mulți, dacă nu majoritatea, nu știu ce este de fapt credința, de ce este ea necesară, cum își pot da seama dacă au credință atunci când acționează și cum să obțină credința. Dacă întrerupătorul care a permis ungerii să curgă și să vindece această femeie este credința, atunci trebuie să o privim îndeaproape.

Găsim definiția credinței în Romani 4.

Nădăduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut și astfel a ajuns tatăl multor neamuri, după cum i se spusese: „Așa va fi sămânța ta.” Și, fiindcă n-a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său, care era îmbătrânit – avea aproape o sută de ani – nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii. El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu, deplin încredințat că El ce făgăduiește poate să și împlinească.

— Romani 4:18-21

Haideți să înțelegem contextul despre care vorbește acest pasaj. Avraam și Sara nu puteau avea copii. Nu mă refer la faptul că le era greu să procreeze și că era nevoie să încerce în continuare. Cei doi aveau aproape o sută de ani, ceea ce însemna că, pentru ei, se încheiase capitolul copiilor. Trupurile lor nu mai puteau avea copii; era imposibil! Cu toate acestea, Dumnezeu i-a promis lui Avraam un copil, deși lucrul acesta era cu neputință de îndeplinit, în mod natural. Biblia spune că Avraam a fost *pe deplin incredințat* că Dumnezeu avea puterea de a face ceea ce spusese, în ciuda faptului că realitatea Îl contrazicea. Iată definiția credinței pe care o găsim aici: „a fi deplin incredințat că Dumnezeu poate să și împlinească ceea ce făgăduiește”.

Eu o formulez astfel: „**credința înseamnă ca inima voastră să fie în acord cu cerul**”. Nu mă refer doar la un acord la nivelul minții cu ceea ce spune Dumnezeu, ci la o *incredințare deplină*.

Definiția noastră pentru credință

Spuneți-o cu voce tare, ca să ne asigurăm că ați reținut-o: **credința înseamnă să fiți pe deplin incredințați de ceea ce spune Dumnezeu!** Ea presupune ca inima și mintea voastră să fie în acord cu cerul, fiind *convinsă pe deplin*.

De ce este necesară credința?

De ce nu poate Dumnezeu vindeca toți oamenii din spitale, dacă El dorește să o facă? De ce nu poate opri războaiele? De ce nu poate trimite îngerii să ne predice Evanghelia? Sunt sigur că ați mai auzit toate aceste întrebări. Răspunsul este că El nu poate.

Aceasta nu înseamnă că El nu are *puterea* de a o face, ci că nu are jurisdicția necesară pentru a acționa.

Ca să înțelegeți despre ce vorbesc, trebuie să priviți la pasajul din cartea Evrei.

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

*Ba încă, cineva a făcut undeva următoarea mărturisire:
„Ce este omul ca să-Ți aduci aminte de el sau fiul omului
ca să-l cercetezi? L-ai făcut pentru puțină vreme mai prejos
de îngeri, l-ai încununat cu slavă și cu cinste, l-ai pus peste
lucrările mâinilor Tale, toate le-ai supus sub picioarele lui.”*

*În adevăr, dacă i-a supus toate, nu i-a lăsat nimic nesupus.
Totuși, acum, încă nu vedem că toate îi sunt supuse.*

— Evrei 2:6-8

Dumnezeu a dat omului jurisdicție legală deplină asupra întregului tărâm pământesc, atunci când l-a așezat pe planeta aceasta. Nu exista nimic care să nu se afle sub jurisdicția lui. El cârmuia peste acest tărâm, având jurisdicție și autoritate absolută. Abilitatea lui de a governa cu autoritate era susținută de cârmuirea care îl instalase acolo. În esență, el conducea cu autoritatea Împărăției lui Dumnezeu, care îi fusese delegată. Omul purta coroana guvernării, care reprezenta gloria lui Dumnezeu, ungerea și poziția de onoare sau de autoritate pe care o avea.

Desigur, omul nu purta o coroană reală, de metal, dar avea o coroană, în sensul conceptului la care face trimitere coroana. Pentru a avea o imagine clară a lucrurilor, gândiți-vă la un împărat de pe

**CERUL NU ARE NICIO JURISDICȚIE
PE PĂMÂNT DECÂT DACĂ INIMA
UNUI OM E PE DEPLIN CONVINSĂ
DE CEEA CE SPUNE CERUL;
ACEASTA ESTE CREDINȚA.**

pământ. Deși el este un om și nu are nicio putere specială în trupul lui, poartă o coroană care semnifică faptul că nu se reprezintă doar pe sine, ci o împărăție și o guvernare întregă. Cuvintele lui au autoritate doar pentru că în spatele lor se află toată puterea și toate

resursele fizice ale guvernării și împărăției pe care el le reprezintă.

Dacă vă gândiți la un polițist care dirijează traficul, el poate opri un tir uriaș spunând: „Oprește-te, în numele legii.”

Da, tirul acela este mult mai mare decât omul, iar polițistul, în sine, nu se poate pune cu mașina; dar tirul se oprește nu din cauza omului, ci a insignei pe care el o poartă și care reprezintă autoritățile. În cazul acesta, autoritățile sunt mult mai mari decât omul care poartă insigna. Șoferul de tir nu se teme de *om*, ci de autoritățile pe care acesta le reprezintă; de aceea se oprește. La fel stau lucrurile și în sfera spirituală. Adam a domnit peste tot ce fusese creat pe pământ. Puterea și stăpânirea lui Dumnezeu, reprezentate de coroana slavei și onoarei, au dat omului asigurarea că, prin cuvintele lui, el cârmuia în numele Împărăției lui Dumnezeu.

*Cerurile sunt ale lui Dumnezeu, dar pământul l-a dat
filor oamenilor.*

— Psalmul 115:16

Acest principiu al jurisdicției omului asupra pământului este vital pentru a înțelege legea Împărăției și mai ales de ce credința trebuie să fie prezentă pentru ca Dumnezeu să aibă din nou jurisdicție legală într-o situație.

*Dar Isus le-a zis: „Un proroc nu este disprețuit decât în patria lui, între rudele lui și în casa lui.” **N-a putut să facă nicio minune acolo**, ci doar Și-a pus mâinile peste câțiva bolnavi și i-a vindecat. Și Se mira de necredința lor.*

— Marcu 6:4-6

Dacă aș întreba oamenii de pe stradă dacă Isus poate face orice, probabil mi-ar răspunde afirmativ. Dacă aș continua apoi întrebându-i dacă există vreo situație în Biblie în care Isus nu a putut face minuni, ce mi-ar spune?

Mi-ar răspunde, sunt sigur, că nu există nicio asemenea situație în Biblie. Cu toate acestea, tocmai ați citit despre una. Isus nu i-a putut vindeca pe oamenii din orașul Lui natal. Ca unul care cercetează lumea spirituală, eu vreau să știu de ce.

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Răspunsul este că pur și simplu nu a putut și acum ați aflat din ce motiv: oamenii aceia nu aveau credință, ceea ce însemna că nu erau în acord cu cerul; în consecință, cerul nu avea jurisdicție legală în acea situație.

Asigurați-vă că ați înțeles bine ceea ce am descoperit.

Cerul nu are nicio jurisdicție pe pământ decât dacă inima unui bărbat sau a unei femei este pe deplin convinsă de ceea ce spune cerul; aceasta este CREDINȚA.

Revenind la exemplul pe care l-am dat mai devreme, să presupunem că un cunoscut al vostru este bolnav și că omul acesta este unul cunoscut în lume. Milioane de oameni sunt solicitați să se roage pentru el, dar, cu toate acestea, bolnavul respectiv moare. A eșuat Cuvântul lui Dumnezeu într-un astfel de caz? Nu, ar fi imposibil să se întâmple așa ceva. Prin urmare, trebuie să găsim răspunsul în altă parte.

Când vă rugați, să nu bolborosiți aceleași vorbe, ca păgânii, cărora li se pare că, dacă spun o mulțime de vorbe, vor fi ascultați. Să nu vă asemănați cu ei, căci Tatăl vostru știe de ce aveți trebuință, mai înainte ca să-I cereți voi.

— Matei 6:7-8

Mulți cred că, cu cât se roagă un număr mai mare de oameni, cu atât cresc șansele ca Dumnezeu să audă și să fie înduplecat să ajute. Sper că am explicat suficient de mult până acum încât să știți că perspectiva aceasta este cu totul greșită. Când spunem că nu a existat credință, ne referim în principal la persoana care are nevoie să primească din partea lui Dumnezeu, prin credință. În povestea noastră din Marcu 6, sunteți de acord, cred, că Isus avea destulă credință; cu toate acestea, nu a putut să îi vindece pe oameni.

Așa că, dacă am sta de vorbă despre prietenul bolnav pentru care se roagă milioane de oameni, v-aș întreba: „Ce spune *cel bolnav*?”

Am putea avea douăzeci de *miliarde* de persoane care să se roage pentru un om; însă, dacă acesta nu are credință și spune despre sine că va muri, așa se va întâmpla.

Haideți să ne gândim la exemplul nostru din Marcu 6. Știm că Isus a avut credință să vindece, dar El nu a putut face nimic pentru oameni fără implicarea credinței acestora.

Au venit mulți oameni la mine spunându-mi că bunica, bunicul sau o altă rudenie a lor s-a îmbolnăvit și că, deși familia se ruga pentru ei, nu se întâmpla nimic. În astfel de situații, eu întreb întotdeauna: „Ce spune bunica ta? Ce spune bunicul tău? Are credință?”

Voi nu aveți autoritate spirituală peste altă persoană. Îi puteți sluji, dar ea trebuie să fie implicată la rândul ei. De aceea, eu le spun oamenilor că, dacă vor să se bucure de rezultate, mai întâi trebuie să schimbe imaginea. Mă refer la imaginea pe care cel bolnav o are cu privire la propria situație. Eu vreau să schimb această imagine de la una a morții la una a vieții.

Ucenicii lui Ioan au dat de știre învățătorului lor despre toate aceste lucruri. Ioan a chemat pe doi dintre ucenicii săi și i-a trimis la Isus să-L întrebe: „Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?”

Aceștia, când s-au înfățișat înaintea lui Isus, I-au zis: „Ioan Botezătorul ne-a trimis la Tine să Te întrebăm: «Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?»”

Chiar în clipa aceea, Isus a vindecat pe mulți de boli, de chinuri, de dureri rele și multor orbi le-a dăruit vederea. Și, drept răspuns, le-a zis: „Duceți-vă de spuneți lui Ioan ce ați văzut și auzit: orbii văd, șchiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, morții înviază, și săracilor li se propovăduiește Evanghelia.”

— Luca 7:18-22

Observați că Isus nu a citat un pasaj din Scriptură. El ar fi putut spune: „Mergeți și spuneți-i lui Ioan cutare sau cutare pasaj.” Dar El le-a vorbit despre toate lucrurile bune care aveau loc prin puterea și autoritatea Împărăției lui Dumnezeu.

Pentru a ajuta un prieten sau un membru al familiei, faceți și voi la fel. Vorbiți prietenului vostru bolnav despre o vindecare pe care

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

a săvârșit-o Isus. Dacă se poate, spuneți-i despre un om care a fost vindecat de aceeași boală trupească. Imaginea aceasta îl va inspira și îi va aduce speranță. Speranța poartă întotdeauna cu sine o imagine și aceasta e imaginea pe care doriți să o vadă prietenul vostru: faptul că există vindecare pentru boala lui.

Odată ce prietenul vostru vede că vindecarea este posibilă, vă va întreba cum anume se poate ajunge la ea. Acesta este momentul pe care îl așteptați, cel în care omul este deschis să primească instrucțiuni privitoare la Cuvântul lui Dumnezeu și la principiile Împărăției. Mai întâi, va trebui să îl aduceți în Împărăție, dacă nu este încă născut din nou. Apoi, va trebui să petreceți timp cu el explicându-i ce spune Scriptura despre vindecare. Dacă se poate, lăsați-i niște materiale care să întărească ce i-ați spus. Am văzut sute și sute de oameni vindecați de tot soiul de boli și eliberați în urma acestor pași. Un alt lucru pe care îl fac înainte să mă rog pentru ei este să îi întreb de ce cred că vor fi vindecați când ne rugăm. Vreau ca ei să aibă o credință ancorată în Scriptură, nu doar să beneficieze de rugăciunea noastră.

Acum știm ce este credința: acordul cu cerul, convingerea deplină a inimii cu privire la ceea ce spune Dumnezeu. De asemenea, înțelegem că Dumnezeu are jurisdicție legală pe pământ prin credința persoanei care este în acord cu cerul.

Cum ajungem să avem credință?

Așadar, credința vine prin auzirea mesajului, iar mesajul este auzit prin cuvântul despre Cristos.

— Romani 10:17, NIV

Cum vine credința prin auzirea Cuvântului lui Dumnezeu? Care este procesul prin care se ajunge la credință? Simpla auzire a Cuvântului este singurul lucru necesar pentru încolțirea credinței în duhul omului?

Ca să înțelegem cum vine credința și la ce se referă Romani 10:17, putem citi capitolul 4 din Marcu. Am spus întotdeauna că,

dacă aruncați Biblia în aer, ar trebui să se deschidă când cade la Marcu 4, atât de important este textul acesta!

Isus a spus în Marcu 4:13 că, dacă nu înțelegeți învățătura Lui din acest capitol, nu veți putea pricepe *nicio altă* pildă din Biblie, ceea ce înseamnă că ea este foarte importantă.

De ce are capitolul amintit atâta însemnătate? Fiindcă el ne spune care este conexiunea dintre cer și pământ, cum dobândește cerul jurisdicție și unde are loc aceasta. Nimic nu este mai important pentru viața voastră decât să știți despre ce vorbește capitolul 4 din Evanghelia după Marcu.

În textul amintit, Isus ne spune trei pilde despre modul în care se naște credința în duhul omului, fapt care este necesar, după cum știți acum, pentru ca cerul să aibă dreptul legal de a invadea pământul. Cele trei episoade din acest capitol sunt pilda semănătorului, cea a seminței și pilda grăuntelui de muștar.

Haideți să începem cu cea de-a doua poveste pe care o spune Isus în Marcu 4, cea a seminței.

El a mai zis: „Cu Împărăția lui Dumnezeu este ca atunci când aruncă un om sămânța în pământ; fie că doarme noaptea, fie că stă treaz ziua, sămânța încolțește și crește fără să știe el cum. Pământul rodește singur: întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic și, când este coaptă roada, pune îndată secera în ea, pentru că a venit secerișul.”

— Marcu 4:26-29

Primul lucru pe care trebuie să îl facem este să definim termenii. Ce este *sămânța* despre care vorbește Isus și ce este pământul? Isus definește acești doi termeni în pilda anterioară, cea a semănătorului, inclusiv în același capitol.

Sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu, iar pământul este inima sau duhul omului. Așadar, Isus spune în pilda aceasta că omul împrăștie sămânța Cuvântului lui Dumnezeu în inima lui. Apoi, pământul, care este *inima* omului, începe *de la sine* să dea naștere credinței, adică

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

acordului cu cerul. Acesta este procesul natural sau funcția firească a duhului omenesc. El va incuba ceea ce puneți acolo.

Înainte să mergem mai departe, este esențial să vă amintiți care a fost definiția noastră pentru credință: *încredințarea deplină a inimii omului cu privire la ceea ce spune cerul.*

Detaliul pe care trebuie să vi-l amintiți acum este că acordul cu cerul nu este totuna cu acceptarea la nivel intelectual a ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. Biblia afirmă că Avraam a fost *pe deplin încredințat*. Pentru a vă ajuta să aveți o imagine clară a ceea ce înseamnă să aveți o încredințare deplină, să zicem că v-aș spune să săriți de pe vârful Empire State Building din New York. Ca să vă conving să faceți aceasta, v-aș spune că, dacă dați din mâini suficient de tare, ați putea zbura în siguranță până jos. Ați izbucni în răs, fiindcă AȚI ȘTI ce vi s-ar întâmpla dacă m-ați asculta. Sunteți pe deplin încredințați cu privire la rezultatul unei asemenea acțiuni. La aceasta se referă încredințarea deplină. Sunteți *convinși* de ceva și *știți* lucrul acesta; nu există altă posibilitate. Ați muri dacă ați sări.

Să ne gândim acum la altă situație și să vedem cum ați reacționa în ea. Să zicem că ați avea pe corp o umflătură vizibilă, foarte mare, și că medicul v-ar informa că mai aveți o lună de trăit, fiindcă tumoarea aceea este malignă. Să spunem că ar fi vorba despre o formă foarte rară de cancer și că, potrivit specialistului, niciun alt pacient diagnosticat cu ea nu a supraviețuit.

Să presupunem că voi știți ce spune Biblia în 1 Petru 2:24:

El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănila Lui ați fost vindecați.

— 1 Petru 2:24

Scriptura ne dă răspunsul, însă eu și voi avem o problemă gravă. Am crescut în împărăția întunericului, unde ne-au înconjurat mereu degradarea și moartea. Am crescut în împărăția fricii, fiind pe deplin convinși de ceea ce ne-a spus ea. De aceea, dacă ne-am afla în situația de mai sus, am porni la drum ca unii învățați că o boală precum

cancerul ne ucide. Avem dovezi în presa de toate felurile că așa stau lucrurile. Cum putem schimba acordul nostru cu ceea ce am învățat, devenind pe deplin convinși de ceea ce spune Dumnezeu? Ei bine, în realitate, nu putem singuri. Dar Cuvântul lui Dumnezeu este viu și plin de putere, iar când e semănat în duhul nostru, Cuvântul și duhul încep să ajungă în acord cu ceea ce spune cerul.

El a mai zis: „Cu Împărăția lui Dumnezeu este ca atunci când aruncă un om sămânța în pământ; fie că doarme noaptea, fie că stă treaz ziua, sămânța încolțește și crește fără să știe el cum. Pământul rodește singur: întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic și, când este coaptă roada, pune îndată secera în ea, pentru că a venit secerișul.”

— Marcu 4:26-29

Pământul (inima voastră) dă naștere singur acordului. Observați că nu vă puteți ruga pentru credință; ea este rodul inimii voastre și al Cuvântului. Privind la textul acesta, putem vedea că acordul inimii noastre cu cerul presupune un proces; el nu are loc instantaneu. Ilustrația aceasta ne spune că, la început, când inima noastră primește Cuvântul, credința începe să crească, așa cum crește un fir sau un lăstar al unei semințe semănată de curând. Apoi el continuă să crească, iar pe tulpina lui apare un spic. Acolo încep să se formeze boabele. În această etapă din viața plantei, ea nu a produs încă nimic de mâncare. Planta nu a copt încă rodul ajuns la maturitate, dar acesta este în procesul creșterii.

La fel se întâmplă cu Cuvântul lui Dumnezeu. În timp ce credința crește, nu există încă o schimbare vizibilă în lumea fizică. Nu s-a ajuns încă la acordul cu cerul, dar nu vă îndoiiți că planta *crește*, credința *prinde contur* și acordul *se formează*. Isus explică mai departe că, atunci când boabele din spic s-au copt sau au ajuns la maturitate deplină, a venit momentul recoltei, acordul s-a produs, iar credința este prezentă.

Când semănați o sămânță în pământ, planta începe să crească prin procesul germinării, dar ea nu are încă rod. Planta continuă să se

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

dezvolte atât timp cât se află în mediul potrivit. Pe măsură ce planta se maturizează, în ea se formează rodul. Să spunem că ați semănat porumb. Pe tulpina plantei apare un știulete, însă acesta este mic la început, iar boabele lui nu sunt coapte și nu se pot consuma. Dar, după o vreme, porumbul de pe știulete se coace. Ascultați acum cu atenție ideea următoare! În momentul în care boabele de porumb de pe știulete sunt la fel ca cele care au fost semămate în pământ, există acordul.

Când sămânța din spic se maturizează, va arăta EXACT ca cea semănată în pământ.

Semănați o boabă de porumb în pământ și boabele de pe știulete ajunse la maturitate vor arăta întocmai ca cea pe care ați semănat-o. Ele sunt identice. Arată la fel și au același gust; nu le puteți deosebi unele de altele.

Dați-mi voie să parafrazez spusese lui Isus. Când auzim Cuvântul lui Dumnezeu (Romani 10:17), noi împrăștiem de fapt sămânța Cuvântului divin în inima noastră, în omul lăuntric. Dacă păstrăm acel Cuvânt în inimă, el va crește și va ajunge la coacere; în momentul acela, inima noastră va fi pe deplin convinsă de ceea ce spune cerul. Cerul și pământul sunt acum la fel, ca semințele amintite, iar cerul dobândește jurisdicția legală asupra pământului, prin omul care a ajuns la încredințarea deplină. Gândurile și convingerile noastre oglindesc întru totul ceea ce spune cerul. Acesta nu este un acord la nivel intelectual, ci a devenit ceea ce noi credem cu aceeași tărie cum credem că piatra va cădea dacă îi dăm drumul din mână. Cerul seamănă Cuvântul pe pământ, unde el va produce acordul cu voia lui Dumnezeu. Dacă cerul spune că sunteți vindecați, atunci, în momentul în care Cuvântul se maturizează în inima voastră, nu veți mai vedea decât ce spune cerul. Nu vă va mai fi teamă. Când închideți ochii, vă veți vedea vindecați! De aceea spune Evrei 11:1 (KJV):

Credința este substanța lucrurilor sperate, dovada lucrurilor nevăzute.

Poate că nu vedeți încă rezolvarea la nivel fizic, dar ați văzut-o la nivelul duhului vostru și ea este la fel de reală ca și cum ați ține-o în mână. Acordul obținut se numește credință și credința va face ca imaginea aceasta să se concretizeze pe tărâmul fizic, în viața voastră!

Dar capitoul 4 din Marcu nu se încheie aici. După ce ne învață cum ajung inimile noastre în acord cu cerul, când credința este prezentă, textul ne arată cum să culegem roadele.

Când este coaptă roada, pune îndată secera în ea, pentru că a venit secerișul.

— Marcu 4:29

Observați că, deși inima este în acord cu cerul și există credință, încă nu se întâmplă nimic. De ce? După cum am spus deja, voi aveți jurisdicție legală aici, pe pământ.

Vă amintiți discuția noastră din Luca 8, despre femeia cu scurgerea de sânge? Isus i-a zis: „Fiică, credința *ta* te-a vindecat.” V-am spus că apelativul fiică folosit de Isus arăta statutul legal pe care îl avea femeia înaintea cerului; ca fiică a lui Avraam, ea avea drepturi legale. Am comparat situația aceea cu cea a cablurilor de curent electric conectate la casa voastră. Electricitatea există și este disponibilă, dar tot trebuie ca voi înșivă să aprindeți lumina. La fel stau lucrurile și în sfera spirituală. Odată ce credința există, puterea este disponibilă, dar nu se întâmplă nimic pentru că voi sunteți cei care trebuie să apese pe întrerupător.

VOI trebuie să descătușați puterea Împărăției lui Dumnezeu aici, pe pământ, fiindcă doar voi aveți dreptul legal de a o face. Pe baza aceluiasi principiu ați și fost mântuiți, după cum vedem în Romani 10:10.

Căci cu inima ta crezi și ești îndreptățit, și cu gura ta mărturisești credința și ești mântuit.

— Romani 10:10, NIV

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Omul crede Cuvântul cu inima și este îndreptățit. A îndreptăți este un termen juridic care se referă la administrarea legii. Când inima unui om este în acord cu cerul, adică atunci când crede ceea ce spune cerul, el este îndreptățit înaintea cerului și a pământului. Acum, cerul poate interveni în mod legal în viața lui și poate acționa *prin* ea, punându-și amprenta asupra pământului în numele Împărăției lui Dumnezeu. Însă, în mod ciudat, deși acum intervenția cerului este legală și omul are credință, încă nu se întâmplă nimic. „Dar, Gary, parcă ai spus că, dacă am credință, aceasta oferă cerului jurisdicția legală pe pământ.” Într-adevăr, dar omul trebuie să descătușeze autoritatea cerului, când credința există. Haideți să mai privim o dată la versetul nostru.

*Căci cu inima ta crezi și ești îndreptățit, **și cu gura ta mărturisești credința și ești mântuit.***

— Romani 10:10 (NIV)

Odată ce aveți credință, adică sunteți îndreptățiți, cerul are dreptul legal de a invada pământul. Dar observați că, potrivit versetului, e nevoie să mărturisiți *cu gura voastră* și așa sunteți salvați. Observați

**ODATĂ CE AVEȚI CREDINȚĂ,
ADICĂ SUNTEȚI ÎNDREPTĂȚIȚI,
CERUL ARE DREPTUL LEGAL
DE A INVADA PĂMÂNTUL.**

cele două părți? Partea cerului este să aducă în inima voastră Cuvântul, unde acesta germinează acordul cerului cu pământul. Apoi, odată ce există acest acord al credinței, voi trebuie să acționați pe baza lui și să descătușați autoritatea cerului

în situația voastră, pentru a primi efectiv ceea ce spune cerul.

În versetul nostru din Marcu 4, textul spune că, atunci când vine vremea recoltei, omul (de pe pământ) pune secera în ea. Omul este cel care trebuie să acționeze pe baza Cuvântului, odată ce credința există, și să intre efectiv în posesia recoltei.

Dați-mi voie să mă întorc o clipă la subiectul secerii menționat în Marcu 4. Eu cred că Biserica, în mare parte, nu a învățat cum să folosească secera, adică nu știe cum să recolteze ceea ce are nevoie.

Nici eu nu am știut până când Domnul a început să mă învețe cum opera Împărăția Lui. Prima mea revelație legată de acest proces vital al Împărăției a avut loc cu ani în urmă, când am fost invitat să vorbesc la serviciul dintr-o miercuri seara al unei biserici din Atlanta.

Nu era o biserică mare, ceea ce nu mă deranja. Îmi place să îi învăț pur și simplu pe oameni despre Împărăție. Când am ajuns la biserică, mi s-a părut ciudat că ușile erau încuiate și nu se afla nimeni acolo. Mai erau zece minute până la începerea serviciului.

Am auzit o camionetă zgomotoasă în spatele meu și, când m-am întors spre ea, am văzut o mașină veche oprind în lateralul clădirii bisericii. Nu am luat-o în seamă; la urma urmei, eram într-o zonă circulantă, din centrul orașului Atlanta.

În timp ce așteptam, a apărut un om din lateralul clădirii și s-a prezentat ca păstorul bisericii. Mi-a spus că îi părea rău pentru întârziere, dar că nu reușise să pornească vechea lui camionetă. Trebuia să împingă mașina în josul unui deal ca să o poată porni, fiindcă nu mergea ambreiajul. A continuat spunându-mi că, uneori, mașina nu pornea deloc și că atunci era nevoit să parcurgă pe jos cei opt kilometri până la biserică.

Trebuie să recunosc că am rămas puțin surprins de conversația aceasta. Omul mi-a mai spus că biserica respectivă se concentra cu precădere asupra lucrării de hrănire a celor nevoiași, pregătind peste zece mii de porții de mâncare pe lună, pe care le distribuia din acea locație. În timp ce păstorul vorbea, în inima mea sporea supărarea. În fața mea stătea un om al lui Dumnezeu care hrănea zece mii de oameni pe lună și care nu avea nici măcar o mașină cumsecade? Puteam rezolva eu problema aceea. Aveam acasă o mașină destul de nouă, cu vreo treizeci de mii de kilometri la bord, pe care aveam de gând să i-o dau.

I-am spus că îl voi trimite pe unul dintre oamenii noștri să i-o ducă și, bineînțeles, păstorul a fost încântat. Am petrecut seara aceea vorbindu-i lui și bisericii sale despre Împărăția lui Dumnezeu și despre felul în care funcționa ea cu privire la bani. Știam că era esențial ca ei să înceapă să arate celor ce aveau nevoie disperată de Împărăție cum funcționa aceasta.

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Când am ajuns acasă, am aranjat ca mașina să fie dusă în Atlanta. Când membrul echipei noastre care urma să o conducă până acolo a venit să ia mașina, eram conștient de faptul că fac o tranzacție spirituală în cer. Știam că, trimițând mașina aceea în Împărăția lui Dumnezeu, puteam crede că Dumnezeu îmi va da și mie una când voi avea nevoie de ea. Eu nu sunt un pasionat de mașini, adică nu am un interes special pentru ele. Știu că unii au, însă eu nu mă număr printre ei. Așa că mi-am pus mâna peste mașina aceea, când a venit omul nostru să o ia, și am zis: „Tată, trimite mașina aceasta să își îndeplinească scopul în Atlanta. O semăn ca pe o sămânță și cred că voi primi o...” Nu îmi venea în minte un model de mașină pe care să mi-l doresc. Așa că am adăugat: „Voi reveni cu numele ei.”

În următoarele două luni, nu m-am gândit prea mult la mașină. Dar, într-o dimineață, am întrebat-o pe Drenda ce mașină i-ar plăcea. După ce s-a gândit puțin, mi-a spus că i-ar fi plăcut una decapotabilă. Am întrebat-o ce model își dorea, dar niciunuia dintre noi nu îi venea unul în minte. Din moment ce eu cumpăram mașina pentru Drenda, voiam să mă asigur că primea modelul care îi plăcea, așa că i-am spus să caute online sau să se uite când ieșeam în oraș dacă vedea una care să îi placă. Între timp, nu am spus nimănui dorința noastră de a cumpăra o mașină nouă, dar ne uitam în jur când conduceam, să vedem dacă ne atrage atenția vreun model.

Într-o zi, când am parcat în fața unui restaurant unde urma să servim prânzul, Drenda a strigat:

- Asta e!
- Ce anume? am întrebat eu.
- Mașina care îmi place!

Îmi arăta o mașină de la celălalt capăt al parcarii, așa că am mers cu a noastră până în spatele ei și am parcat acolo. Era un BMW 6, seria Ci, decapotabil. Mașina era frumoasă, fără îndoială. Și scumpă totodată. I-am lăudat Drendei gusturile în materie de mașini și i-am spus că modelul acela era, într-adevăr, frumos.

Trebuie să știți că eu și Drenda nu obișnuim să cumpărăm mașini care costă o groază de bani. După cum spuneam, nu am fost niciodată un împătimit al mașinilor. Ca unul care lucra în domeniul financiar,

știam cât de repede le scădea valoarea și că era întotdeauna mai bine să cumpăr o mașină care avea un an sau doi vechime. Prin urmare, acesta era planul meu: să caut o mașină la mâna a doua, dar în stare perfectă.

Ei bine, o săptămână mai târziu, un membru al bisericii noastre m-a sunat și mi-a zis: „Am găsit mașina Drendei!” Am rămas nedumerit, fiindcă nu spuseseșăm nimănui despre BMW-ul pe care îl văzuserăm în ziua aceea.

L-am întrebat ce fel de mașină găsisese și el mi-a spus că era un BMW 6, seria Ci, decapotabil. Mi-a povestit că o văzuse în timp ce era la volan și că Domnul îi spusese că aceea era mașina Drendei.

„Acum chiar că m-ai făcut atent”, i-am zis eu. Mașina avea doar un an și era ca nouă. Am plătit-o cu bani gheață și Drenda și-a primit astfel mașina. Cum s-a întâmplat lucrul acesta? Să comparăm experiența aceasta cu ceea ce am învățat despre umblarea în credință și folosirea secerii.

Când am dăruit mașina mea, am făcut-o manifestându-mi credința. Dar când Drenda a zis cu glas tare: „Asta e!” ea a luat seceră în mână și, câteva zile mai târziu, a apărut mașina.

Deși am auzit-o exclamând: „Asta e!”, nu am legat niciodată cuvintele ei de capitolul 4 din Marcu și de seceră. Însă următoarea întâmplare m-a făcut să văd limpede lucrurile.

După cum spuneam, proprietatea noastră măsoară șaiszeci de acri, dintre care în jur de zece sunt acoperiți de stuțariș. Îmi place mult să vânez toamna și, cu toate că vânasem rațe când eram la liceu, nu o mai făcusem de când ne mutaserăm în Ohio. Însă, în anul acela, zona mlăștinoasă era plină de apă și cârduri mari de rațe se strângeau în jurul ei. Sute de păsări veneau să își petreacă noaptea acolo. Așa că am pus mâna pe armă într-o seară, am ieșit din casă și am vânat câteva rațe pentru cină. În toamna aceea, eu și amândoi băieții mei ne-am bucurat de un sezon bun la vânatoarea de rațe.

Însă am observat că, deseori, păsările erau la capătul razei de acțiune a armei mele cu țevă scurtă. La vânatoarea de rațe este legală doar folosirea alicelor de oțel, nu a celor tradiționale, de plumb. Alicele de plumb sunt mai grele și ajung mai departe decât cele de oțel; de aici și problema distanței pe care alicele de oțel de-abia reușeau să o

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

străbătă. Însă, în toamna aceea, în timp ce stăteam de vorbă cu alți vânători de rațe, am aflat că apăruse un model nou de armă, conceput special pentru vânătoarea de rațe. Acesta putea folosi muniție mai grea și era totodată camuflat. Mi-am zis că aș putea să cumpăr și eu unul, dar era deja luna decembrie, iar sezonul de rațe se încheia, așa că nu m-am mai gândit prea mult la ideea aceasta.

La începutul lui ianuarie, s-a întâmplat să trec pe la magazinul nostru local de arme și articole sportive, ocazie cu care mi-am amintit de armele pentru rațe. Voiam să văd una. Am ajuns la un raft întreg unde erau expuse arme pentru vânatul păsărilor de baltă. Țin minte că, fără să mă gândesc ce făceam, mi-am îndreptat arătătorul spre cea care mi se părea că arată cel mai bine și am zis cu glas tare: „Doamne, pe aceasta o vreau.” Nu am stat să mă gândesc la cuvintele acelea; mi-au ieșit pur și simplu din gură. Sezonul de rațe urma să se deschidă doar în toamnă, așa că nu aveam de gând să cumpăr arma decât atunci când se apropia vremea să merg la vânătoare.

Două săptămâni mai târziu, am fost invitat să vorbesc la o conferință a unor oameni de afaceri. La final, directorul executiv a venit să îmi mulțumească și mi-a spus că aveau un cadou pentru mine. În mod uimitor, a scos la lumină *exact modelul de armă* spre care îmi îndreptasem mâna în magazin, cu două săptămâni în urmă. Am fost surprins, desigur, de cadoul atât de generos, dar am știut că aceasta nu era o coincidență. Atunci mi-am amintit ce spusese în magazinul de arme și mi-am dat seama ce făcusem în momentul acela. Pusesem mâna pe seceră!

După cum am mai spus, înțelegerea noțiunilor pe care le-ați citit în acest capitol este *vitală* dacă vreți să puteți primi ceva din partea lui Dumnezeu. Tot ce primiți de la El va trece prin același proces, așa că asigurați-vă că înțelegeți bine ce ați citit. Dacă e nevoie, parcurgeți încă o dată capitolul acesta, fiindcă este foarte important!

CAPITOLUL 8

AVEȚI NEVOIE DE O PUNGĂ: PARTEA A II-A

A fost nevoie să facem această paranteză amplă pentru că știu cât de mult contează să înțelegeți bine cum funcționează Împărăția. După cum spuneam, cei mai mulți creștini nu înțeleg modul în care operează Împărăția pe pământ și nici statutul pe care îl au ei în cadrul acesteia. Acum știți de ce a trebuit să facem un ocol, abordând subiectul credinței și al jurisdicției. Fără o înțelegere elementară a acestuia, nu ați avea idee la ce se referă pasajul nostru din Luca când ne spune să căutăm mai întâi Împărăția, pentru ca apoi toate celelalte lucruri să ni se dea pe deasupra.

Acum, când știți despre ce vorbește textul, haideți să revenim al el.

Să nu căutați ce veți mânca sau ce veți bea și nu vă frământați mintea. Căci toate aceste lucruri neamurile lumii le caută. Tatăl vostru știe că aveți trebuință de ele. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.

Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția. Vindeți ce aveți și dați milostenie. Faceți-vă rost de pungi care nu se învechesc, o comoară nesecată în ceruri, unde nu se apropie hoțul și unde nu roade molia. Căci unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră.

— Luca 12:29-34

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Tatăl știe deja de ce aveți nevoie și toate aceste lucruri v-au fost deja asigurate de Tatăl ceresc și sunt alte voastre, însă voi trebuie să cunoașteți și să înțelegeți acum procesul legal prin care le puteți primi din partea cerului, bucurându-vă astfel de tot ce are El.

Versetul 32 prezintă moștenirea incredibilă pe care ați primit-o, ca fiu sau fiică ale Împăratului. El spune: „**Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția.**”

Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Cristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.

— Romani 8:16-17

Pavel spune că noi suntem împreună moștenitori cu Cristos. În calitate de fiu sau fiică, aveți ca moștenire Împărăția.

Opriiți-vă și gândiți-vă câteva momente la ideea aceasta. Voi aveți deja dreptul legal la tot ce cuprinde Împărăția. Nu e nevoie să cerșiți. Totul este deja al vostru.

O, sper că înțelegeți semnificația acestei afirmații. Iată de ce pasajul din 2 Corinteni 1:20 spune următoarele:

În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt „Da”; de aceea, și „Amin” pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu.

— 2 Corinteni 1:20

De aceea în ultima mea carte, *Revoluția ta financiară. Puterea asigurării resurselor*, v-am spus că rugăciunea Tatăl nostru are forma unei solicitări sau petiții oficiale. Ea nu cere când spune: „Pâinea noastră de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi.” Aceasta nu este o cerere, ci o revendicare.

După cum copiii mei nu trebuie să mă implor să le dau micul dejun (ci se poartă ca și cum acesta le aparține, zicând: „Tată, îmi dai

AVEȚI NEVOIE DE O PUNGĂ: PARTEA A II-A

omleta?”), la fel stau lucrurile și în cazul Împărăției. Prin Isus Cristos, voi aveți deja dreptul legal la tot ce are ea.

Pe lângă accesul legal la toate resursele Împărăției, voi sunteți totodată cetățeni ai ei, iar statutul acesta implică multe alte beneficii, după cum cetățenia americană vă oferă o serie de beneficii de care nu v-ați bucura în absența ei.

Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu.

— Efeseni 2:19

Haideți să discutăm acum despre punga menționată de Isus în text. Mai țineți minte că El a spus că aveți nevoie de o pungă?

Vindeți ce aveți și dați milostenie. Faceți-vă rost de pungi care nu se învechesc, o comoară nesecată în ceruri, unde nu se apropie hoțul și unde nu roade molia. Căci unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră.

— Luca 12:33-34

Faceți-vă singuri rost de pungi, o comoară în cer care nu piere și pe care nu v-o poate lua nimeni. Haideți să lămurim lucrurile. Isus nu spune că trebuie să vindeți tot ce aveți și să rămâneți faliți până ajungeți în cer. Nu uitați, Pavel a scris în 2 Corinteni 9 că noi vom fi îmbogățiți în toate privințele, ca să putem fi generoși cu fiecare ocazie. Înțelegem, deci, că Pavel nu sugerează că este păcătos sau greșit să avem bani sau bunuri materiale. Isus spunea că, dacă banii și bunurile vă stăpânesc pe voi, atunci ar fi mai bine să le vindeți și să vă legați inima de o comoară pe care nu o puteți pierde și care este veșnică.

Noi am crescut făcând din bani un idol. Banii ne ajută să procurăm lucruri de care avem nevoie pentru viața de toate zilele; cu toate acestea, după cum au descoperit unii pe propria piele, banii sunt un dumnezeu groaznic. De aceea i-a spus Pavel lui Timotei să îi

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

îndemne pe cei bogați să dăruiască și să fie generoși, ca să își păstreze sănătatea spirituală. Este ușor ca inima să înceapă să privească banii ca pe un idol. Generozitatea este antidotul pentru lăcomie. Vă recomand să o practicați des.

Îndeamnă pe [poruncește ca] bogații veacului acestuia să nu se îngâmfe și să nu-și pună nădejdea în niște bogății nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belșug ca să ne bucurăm de ele. Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie, pentru ca să apuce adevărata viață.

— 1 Timotei 6:17-19

Observați că Pavel îi spune lui Timotei să poruncească, nu să sugereze celor bogați să fie generoși și gata să împartă ce au cu alții. Nu uitați, banii sunt necesari, dar nu ei sunt viața.

Unde este, deci, comoara voastră?

Dărnicia nu doar ne înmoaie inima față de Dumnezeu și față de oameni, ci și slăbește strânsoarea pe care o au banii asupra ei. Inima este înclinată să invidieze și să adore orice îi puneți în față; de aceea, nu o putem lăsa să rățăcească fără țintă. Noi trebuie să amintim mereu inimii că Dumnezeu este sursa noastră. Dărnicia confruntă lăcomia care pune cu atâta ușurință stăpânire pe inima noastră.

Dar de ce trebuie să dăruim? De ce nu ne poate ajuta Dumnezeu financiar fără ca noi să dăruim? Este o întrebare bună, al cărei răspuns se găsește în capitolul 4 din Luca.

În primul rând, Dumnezeu nu are bani, așa cum am mai spus. În al doilea rând, El i-a dat lui Adam stăpânirea deplină asupra pământului, cum vedem în Evrei 2:7-8.

Diavolul L-a suit pe un munte înalt, I-a arătat într-o clipă toate împărățiile pământului și I-a zis: „Ție Ți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății; căci mie îmi este dată și o dau cui voiesc.

Dacă, dar, Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Tă.”

Drept răspuns, Isus i-a zis: „Înapoia Mea, Satano! Căci este scris: «Să te închini Domnului, Dumnezeului tău, și numai Lui să-I slujești.»”

— Luca 4:5-8

Acest fragment din Scriptură este din episodul ispitirii lui Isus în pustie de către cel rău. Satana Îi spune lui Isus că toată autoritatea și splendoarea națiunilor lumii îi fusese dată lui, ceea ce era adevărat. Adam a avut această poziție, însă i-a cedat-o Satanei în momentul când a trădat Împărăția lui Dumnezeu.

Splendoarea unei națiuni stă în avuția ei, iar abilitatea de a stăpâni peste bogățiile națiunilor îi aparține acum celui rău. Nu înțelegeți greșit, textul nu spune că Satana a dobândit *autoritatea* peste splendoarea pământului însuși. Dumnezeu are în stăpânire pământul cu tot ce este pe el. Dar textul ne spune că cel rău este *stăpân de drept* peste bogăția lumii.

Dacă vă uitați la o monedă sau la o bancnotă, întotdeauna are imprimată pe ea numele unei țări care are autoritatea deplină asupra monedei sale naționale. Din pricina păcatului săvârșit de Adam, Dumnezeu nu are dreptul de a revendica banii unei țări sau de a-i contraface. Însă, dacă Dumnezeu poate găsi pe pământ un om care Îl crede și care este gata să semene bani, trecându-i sub jurisdicția și autoritatea Lui, atunci Dumnezeu obține acces legal și poate interveni în situația respectivă.

Dar, după cum spuneam, Dumnezeu nu are bani; atunci le ce mă refer când spun că El Se poate implica în situația noastră financiară? Deși Dumnezeu nu poate face banii să apară prin minune (o astfel de intervenție ar fi ilegală, din pricina pretențiilor legitime ale Satanei), El vă poate ajuta să câștigați bani sau să îi produceți.

**DĂRNICIA DIRECȚIONATĂ DE NOI
SPRE DUMNEZEU DESCHIDE UȘA
RECIPROCITĂȚII, O LEGE FOARTE
IMPORTANTĂ A ÎMPĂRĂȚIEI. NOI
CULEGEM CE SEMĂNĂM.**

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

După cum am văzut în relatările pe care le-am menționat mai devreme în carte, generozitatea conferă cerului jurisdicția legală pentru a oferi îndrumare și instrucțiuni în sfera financiară celui ce dăruiește. Vă amintiți relatarea despre pescuirea din Luca 5? Disponibilitatea lui Petru de a-I împrumuta lui Isus barca pentru ca Domnul să predice din ea a deschis ușa legală ca Duhul Sfânt să Îi arate unde se găseau peștii.

Când noi Îi dăruim ceva lui Dumnezeu, deschidem în felul acesta ușa reciprocității, o lege foarte importantă în Împărăție. Noi culegem ceea ce semănăm.

Pe scurt, ne facem rost de pungi prin faptul că dăruim Împărăției și lucrării lui Dumnezeu. Dărnicia noastră ne oferă acces la bogățiile cerului, de aceea Pavel a numit punga noastră „dărnicie”. Aceasta schimbă totul în viața noastră. Noi nu mai suntem limitați la propria noastră capacitate de a înțelege. Dumnezeu Însuși este Cel care ne ajută acum să proșăsim.

Veți fi îmbogățiți în toate privințele, pentru orice dărnicie, care, prin noi, va face să se aducă mulțumiri lui Dumnezeu.

— 2 Corinteni 9:11

Observați că, potrivit Bibliei, voi „*veți fi îmbogățiți*”, nu vă veți căzni să vă îmbogățiți prin puterile proprii și prin înțelepciunea voastră. Nu, acum aveți un nou partener, pe Duhul Sfânt, iar El știe cu mult mai mult decât voi.

Îmi aduc aminte și acum perioada aceea de nouă ani plini de stres, în care am fost falșiți. Banii sau mai bine spus teama că nu vom avea suficienți bani îmi strângea inima în menghină. Deși eram creștin, nu îmi dezvoltasem îndeajuns încrederea în Dumnezeu, pentru ca inima mea să nu mai fie loială sistemului pământesc supus blestemului. Eu îmi puseseam încrederea în comoara greșită! În perioada aceea, încrederea mea era în *mine*, iar aceasta a fost, fără doar și poate, o alegere nefericită.

A trebuit ca Dumnezeu să mă învețe cum să-mi fac rost de o pungă pentru a avea acces la harul și la abilitățile Lui. Deși cred că toți cei ce mă cunosc știu cum a făcut Dumnezeu lucrul acesta, vreau să

vă mai spun o dată povestea, în cazul în care nu ați aflat. Dumnezeu lucrează într-o manieră strategică; El știe cu precizie cum să ajungă la inima fiecăruia dintre noi.

Mie îmi place să vânez căprioare, dar de ani de zile mă întorceam cu mâna goală de la vânat. Mergeam în pădure și stăteam în frig, dar continuam să mă duc zi după zi, fără strop de noroc. Pe lângă faptul că îmi plăcea vânătoarea, aveam copii de hrănit și mi-ar fi prins bine niște carne de vânat. Deși mă bucurasem de un oarecare succes în trecut, se scurseseră ani întregi de când nu mai avusesem un sezon de vânătoare reușit, în care să mă întorc acasă cu niște carne.

Într-o zi, în timp ce mă gândeam la sezonul de căprioare care stătea să înceapă, am auzit glasul Domnului. El mi-a zis: „De ce nu Mă lași pe Mine să îți arăt cum să prinzi vânatul anul acesta?”

Cuvintele Lui m-au făcut să tresar. „Să îmi arate cum să prind vânatul anul acesta?” Ce voia să spună întrebarea aceasta? În timp ce mă rugam cu privire la cele auzite, am simțit imboldul de a semăna o sămânță bănească, un dar, cu scopul precis de a culege în schimb un căprior.

Am simțit că Domnul mi-a spus că, atunci când semănam pentru căpriorul meu, trebuia să cred că l-am primit deja, înainte să pun efectiv mâna pe el, potrivit pasajului din Marcu 11:24.

De aceea vă spun că, orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea.

— Marcu 11:24

Deși în calitate de creștin dăruisem întotdeauna bani și îmi susținusem biserica, ideea de a semăna în felul acesta, cu un scop precis și crezând că am primit în momentul în care m-am rugat, era nouă pentru mine.

Am luat cecul și am scris în secțiunea intitulată „Mențiuni”: „Pentru căpriorul meu din 1987”. Mi-am pus mâinile peste cec și am declarat că am primit căpriorul, după care am trimis banii unei lucrări în care aveam încredere.

Pe atunci locuiam în orașul Tulsa din Oklahoma și nu aveam un loc anume pentru vânătoare, însă un prieten de la biserică m-a invitat

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

să merg la casa bunicii lui de la țară, cu ocazia Zilei Recunoștinței. Mi-a spus că, în preajma fermei, erau câteva căprioare. Împreună cu familia mea, am pornit la drum de dimineață, cu gândul că ne vom bucura de o zi minunată, de mâncare bună și părtășie, iar eu eram pregătit să pun mâna pe căpriorul acela.

Prietenul meu nu știa prea bine unde să mă îndrume să merg, dar pe proprietate era o pajiște mărginită de pădure, iar el mi-a sugerat să merg acolo și să stau lângă copacul mare care creștea chiar în mijlocul pășunii.

Imaginați-vă acum scena: eu stăteam pe un câmp proaspăt cosit, lângă singurul copac aflat în mijlocul lui. Când s-a luminat de ziuă, mi-am zis: „E clar că nu va merge dacă rămân aici, în câmp deschis. Trebuie să găsesc un loc mai bun unde să stau la pândă.”

În timp ce mă pregăteam să mă ridic și să mă îndrept spre pădure, nu am băgat de seamă ce se petrecea în spatele meu, de cealaltă parte a copacului. Un căprior străbătea pajiștea îndreptându-se spre mine. Între noi era trunchiul copacului, așa că nici căpriorul nu m-a văzut pe mine, nici eu pe el. Când a ajuns aproape de copac, sălbăticiunea mi-a simțit mirosul și s-a oprit brusc, încercând să-și dea seama ce se întâmpla.

Când căpriorul s-a oprit și s-a uitat în spatele copacului, privirea ni s-a întâlnit. Animalul era la doar câțiva pași distanță! Nu a mai pierdut nicio clipă și a zbughit-o pe dată. Cu un fornăit scurt, a luat-o la goană cât îl țineau picioarele.

Trebuie să recunosc că nu sunt un țințaș grozav. Încercarea de a nimeri un căprior care se îndepărta de mine în salturi, cu viteză maximă, nu avea mari șanși de izbândă, fiindcă îl vedeam din spate, nu din lateral. În al doilea rând, nu era foarte ușor să nimeresc animalul trăgând din picioare, fără niciun suport pentru armă. Însă, când am apăsat pe trăgaci, căpriorul s-a prăbușit la pământ și a rămas nemișcat. Eram șocat! La auzul detunăturii, prietenul meu a ieșit din casă și m-a felicitat pentru trofeul pe care îl vedea întins pe pământ. Nu îi spuseseș amicului meu cum mă învățase Domnul să procedez, însă m-am uitat la el și i-am zis: „Nu cred că am doborât căpriorul în urma marilor mele abilități vânătorești.”

Am scos din buzunarul hainei de vânătoare bucățica de hârtie pe care notasem ziua în care expediasem cecul. Pe ea scria doar atât: „Cred că am primit căpriorul meu din 1987, în Numele lui Isus.” Trecusem acolo data și ora la care mă rugasem. Am ridicat hârtia și i-am arătat-o prietenului meu, după care i-am povestit ce îmi spusese Domnul să fac.

Evenimentul acesta mi-a atras atenția. Știu fără umbră de îndoială că acel căprior a apărut acolo în urma intervenției lui Dumnezeu. Desigur, când vezi întâmplându-se așa ceva, mintea încearcă să-ți spună că e doar o coincidență. Însă, în ultimii treizeci și patru de ani, am prins vânatul folosind aceeași metodă ca pentru căpriorul din 1987, fără să dau greș niciodată și, de obicei, după mai puțin de oră de stat la pândă în pădure.

Dumnezeu a folosit aceeași metodă pentru a deschide inima lui Petru, Iacov și Ioan în ziua aceea, pe țărmul lacului Ghenezaret. Biblia spune că pescarii au rămas uimiți de cele văzute.

Fiindcă îl apucase spaimea [rămăseseră uluiți] pe el și pe toți cei ce erau cu el, din pricina pescuirii pe care o făcuseră. Tot așa și pe Iacov și pe Ioan, fiii lui Zebedei, tovarășii lui Simon.

Atunci, Isus a zis lui Simon: „Nu te teme; de acum încolo vei fi pescar de oameni.” Ei au scos corăbiile la mal, au lăsat totul și au mers după El.

— Luca 5:9-11

Pescarii au rămas atât de uimiți încât au lăsat totul și L-au urmat pe Isus. Ei au văzut un mod mai bun de a face lucrurile; unul mult mai bun. Pe măsură ce Dumnezeu mi-a arătat Împărăția și cum să fac rost de punga (locul de acces la comoara mea cerească) de care aveam nevoie, încrederea inimii mele în resursele mele cerești a devenit mai mare decât cea în lucrurile pe care le țineam în mână.

Dumnezeu m-a învățat că puteam semăna pentru orice aveam nevoie și că El fie îmi va da un plan prin care să produc banii necesari, fie unul pentru a-i obține.

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Nu avem acum suficient loc pentru a vă împărtăși toate lucrurile uimitoare pe care le-am văzut ca urmare a aplicării principiilor Împărăției, însă vă pot spune că eu și Drenda am avut parte de experiențe financiare incredibile. Este uluitor faptul că am trecut de la falimentul total la o libertate financiară care ne-a permis să susținem lucrarea creștină cu milioane de dolari de-a lungul anilor.

Unul dintre primele lucruri pe care m-a învățat Dumnezeu să le fac atunci când am început să învăț despre Împărăție a fost să semăn pentru o recoltă specifică. Deși nu avem timp în cartea aceasta să acoperim subiectul în detaliu, în celelalte cărți ale mele veți găsi relatări despre modul specific în care operează Împărăția și despre faptul că sămânța semănată de voi trebuie să fie, la rândul ei, specifică. Cartea *Revoluția mea financiară. Puterea asigurării resurselor* prezintă pașii necesari pentru exprimarea credinței voastre și vă învață cum să semănați în mod specific sămânța. Vă îndemn să vă procurați un exemplar și să aflați astfel mai multe despre acest subiect.

Cartea de față prezintă câteva principii cheie ale Împărăției pe care mi le-a descoperit Dumnezeu cu privire la generozitate și dărnicie. Sper că ele vă încurajează și vă inspiră să doriți să învățați mai mult și să deveniți tot ce dorește Dumnezeu.

CAPITOLUL 9

LEGEA MĂSURII

Cu câteva luni în urmă, eu și Drenda am semănat cincisprezece mii de dolari într-o altă lucrare. Când eram gata să îmi exercit credința, Duhul Sfânt mi-a amintit de pasajul din 2 Corinteni 9:10-11 și cuvintele acestea nu mi-au mai ieșit din minte zile întregi după aceea.

Cel ce dă sămânță semănătorului și pâine pentru hrană vă va da și vă va înmulți și vouă sămânța de semănat și va face să crească roadele neprihănirii voastre. În chipul acesta veți fi îmbogățiți în toate privințele, pentru orice dărnicie care, prin voi, va face să se aducă mulțumiri lui Dumnezeu.

— 2 Corinteni 9:10-11

Meditam la partea care spune că Dumnezeu dă sămânță semănătorului și pâine pentru hrană, când mi-au sărit în ochi cuvintele „pâine pentru hrană”. Mi-am dat seama că atât de mulți oameni se confruntă cu frica atunci când vor să dăruiască, fiindcă nu înțeleg expresia aceasta. Cei mai mulți au impresia că, atunci când dăruiesc, renunță la ceva și că aceasta îi va *costa* pe ei. Însă Dumnezeu mi-a amintit nu doar că El este Cel care dă sămânța pentru semănat, ci și că tot El asigură pâinea pentru hrană, adică acoperă nevoile personale ale celui ce dăruiește. Desigur, cunoșteam deja adevărul acesta, dar am simțit că Dumnezeu dorea să Se asigure că spuneam oamenilor foarte clar că El le dăruiește pe amândouă, așa că nu trebuie să ne fie teamă să dăruim.

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Într-o seară, la vreo două săptămâni după ce semănaserăm cei cincisprezece mii de dolari, eram gata să sting luminile și să mă duc la culcare, când mi-a venit dintr-o dată gândul să verific acțiunile unor companii, să verific cu cât erau cotate la bursă. Când mi-am deschis contul, am văzut că acestea crescuseră puțin.

Când să las telefonul din mână, privirea mi-a fost atrasă de acțiunile unei firme pe care nu o cunoșteam. Le mai văzusem și înainte și verificasem evoluția lor, cu gândul să cumpăr un anumit număr. Când m-am uitat la istoricul lor din ultima perioadă și am văzut că stagneră în ultimele doisprezece luni, am trecut mai departe.

Însă, dintr-un motiv necunoscut mie, în seara aceea acțiunile firmei cu pricina mi-au atras atenția. Am simțit în mod ciudat imboldul de a cumpăra niște acțiuni, ceea ce nu-mi stătea deloc în fire, având în vedere performanțele companiei. Am urmat acel imbold și am cumpărat o mie cinci sute de acțiuni, după care am lăsat telefonul deoparte.

Am povestit puțin cu Drenda și i-am spus despre acțiunile pe care le cumpărasem. Apoi am luat telefonul să îi arăt despre ce era vorba. Când l-am deschis, am rămas șocat. Cursul lor crescuse cu peste o sută de procente într-o singură oră! Am rămas treji, stând de vorbă, în timp ce urmăream cifrele care continuau să crească încet.

În următoarele trei ore, prețul acțiunilor a ajuns la peste șaptesprezece mii de dolari și s-a oprit acolo. I-am spus Drendei: „Aceștia sunt cei cincisprezece mii de dolari ai noștri!”

Am vândut rapid acțiunile și am păstrat profitul. Cursul lor a scăzut din nou până a doua zi dimineața și nu a mai ajuns niciodată la nivelul înregistrat în seara aceea, deși au trecut luni întregi de atunci. A fost una dintre experiențele cele mai ciudate pe care le-am văzut vreodată. Știi că Duhul Sfânt a fost Cel care mi-a îndreptat atenția spre acele acțiuni și i-am spus Drendei că Dumnezeu ne-a înapoiat în felul acesta sămânța. Domnul dă sămânță semănătorului și pâine pentru hrană! Știți ceva? Nu mă interesează cum anume face El lucrul acesta, însă întotdeauna îl face!

A fost interesant și felul în care s-au derulat mai departe lucrurile. După ce am vândut acel pachet de acțiuni și am avut din nou banii

în cont, mi-am zis: „Dacă aş fi ştiut că preţul va ajunge atât de sus, aş fi investit mult mai mult decât o mie cinci sute de dolari.” Da, aş fi putut investi zece mii de dolari. Gândurile noastre pot merge şi mai departe, întrebând: „Dar dacă aş fi investit o sută de mii de dolari? Gândeşte-te cât profit aş fi putut avea de pe urma unei asemenea investiţii...” Dar eu nu am cumpărat acţiuni de o sută de mii de dolari. Nu am cumpărat nici de zece mii şi nici măcar de cinci mii. Am investit doar o mie cinci sute de dolari. Profitul meu a fost limitat de investiţia făcută. Bineînţeles că mi-ar fi plăcut unul mai mare, însă nu aveam cum să îl câştig, pentru că eu nu investisem decât o mie cinci sute de dolari.

Biblia ne spune în Luca 6:38 ce s-a întâmplat şi de ce nu am câştigat mai mulţi bani în seara aceea.

Daţi şi vi se va da; ba încă vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinită, care se va vărsa pe deasupra. Căci cu ce măsură veţi măsură, cu aceea vi se va măsură.

— Luca 6:38

Vedeţi voi, eu am ales unitatea de măsură şi ceea ce am primit a fost măsurat cu ea; potenţialul de care m-am bucurat în seara aceea a fost direct proporţional cu ceea ce am investit. Eu am stabilit măsura şi în funcţie de ea am cules roadele. Isus spune că acelaşi principiu se aplică şi în ce priveşte dărnicia.

Există în Biblie o relatare la care aş vrea să privim ca să vedem principiul acesta. Putem învăţa mai multe din ea despre legea măsurii.

O femeie dintre nevestele fiilor prorocilor a strigat lui Elisei: „Robul tău, bărbatul meu, a murit şi ştii că robul tău se temea de Domnul; şi cel ce l-a împrumutat a venit să ia cei doi copii ai mei şi să-i facă robi.”

Elisei i-a zis: „Ce pot să fac pentru tine? Spune-mi, ce ai acasă?”

Ea a răspuns: „Roaba ta n-are acasă [absolut nimic] decât un vas cu untdelemn.”

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Și el a zis: „Du-te de cere vase de afară, de la toți vecinii tăi, vase goale, și nu cere puține. Când te vei întoarce, închide ușa după tine și după copiii tăi, toarnă din untdelemn în toate aceste vase și pune deoparte pe cele pline.”

Atunci, ea a plecat de la el. A închis ușa după ea și după copiii ei; ei îi apropiiau vasele și ea turna din untdelemn în ele. Când s-au umplut vasele, ea a zis fiului său: „Mai dă-mi un vas.” Dar el i-a răspuns: „Nu mai este niciun vas.” Și n-a mai curs untdelemn.

Ea s-a dus de a spus omului lui Dumnezeu lucrul acesta. Și el a zis: „Du-te de vinde untdelemnul și plătește-ți datoria, iar cu ce va rămâne vei trăi tu și fiii tăi.”

— 2 Împărați 4:1-7

Avem în față o istorisire nemaipomenită, în care ne sunt revelate multe aspecte privitoare la Împărăție. Femeia din textul nostru s-a dus la profet să ceară ajutor. Avea datorii și urma să își piardă fiii din pricina aceasta. Dar, în mod neașteptat, profetul nu scoate bani din punga lui, ci îi pune o întrebare foarte ciudată, date fiind împrejurările: „Ce ai acasă?”

Cred că întrebarea a luat-o pe femeie prin surprindere; aproape că puteți auzi mirarea care răzbate din cuvintele ei: „Nu am absolut nimic!” Însă femeia nu pomenește ceea ce are. Deși nu era mult, avea puțin untdelemn în casă. Profetul nu avea nevoie să audă altceva. Acesta era răspunsul. Priviți cu atenție instrucțiunile pe care i le-a dat apoi femeii.

Du-te de cere vase de afară, de la toți vecinii tăi, vase goale, și nu cere puține.

Nu cere puține. Ce însemna aceasta? Câte ar fi trebuit să ceară? Sunteți de acord, cred, că numărul de vase pe care ar fi trebuit să îl strângă femeia este discutabil, fiindcă doar ea putea spune ce însemna pentru ea instrucțiunea profetului. După ce a urmat-o, avea să afle foarte curând că nu a adunat destule!

A închis ușa după ea și după copiii ei; ei îi apropiiau vasele și ea turna din untdelemn în ele. Când s-au umplut vasele, ea a zis fiului său: „Mai dă-mi un vas.”

Dar el i-a răspuns: „Nu mai este niciun vas.” Și n-a mai curs untdelemn.

Observați când a încetat untdelemnul să mai curgă: nu după un număr anume de vase umplute, ci în momentul în care femeia nu a mai avut vase. Când toate au fost pline, i-a spus fiului ei să aducă încă unul, dar el i-a răspuns că le terminase pe toate. Sunt convins că femeii i-ar fi plăcut ca înmulțirea untdelemnului să continue, dar ea strânsese doar atâtea vase. Multiplicarea de care a avut parte a fost limitată nu de Dumnezeu, ci de gândirea ei.

Sunt încredințat că femeia și-a dorit să fi avut mai multe vase, mult mai multe. Dacă ar fi înțeles cu adevărat ce urma să se întâmple, sunt sigur că ar fi bătut la toate ușile din oraș, cerând cu împrumut vase. Poate chiar ar fi cerut și din așezările învecinate.

Însă povestea a avut un final fericit: datoriile au fost plătite, iar familiei i-au mai și rămas bani din care să trăiască, după ce a vândut untdelemnul.

Dar care ar fi putut fi rezultatul? Femeia ar fi putut plăti datoriile tuturor cunoscuților ei, ar fi putut construi o nouă piață a orașului și ar fi putut ajuta atât de mulți oameni.

Atunci de ce a strâns ea doar numărul acela de vase? Eu cred că răspunsul stă în faptul că mentalitatea ei era una a supraviețuirii. Femeia se concentra asupra situației presante în care se afla, asupra sumei pe care o datora și a celei de care se gândea că avea nevoie pentru a-și crește în continuare copiii. Gândurile ei nu treceau dincolo de presiunea cu care se confrunta și ea era concentrată doar asupra eliminării acesteia. Eu cred că, dacă ar fi strâns o mie de vase, le-ar fi umplut pe toate. Femeia a fost cea care a stabilit măsura!

Dumnezeu ne dă tuturor aceeași oportunitate pe care i-a oferit-o femeii. Noi toți trebuie să alegem cum vrem să stabilim măsura.

Dați-mi voie să vă explic la ce mă refer, în timp ce revenim la versetul nostru cheie pentru capitolul de față.

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Dați și vi se va da; ba încă vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinită, care se va vărsa pe deasupra. Căci cu ce măsură veți mășura, cu aceea vi se va mășura.

— Luca 6:38

Tuturor ne place să cităm prima parte a acestui verset, și anume că, dacă dăruim, vom secera din belșug. Însă, de multe ori, nu mai citim și ultima parte, cea care ne spune că vom secera doar *potrivit cu măsura pe care am folosit-o când am dăruit.*

De ce este principiul acesta atât de vital pentru voi și pentru mine? Ei bine, îngăduiți-mi să vă dau un exemplu.

Să zicem că sunteți un fermier începător și că eu v-aș spune că vreau să cumpăr o mie cinci sute de tone de grâu. Ne-am înțelege cu privire la prețul pe care urmează să vi-l plătesc pe tonă, iar voi v-ați pregăti să semănați zece acri de teren cu grâu, ca apoi să îl recoltați și să mi-l vindeți.

Cred că știți ce se va întâmpla. Ați avea o cantitate mult prea mică de grâu pentru a onora contractul semnat. De ce? Fiindcă nu aveți idee de cât teren cultivat cu grâu e nevoie ca să recoltați o mie cinci sute de tone de grâu.

CÂȚI CREȘTINI ÎȘI PREGĂTESC CAMIONETA SĂ DUCĂ RECOLTA LA PIAȚĂ, DAR EI AU SĂDIT DOAR DOUĂ FIRE DE ROȘII?

Măsura din exemplul cu fermierul este numărul de acri semănați. În cazul femeii, a fost numărul vaselor pe care le-a strâns din vecini. În exemplul lui Isus, este cantitatea semănată.

Prin urmare, dacă recolta pe care ne așteptăm să o culegem este imposibilă cu măsura pe care am pregătit-o noi, vom fi dezamăgiți, iar cei cu o înțelegere limitată s-ar putea chiar să Îl învinovățească pe Dumnezeu pentru ceea ce pare a fi un eșec al Cuvântului Său.

Iată care este întrebarea de un milion de dolari: dacă un fermier are nevoie de o mie cinci sute de tone de grâu, dar nu știe câți acri de teren ar trebui să semene pentru o astfel de recoltă, ce ar trebui să facă?

Să întrebe un fermier care știe!

Haideți să luăm acum principiul acesta și să îl aplicăm într-o situație concretă din viața noastră, cu care ne întâlnim mereu.

O familie vrea să achite ipoteca de trei sute de mii de dolari și știe că trebuie să semene, după ce soțul și soția s-au învoit în privința aceasta, iar apoi să își exercite credința. Dar ce sumă ar trebui să semene? Mi se pune mereu întrebarea aceasta. Cât ar trebui să semene pentru ca măsura lor să fie potrivită pentru o recoltă de trei sute de mii de dolari? Cei mai mulți nu au idee. Ar trebui să întrebe, deci, pe cineva care știe, iar Acesta este Duhul Sfânt.

Cu toții L-am auzit șoptindu-ne răspunsul la întrebarea aceasta de multe ori. De obicei, în lipsa unei învățături adecvate, ignorăm pur și simplu șoapta Lui ca pe ceva ce nu putem face. De exemplu, vreți să recoltați o sumă anume și simțiți că ar trebui să semănați o mie de dolari. Rotițele minții voastre încep să se învârtă imediat și să spună: „Nu, nu pot face așa ceva”, sau, chiar mai rău: „Înapoia mea, Satano!”

Un lucru de care puteți fi siguri este că cel rău nu vă va spune niciodată să semănați mai mult în Împărăția lui Dumnezeu. El este foarte conștient de această lege a Împărăției. Prin urmare, în cazul acesta, fiindcă nu ați dezvoltat suficient încrederea în principiul stabilirii măsurii, atunci când mintea voastră protestează, voi cedați și dăruți suma obișnuită de o sută de dolari. Desigur, ca în exemplul meu cu grâul, recolta de care aveți parte când procedați așa este mult mai mică decât cea de care aveți nevoie.

Înainte să mergem mai departe, aș vrea să clarific un lucru: suma pe care o dăruți nu este dictată pur și simplu de cea pe care o semănați.

Priviți la pasajul din Luca 21:1-4:

Isus Și-a ridicat ochii și a văzut pe niște bogați care își aruncau darurile în visterie. A văzut și pe o văduvă săracă aruncând acolo doi bănuți. Și a zis: „Adevărat vă spun că această văduvă săracă a aruncat mai mult decât toți ceilalți, căci toți aceștia au aruncat la daruri din prisosul lor, dar ea a aruncat, din sărăcia ei, tot ce avea ca să trăiască.”

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Observați că Isus a spus despre văduva aceea sărmană că ea a dat mai mult decât toți oamenii înstăriți care au dăruit în ziua aceea. Bogații au dat mai mulți bani, însă Biblia ne spune că ei au dăruit din prisosul lor, adică din banii de care nu aveau nevoie. Văduva săracă a dat însăși viața ei, iar pentru aceasta a fost nevoie de o credință mare.

Credința nu e necesară ca să dăruieți din surplusul vostru. Desigur, este bine să dați cu generozitate din ceea ce aveți în plus, dar în ziua aceea, oamenii i-au putut vedea pe cei care puneau bani în cutie, iar cei înstăriți dăruiau deseori doar pentru a fi văzuți de semenii lor și pentru a-și îmbunătăți statutul religios în fața acestora.

Așadar, stabilirea măsurii doar în funcție de suma de bani pe care o dăruieți nu este procedeu corect prin care fixăm măsura. Suma dăruită constituie o parte însemnată a măsurii, dar nu singura.

Trebuie să ne aducem aminte că ceea ce este „mult” pentru o persoană nu este neapărat la fel și pentru alta.

Cu ani în urmă, o mie de dolari era o sumă URIAȘĂ pentru mine. De fapt, când am început, trebuia să împărțim suma aceasta și să o dăruim în cursul a câteva luni. Însă abilitatea noastră a crescut și am ajuns să putem da mult mai mult, pe măsură ce credința și încrederea noastră au sporit.

Iată ce le spun eu oamenilor: când semănați pentru resursele de care aveți nevoie, opriți-vă și întrebați-L pe Duhul Sfânt cât să semănați și unde anume.

De obicei, semănatul pentru nevoile zilnice nu necesită atât de multă credință ca cel pentru un pas major, cum ar fi achitarea integrală a ipotecii. Când semăn pentru lucruri majore, întotdeauna vreau să și *simt* că am dat. Mă refer la faptul că nu vreau doar să dăruiesc din surplusul meu.

Vreau să semăn suficient de mult încât să *simt* cum credința mea este implicată. Suma trebuie să fie îndeajuns de semnificativă încât să-mi facă firea să reacționeze și să-mi zică: „Ești sigur în privința aceasta?”

Am descoperit că Duhul Sfânt ne spune suma atunci când Îl întrebăm; doar asigurați-vă că vreți cu adevărat să auziți răspunsul Lui.

Am avut nevoie de ajutor în privința aceasta de numeroase ori. Fiindcă eu sunt cel care plătește facturile, întotdeauna îi este mai ușor Drendei să audă suma pe care ar trebui să o semănăm și să o perceapă fără să aibă nicio ezitare. Mai țineți minte povestea pe care v-am spus-o cu semănarea sumei de două sute de mii de dolari în campusul Faith Life?

Ei bine, nu v-am spus toate detaliile acelei experiențe. Era vorba despre un angajament pe trei ani, nu despre o datorie, ci despre un obiectiv pe care ne-am propus să îl atingem în acel interval de timp. Când a venit ziua în care urma să ne facem intențiile cunoscute și să semănăm prima sămânță, am crezut că o sută cincizeci de mii de dolari era toată suma pe care voiam să o dăm. Dar Drenda a ținut morțiș că suma pe care o auzise din partea Domnului era de două sute de mii de dolari. Am contrazis-o și am rămas pe poziție, optând pentru o sută cincizeci de mii. În timpul serviciului bisericii, soția mea a insistat din nou să dăruim două sute de mii, dar eu am refuzat iar.

Chiar înainte să semănăm sămânța noastră în ziua aceea, un fermier din biserica mea s-a ridicat și a cerut să vorbească. Ne-a încurajat pe toți să ne punem încrederea în Dumnezeu pentru recolta noastră. A continuat spunând că el, ca fermier, depindea pentru supraviețuire de legile semănatului și ale seceratului, care se dovediseră demne de încredere. Ne-a spus că el cheltuiește în fiecare an două sute de mii de dolari doar ca să semene sămânța și că, la început, ar putea părea o negliobie să arunce o asemenea sumă în țărână, fiindcă, odată semănată sămânța, ea nu mai poate fi recuperată. Însă el a subliniat că legea semănatului și a seceratului triumfă întotdeauna, aducând o recoltă a cărei valoare depășește cu mult suma de două sute de mii investită pentru semănatul terenului.

Drenda mi-a dat un ghiont ușor în coaste. Am priceput aluzia la cei două sute de mii de dolari și, până la urmă, am semănat suma aceea. Vă aduceți aminte cum Dumnezeu a mișcat inima acelei vicepreședinte care ne-a dat în anul respectiv bonusul de exact două sute de mii de dolari. Nu ne-a costat niciun cent să semănăm acea sămânță. După cum am spus într-un capitol anterior, bonusul acela a

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

rămas valabil de atunci încoace și ne-a mărit în cursul anilor venitul cu peste două milioane de dolari.

Vedeți voi, mintea Drendei nu era plină cu toate detaliile legate de facturi, astfel că teama nu mai avea loc acolo. Soția mea a auzit pur și simplu glasul lui Dumnezeu. Și, în realitate, și eu aveam nevoie să aud același lucru. Însă aceasta a fost prima oară când am semănat o sumă atât de mare și adevărul este că eu am cedat fricii când am ținut cu dinții să ne limităm la o sută cincizeci de mii de dolari. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru soția mea, care m-a încurajat să mă încred în Domnul pentru o sumă mai mare.

Întotdeauna va fi nevoie de credință ca să semănați. *Întotdeauna*. De aceea, haideți să nu permitem fricii să ne oprească din a recolta tot ce încercă Dumnezeu să ne ofere.

Să știți: cine seamănă puțin, puțin va secera, iar cine seamănă mult, mult va secera.

— 2 Corinteni 9:6

În textul acesta, Pavel făcea o colectă pentru altă biserică și le amintea oamenilor principiul pe care se pare că li-l mai spusese deja, acela că vor culege ce au semănat și potrivit cu măsura folosită. Apostolul enunță principiul stabilirii măsurii.

Când Petru I-a dat lui Isus barca lui să o folosească pe lac în ziua aceea, am văzut că și barca lui Iacov și a lui Ioan s-a umplut la fel ca a lui Petru, grație credinței acestuia, pentru că erau parteneri. Dar dați-mi voie să vă pun acum următoarea întrebare: dacă afacerea lui Petru ar fi numărat o mie de bărci care ar fi fost ieșite pe lac la pescuit, câte dintre ele s-ar fi umplut?

Dacă ați răspuns o mie, aveți dreptate.

Vedem din nou care a fost măsura stabilită. Măsura este *recipientul* pe care îl poate umple Dumnezeu. De aceea, vă încurajez să stabiliți măsura având în minte o viziune mare. Nu veți dori să priviți mai apoi în urmă și să ziceți: „O, acțiunile acelea au crescut cu o mie de procente în trei ore. Ce bine era dacă investeam mai mult!”

Ce m-a făcut pe mine să investesc doar o mie cinci sute de dolari în seara aceea, când Duhul Sfânt m-a îndemnat să cumpăr acțiunile respective? Ei bine, eu nu Îl întrebam pe Dumnezeu ce sumă să investesc. Am acționat pur și simplu cum am crezut de cuviință și am ratat glasul Lui.

Acum vă rog să nu mergeți să cumpărați acțiuni după ce ați citit povestea aceasta. După cum spuneam mai devreme, eu nu investesc mult la bursă. Însă Dumnezeu mi-a arătat în seara aceea că El dă semănătorului sămânță și pâine pentru hrană, amintindu-mi totodată că *noi* suntem cei care stabilesc măsura.

Sper că vă veți aminti relatarea aceasta data viitoare când Dumnezeu vă bate pe umăr și vă spune să finanțați o lucrare a Lui.

Cu toții trebuie să-I îngăduim lui Dumnezeu să ne învețe în domeniul acesta.

Îmi aduc aminte perioada în care piața imobiliară din Florida s-a prăbușit, în timpul crizei din 2009. Aveam prieteni care locuiau pe coastă și îi vizitam deseori. În intervalul acela, se găseau case de vânzare pretutindeni în Florida. Într-o zi, în timp ce ne plimbam pe plajă cu prietenul nostru, ne-a zis: „Vreau să vă arăt ceva.”

Ne-am apropiat de o casă în fața căreia era pus semnul „De vânzare”. Prețul era de 695.000 de dolari pentru două case aflate pe aceeași proprietate. (Da, ați citit bine, două case pe plajă, la doar 695.000 de dolari. Locuințele erau gata mobilate. Cred că îmi dați dreptate când spun că era un adevărat chilipir.) Una dintre ele era închiriată și aducea un venit bun, fiindcă ambele case erau chiar pe plajă. Însă nu mă puteam vedea cheltuind o asemenea sumă în perioada aceea, așa că am trecut pe lângă oportunitatea de a le cumpăra. (Știu, știu, nu a fost o mișcare prea isteată.) Prietenul meu avea deja mai multe case și nu dorea să se încarce cu administrarea a încă două imobile în perioada aceea. Ne-a dus până în pragul lor să ni le arate. Nu se întâmplă în fiecare zi ca un multimilionar să îți spună. „Uite ce aș face eu...” Desigur, Drenda îmi spunea că ar trebui să cumpărăm casele, dar eu nu m-am lăsat înduplecat.

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Ei bine, cred că ghiciți ce s-a întâmplat. Cele două case au fost cumpărate de altcineva și s-au vândut după câțiva ani cu trei milioane de dolari.

Știți care a fost partea cea mai tristă și mai dezamăgitoare? Faptul că nici măcar nu m-am rugat în ziua aceea cu privire la posibilitatea cumpărării caselor. Am lăsat la o parte înțelepciunea Duhului Sfânt. Am ignorat înțelepciunea prietenului meu și a soției mele, care este

**NU LĂSAȚI FRICA SĂ VĂ
CONDUCĂ ATUNCI CÂND
SEMĂNAȚI ȘI STABILIȚI
MĂSURA. FIȚI ÎNDRĂZNEȚI.**

foarte înțeleaptă. Am refuzat să fac pasul acela pentru că știam că ar fi însemnat să consumăm toate lichiditățile de care dispuneam în momentul respectiv și, în contextul căderii economice de atunci, pur și simplu nu m-am simțit în largul meu să fac lucrul acesta. Însă, după

cum spuneam, nu L-am întrebat pe Dumnezeu ce mă îndruma să fac, iar aceasta a fost o greșeală costisitoare.

Din nefericire, am ratat multe recolte (nu pe toate, dar multe) și a fost nevoie ca Dumnezeu să Se ocupe de mine în privința acestui subiect.

Într-o zi, cu ani în urmă, Drenda s-a întâlnit întâmplător cu Kenneth Copeland când era la un resort, iar acesta a invitat-o să ia micul dejun împreună cu el și cu soția lui, Gloria.

În timp ce erau la masă, Kenneth i-a spus că avea un cuvânt din partea Domnului pentru Drenda și pentru mine. Soția mea a înregistrat mesajul pe telefon, ca să-l pot asculta și eu, fiindcă nu o însoțisem în călătoria aceea. Mesajul spunea cam așa:

„Am încercat să-ți dau case și terenuri, dar nu M-ai lăsat.”

Asta da mustrare! Însă, privind în urmă la atât de multe lucruri pe care le refuzasem, am văzut greșeala pe care o făcusem. Am hotărât ca, de atunci încolo, să nu mai ratez niciodată recoltele care îmi ieșeau în cale. Odată ce am luat decizia aceasta, am rămas uimit văzând cât de repede Dumnezeu aducea lucrurile pentru care semănasem.

Așadar, nu lăsați frica să vă conducă atunci când semănați și stabiliți măsura. Fiți îndrăzneți. Nu veți ști cum anume va duce Dumnezeu lucrurile la împlinire, după cum sunt convins că văduva din 2 Împărați 4 nu și-a imaginat că untdelemnul va continua să curgă. Dacă s-ar fi gândit, povestea ei ar fi fost cu totul alta. Probabil am citi și astăzi despre văduva sârmană care a devenit o miliardară în domeniul vânzării de untdelemn.

În final, nu uitați că veți semăna întotdeauna pentru o recoltă mai mare și mai mare. Astăzi trăiți din recolta zilei de ieri; nu uitați lucrul acesta atunci când semănați.

De asemenea, țineți minte că, după ce ați semănat, urmează zilele cele mai întunecate.

Sacul cu sămânță pare gol și semănătura nu a început să încolțească încă. Dar voi vă țineți strâns de Cuvântul lui Dumnezeu, rămâneți tari și vă rugați în Duhul pentru călăuzire și pentru detaliile recoltei pe care v-o aduce Dumnezeu.

Aș vrea să închei acest capitol cu o poveste pe care am spus-o de multe ori, dar care merită să fie repetată. Este vorba în ea despre unul dintre agenții de vânzări pe care i-am avut cu ani în urmă, când de-abia începeam să învăț principiul stabilirii măsurii. Omul acesta își construia o casă nouă și, așa cum se întâmplă de obicei în asemenea situații, cheltuielile au depășit bugetul alocat. Întotdeauna se schimbă sau se adaugă ceva care modifică prețul final.

Ei bine, în cazul acesta, prietenul meu consumase deja toți banii pe care îi împrumutase de la bancă și încă mai avea cheltuieli de făcut. Dacă îmi aduc bine aminte situația, nu mai avea bani să plătească mobila de bucătărie. Cred că îi mai lipseau vreo douăzeci și cinci de mii de dolari.

Într-o seară, alt agent de vânzări a venit cu cel care își construia casa la un serviciu de închinare. Spre finalul mesajului, predicatorul a făcut o colectă pentru o situație anume; nu îmi amintesc în detaliu despre ce era vorba, dar agentul de vânzări care îl adusesse pe cel care-și construia casa a venit la mine și mi-a spus că pe prietenul lui părea să îl frământa ceva în seara aceea.

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Mi-a explicat că omul care își construia casa a mers în față, a lăsat banii pe care voia să îi dea la colectă, după care s-a întors înapoi la locul lui. Însă omul părea agitat. Prietenul lui mi-a spus că acesta s-a ridicat, s-a dus din nou în față și a mai dat niște bani. S-a întors iarăși la locul lui, dar părea și mai agitat decât înainte. A stat pe scaun câteva minute și apoi, cu un geamăt, s-a ridicat iar și a mai dat niște bani. De data aceasta, când s-a întors la locul lui, părea să aibă în sfârșit pace; agitația dispăruse.

Mai târziu, în cursul aceleiași luni, agentul de vânzări care își construia casa a depus o mărturie în care ne-a povestit că, în seara aceea, a semănat banii de care avea nevoie pentru a plăti mobila de bucătărie. Dacă îmi aduc aminte bine, furnizorul de mobilă a hotărât să îi facă o reducere de cincizeci la sută, iar agentul de vânzări a reușit să încheie suficiente tranzacții încât să achite prețul final al mobilei.

Ce s-a întâmplat, deci, în seara aceea? Agentul de vânzări care își construia casa mi-a spus că pur și simplu nu a avut pace până când a mers a treia oară în față și a dat tot ce a avut. El se rugase, întrebându-L pe Domnul cum să plătească cei douăzeci și cinci de mii de dolari, iar Duhul Sfânt l-a îndrumat să stabilească măsura de care era nevoie pentru a culege recolta pe care o căuta.

Data viitoare când semănați, nu uitați această lege foarte importantă a Împărăției, cea a măsurii.

CAPITOLUL 10

ÎMPĂRATUL GENEROS

Când cineva vine la noi și ne face un compliment, sunt sigur că tuturor ni s-a întâmplat să reacționăm spunând ceva de felul: „O, am cumpărat lucrul ăsta de la un garage sale, cu cinci dolari.”

De ce ne purtăm așa? De ce ne este rușine să avem ceva frumos? Este interesant și trist faptul că, atunci când ne-am construit casa, cu peste douăzeci de ani în urmă, chiar ne-am rugat să fie suficient de spațioasă în interior, dar să pară mică pe dinafară. Eram păstori de puțină vreme și ne-am gândit că oamenii s-ar supăra dacă am construi o casă mare. În vremea aceea, nu primeam niciun ban de la biserică, ci ne construiam casa cu banii proveniți din propria afacere; cu toate acestea, nu știu din ce pricină, ne-am gândit că oamenii ar crede că am luat bani de la biserică pentru casa noastră. Așa că am construit o locuință de șapte sute de metri pătrați care, privită de afară, pare cât o casă obișnuită, cu două niveluri.

Mai târziu ne-am dat seama cât de caraghioasă fusese ideea. De ce ar fi trebuit să ne fie rușine de binecuvântarea Domnului?

La conferințele mele, folosesc deseori analogia următoare.

Să zicem că m-aș târî pe scenă, îmbrăcat în haine jerpelite și murdare, după care aș declara că ziua de astăzi este una de sărbătoare; eu și Drenda am reușit azi să ne plătim integral casa. Apoi v-aș povesti cât de mult am trudit pentru a duce proiectul acesta la bun sfârșit (uneori chiar câte optzeci de ore pe săptămână), însă în cele din urmă am reușit.

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Toată lumea ar aplauda și ar aclama. De ce? Fiindcă cineva a reușit în sfârșit să învingă sistemul și să iasă din goana lui istovitoare.

Însă ce s-ar întâmpla dacă am urca pe scenă și am spune: „Astăzi, un străin a venit și ne-a dat un milion de dolari cu care am plătit toată ipoteca”?

Toată lumea ar spune că nu e corect. De ce? Fiindcă am fost crescuți în acest sistem pământesc blestemat al trudei chinuitoare și al sudorii. Așa am fost învățați să ne dobândim resursele. Desigur, sistemul acesta este unul al sclaviei, în care cei mai mulți nu se bucură niciodată de libertate financiară. Din cauza aceasta, majoritatea oamenilor nu descoperă niciodată adevăratul lor scop, ADN-ul lor spiritual. Din cauza sistemului axat pe supraviețuire în care trăim, cele mai multe decizii financiare sunt luate punând în centru *bani*, nu *scopul*. Oamenii visează să fie liberi să își urmeze visurile și pasiunile, însă în cazul celor mai mulți dintre ei, lucrul acesta nu se întâmplă niciodată.

Cu câțiva ani în urmă, Dumnezeu a început să îmi vorbească despre porția dublă și despre modul în care ne putem bucura de ea. Porția dublă ne eliberează de sistemul pământesc al supraviețuirii, care e supus blestemului și care ne împinge să trudem și să asudăm din greu doar pentru a rămâne în viață.

În esență, porția dublă înseamnă *mai mult decât suficient*. Când avem mai mult decât suficient, putem trăi fără datorii și urmărind să ducem la îndeplinire misiunea pe care o avem, nu vânzându-ne viața pentru bani.

Deși am vorbit ani de zile despre porția dublă la conferințele mele, am simțit că Domnul dorea să îmi arate ceva ce nu înțelesesem încă despre subiectul acesta. Știam că erau aspecte pe care nu le vedeam încă și L-am rugat pe Duhul Sfânt să mi le descopere.

Am început să studiez pasajele din Scriptură care aveau de-a face cu porția dublă și am așteptat ca Domnul să îmi arate ce îmi scăpase. Ei bine, El mi-a atras atenția cu demonstrația cea mai dramatică din câte îmi puteam imagina a ceea ce urmarea să îmi descopere.

Am primit un telefon de la un domn pe care nu îl întâlнисem niciodată și care era unul dintre partenerii lucrării noastre. După ce

mi-a citit cărțile, a înțeles că îmi place vânătoarea și m-a sunat să-mi spună: „Vreau să îți cumpăr o armă. Ce model nu ai?”

În vremea aceea, aveam o armă obișnuită, pe care o foloseam pentru orice fel de vânat, de la căprioare, la rațe, fazani și iepuri. Mai aveam și una cu două țevi, pe care mi-o cumpărase tatăl meu când aveam șaisprezece ani. Dar fusesem mereu interesat de armele cu două țevi suprapuse vertical, pe care le văzusem de multe ori în magazinele cu arme. Aveau patul puștii de lemn, gravat frumos și cu finisaje perfecte. Așa că i-am spus că nu aveam o armă cu țevi suprapuse vertical și că-mi dorisem dintotdeauna un astfel de model. Am rămas șocat când mi-a spus că-mi va trimite una. Era o experiență neobișnuită și am fost extrem de încântat la auzul veștii.

O săptămână mai târziu, a sosit o cutie la biroul de la biserică și, când am deschis-o, am găsit în ea nu una, ci *două* dintre cele mai frumoase arme cu două țevi suprapuse vertical dintre câte îmi fusese dat să văd vreodată.

L-am sunat numaidecât pe partenerul meu și i-am mulțumit pentru darul minunat pe care mi-l făcuse.

Săptămâna următoare, mi-a trimis încă două! Acum aveam patru dintre cele mai bune arme pe care le deținusem vreodată. L-am sunat încă o dată pe acest partener, iar el mi-a spus că oamenii îl sunau rareori să îi mulțumească pentru darurile lui și că, fiindcă eu îl contactasem pentru a-i mulțumi, se gândea să îmi trimită încă două arme. Mi-am dat seama că Dumnezeu urmărea să mă învețe ceva prin experiența aceasta. Armele veneau câte două, iar eu Îl rugasem pe Dumnezeu să mă învețe despre porția dublă.

Ei bine, ca să scurtez povestea, am continuat să primesc arme prin poștă, de fiecare dată câte două. Nu a trecut mult și am ajuns să am vreo paisprezece arme, toate de cea mai bună calitate. Nu erau niște arme ieftine, ci unele care valorau mii de dolari.

Apoi am primit două SUV-uri Cadillac Escalade de culoare alb perlat. În perioada aceea, noi conduceam o Honda Pilot care avea vreo zece ani vechime și care ne plăcea mult (mașinile Honda sunt grozave), dar nu se compara cu un Escalade.

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Drenda își dorea de câțiva ani o geantă Louis Vuitton și i-am făcut cadou una de Crăciun, cu vreo doi ani în urmă. Însă, anul acesta, de ziua ei, a primit (ați ghicit) DOUĂ asemenea genți, fiecare de la altă persoană.

În aceeași perioadă a apărut și al doilea avion al nostru, precum și două case la ocean, iar, pe deasupra tuturor, de Crăciun, două haine din blană de nură, fiecare în valoare de zece mii de dolari.

Dați-mi voie să mă opresc puțin și să subliniez faptul că nu încerc să mă laud, fiindcă eu nu am făcut nimic din toate acestea! Armele au apărut pur și simplu. Cele două mașini Escalade au apărut și ele. Gențile au apărut la rândul lor. Hainele din blană de nură au apărut pur și simplu.

În privința celor două case, desigur, am fost mai implicați, dar noi semănaserăm cu câțiva ani în urmă o sămânță pentru o casă pe plajă. Eu nu știam pe atunci și Drenda nu mi-a spus, dar cu câțiva ani înainte, găsisse o casă care îi plăcea mult într-o revistă de imobiliare. Ea își aduce aminte că și-a îndreptat degetul spre casa din imagine și a zis: „Doamne, o vreau pe aceasta.” În vremea respectivă, aveam prea multe alte angajamente financiare și proiecte ca să mai dispunem de lichiditățile necesare cumpărării unei case în Florida, dar știam că va apărea una la momentul potrivit.

Într-o zi, în timp ce ieșisem să alerg, Domnul mi-a vorbit și mi-a zis: „Trimite-o pe Drenda în Florida mâine, să își cumpere casa.” Am simțit că Domnul accentua partea legată de ziua de mâine și că trebuia să acționăm îndată, așa că am zis: „Bine, Doamne.”

Așa se face că Drenda s-a dus în Florida și a făcut turul a douăzeci și cinci de case. Dintre cele pe care le-a văzut, se simțea atrasă de una anume, care i se părea că e casa potrivită pentru ea.

Am luat avionul până acolo și am mers să o văd împreună cu Drenda. Am fost și eu de aceeași părere: casa era perfectă. (În tot acest răstimp, soția mea uitase de ziua în care își îndreptase degetul spre imaginea din acea revistă cu imobile și declarase că dorea o casă anume. Trecuseră vreo trei ani de atunci și nu văzuserăm niciodată pe viu casa respectivă.)

Urma să semnăm contractul de cumpărare a casei pe care o voia Drenda și, într-o zi, în timp ce eram la noi acasă, în Ohio, și citeam despre rapoartele necesare înaintea încheierii contractului, Drenda a exclamat dintr-o dată: „Asta e casa mea!”

Am rămas întrucâtva nedumerit, fiindcă eram în plin proces de încheiere a contractului; mai aveam de făcut doar câțiva pași până la finalizare. „Bineînțeles că e casa ta”, am zis eu.

„Nu înțelegi! a spus ea. E *exact* casa pe care am văzut-o cu câțiva ani în urmă într-o revistă cu imobile și pe care am spus că o vreau!”

Atunci mi-am amintit că revista la care se uitase ea cu trei ani în urmă prezenta case din același oraș. Să fi fost oare aceeași casă? Drenda era sigură că da și a început să-mi enumere caracteristicile casei care îi atrăseseră atenția cu ani în urmă. Se potriveau perfect casei pe care urma să o cumpărăm. M-am interesat și am aflat că, într-adevăr, casa cu pricina fusese scoasă la vânzare în anul și în perioada în care spunea Drenda că o văzuse și că declarase că acea locuință va fi a ei. Am mai văzut că, nu știu din ce motive, chiar după ce Drenda făcuse declarația respectivă, casa a fost scoasă de pe piață.

Când m-am interesat cu privire la istoricul acelei case, am descoperit că fusese retrasă de pe piață până cu câteva zile în urmă, când a fost scoasă din nou la vânzare. Nu era de mirare că Duhul Sfânt mi-a spus să o trimit pe Drenda să meargă a doua zi în Florida!

Astfel, am cumpărat acea proprietate de pe plajă, iar Drenda a avut în sfârșit casa la care visase toată viața. Apoi, în același an, am moștenit o a doua casă la ocean; aceasta se afla în Canada. Oau!

Nu știu dacă ați observat, dar tot ce ne-a trimis Dumnezeu a fost de cea mai înaltă clasă. Am rămas puțin șocați văzând toate cele petrecute. Dar Domnul mi-a vorbit și mi-a zis: „Știu că nu AI NEVOIE de paisprezece arme. Știu că nu ai nevoie de două mașini Escalade...” Și a continuat să enumere toată lista.

Apoi a adăugat: „Eu nu vreau ca odraslele Mele să trăiască cu gândul la nevoi. Copiii Mei sunt proprietari ai întregii averi și este plăcerea Mea să le dau lucruri bune.”

Domnul mi-a amintit că El este Dumnezeul care dă mai mult decât suficient, Dumnezeul porției duble. Apoi mi-a spus că poporul

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Lui nu gândește la scară destul de mare, că nu are visuri destul de mari și că limitează ceea ce ar putea face Dumnezeu pentru el.

Eu și Drenda am fost luați puțin prin surprindere de tot ce ne arăta Dumnezeu. Ne-am dat seama că trebuia să spunem oamenilor

MI-A AMINTIT CĂ EL ESTE DUMNEZEUL CARE DĂ MAI MULT DECÂT SUFICIENT, DUMNEZEUL PORȚIEI DUBLE.

despre conceptul porției duble. Acesta nu înseamnă literalmente câte două bunuri din tot ce vă dă Domnul, ci El îl folosea pentru a-mi atrage atenția. Porția dublă înseamnă *mai mult decât suficient*.

Dumnezeu mi-a mai spus că trebuia să învăț biserica pe tema aceasta și le vorbesc oamenilor despre tot ce ne-a trimis El și despre modul în

care bunurile respective au ajuns la noi.

Eu și Drenda suntem destul de discreți cu privire la bunurile pe care le avem, fiindcă ele nu au mare însemnătate și fiindcă nu vrem să punem accentul pe deținerea de lucruri, nici să ne concentrăm pe obținerea lor. Însă noi nu am căutat aceste lucruri; Dumnezeu ni le-a trimis. Astfel, am predat un curs de unsprezece săptămâni pe tema porției duble la noi la biserică și cred că a avut cel mai profund impact asupra resurselor financiare ale oamenilor dintre toate cursurile pe care le-am predat vreodată.

Dar știți ceva? Am avut și oameni care au plecat din biserică, pentru că au fost ofensați de ceea ce am împărtășit. Părerea lor era că nu aveam nevoie de atâtea arme, de două mașini Escalade, de două case la ocean, de două avioane sau de două haine de blană. Li s-a părut că nu făceam decât să mă laud și să pun accentul pe *lucruri*.

Însă lor le-a scăpat ideea principală: Dumnezeu ne arăta că El este mai mult decât suficient. Împărăția Lui nu este înveșmântată în haina supraviețuirii, cum este tărâmul pământesc. Împărăția lui Dumnezeu este una care oferă mai mult decât suficient, iar Lui Îi face plăcere să poarte de grijă copiilor Săi.

A fost nevoie să amintesc oamenilor că nu eu făcusem toate aceste lucruri. Dumnezeu le-a făcut pentru a sublinia ceva, nu pentru

că toată lumea ar trebui să conducă mașini scumpe, ci pentru că Domnul vrea să încetăm să ne mulțumim cu supraviețuirea și să Îl mai limităm pe El. Dumnezeu vrea să încetăm să spunem: „Nu” din reflex, limitând astfel ceea ce vrea El să facă. Domnul vrea să știm că El este Dumnezeul care oferă mai mult decât suficient.

Înțelegerea acestui fapt este atât de importantă pentru discuția noastră despre generozitate. Trebuie să aveți cu ce să fiți generoși, mai ales pentru a putea fi darnici cu *fiecare* ocazie. Mie Dumnezeu mi-a atras atenția prin aceste experiențe și am învățat să nu-mi fie rușine de bunătatea lui Dumnezeu.

Toamna următoare, un păstor din oraș m-a întrebat dacă putea vâna pe pământul meu. Le spun întotdeauna prietenilor că nu las pe nimeni să vâneze la noi decât după ce eu și copiii mei am prins căpriorii noștri; după aceea, las câțiva oameni să vină la vânătoare înainte de încheierea sezonului. Ei bine, în toamna cu pricina, căpriorul nostru era deja porționat și congelat, așa că l-am invitat pe păstorul acela să vină.

În ziua în care a venit, i-am ieșit în întâmpinare în fața casei și i-am dat câteva indicii legate de locurile unde ar trebui să stea la pândă. Am văzut că folosea o armă veche, concepută pentru vânătoarea de păsări, ceea ce însemna că avea pe patul puștii doar o protuberanță metalică după care să se orienteze când țintește. Arma aceea nu era făcută pentru vânatul căprioarelor. Ar fi trebuit ca vânatul să fie la distanță mică de el ca să îl poată ținti. Însă, desigur, arma putea fi folosită; și eu am întrebuințat uneori armele nu cele mai potrivite în anii de când merg la vânătoare.

Dar, în timp ce stăteam de vorbă cu el, mi-am amintit că una dintre armele pe care mi le trimisese Domnul era o pușcă frumoasă pentru vânătoarea de căprioare. De fapt, era unul dintre cele mai bune modele de felul acesta. Am simțit că Duhul Sfânt mi-a spus: „De ce nu îi dai acestui păstor arma pe care ai primit-o? Tu mai ai câteva pentru vânătoarea de căprioare, iar el nu are o armă bună cu care să vâneze.”

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

I-am dat arma cu pricina și omul a fost foarte fericit. Arma aceea i-a vorbit despre bunătatea lui Dumnezeu și l-a încurajat în relația lui cu Domnul.

Vă amintiți ce v-am spus cu câteva capitole în urmă, că unii dintre banii și unele dintre lucrurile pe care le aveți nu sunt pentru voi? Dumnezeu vi le-a trimis vouă ca să împliniți cu ele nevoia altcuiva.

Am spus toate lucrurile acestea ca să ajung la punctul următor: voi faceți parte dintr-o Împărăție generoasă, cu un Împărat generos, însă nu vă veți bucura niciodată de tot ce are ea să vă ofere, dacă nu vă eliberați de acel spirit de sărăcie care vă face să adunați pentru voi tot ce aveți.

Știu că v-ați uitat, probabil, la televizor, la emisiuni despre oameni de felul acesta, care adună lucruri peste lucruri, așa încât au nevoie de ajutor din afară pentru a-și face loc în casă. Locuința lor este atât de înțesată cu gunoaie, încât nici nu mai au loc să treacă dintr-o cameră în alta. În multe cazuri, a fost nevoie ca locuința să fie demolată și reconstruită, într-atât de avansată era starea ei de degradare. Așa arată și inimile noastre când suntem plini de lăcomie și vrem doar să strângem cât mai multe lucruri, cu gândul ca, la nevoie, să le avem puse bine. Nu trebuie să ne ținem mâinile încleștate pe bani și pe posesiunile materiale.

Este greu să fiți generoși când toate strădaniile voastre gravitează în jurul supraviețuirii. Dumnezeu vrea să știți că, în casa Lui, există abundență de resurse, așa că vă puteți simți liberi să fiți generoși. Generozitatea voastră îi invită pe oameni în Împărăția lui Dumnezeu și îi ajută să-și deschidă inima ca să primească bunătatea și generozitatea Lui. Nu uitați, bunătatea lui Dumnezeu îi îndeamnă pe oameni la pocăință.

Fiindcă Împărăția cerurilor se aseamănă cu un gospodar care a ieșit dis-de-dimineată să-și tocmească lucrători la vie. S-a învoit cu lucrătorii cu câte un leu pe zi și i-a trimis la vie.

A ieșit pe la ceasul al treilea și a văzut pe alții stând în piață fără lucru. „Duceți-vă și voi în via mea, le-a zis el, și vă voi da ce va fi cu dreptul.” Și s-au dus.

A ieșit iarăși pe la ceasul al șaselea și al nouălea și a făcut la fel. Când a ieșit pe la ceasul al unsprezecelea, a găsit pe alții stând în piață și le-a zis: „De ce stați aici toată ziua fără lucru?”

Ei i-au răspuns: „Pentru că nu ne-a tocmit nimeni.”

„Duceți-vă și voi în via mea, le-a zis el, și veți primi ce va fi cu dreptul.”

Seara, stăpânul viei a zis ispravnicului său: „Cheamă pe lucrători și dă-le plata, începând de la cei de pe urmă până la cei dintâi.”

Cei din ceasul al unsprezecelea au venit și au luat, fiecare, câte un leu. Când au venit cei dintâi, socoteau că vor primi mai mult, dar au primit și ei tot câte un leu de fiecare. După ce au primit banii, cărteau împotriva gospodarului și ziceau: „Aceștia de pe urmă n-au lucrat decât un ceas, și la plată i-ai făcut deopotrivă cu noi, care am suferit greul și zăduful zilei.”

Drept răspuns, el a zis unuia dintre ei: „Prietene, ție nu-ți fac nicio nedreptate. Nu te-ai tocmit cu mine cu un leu? Ia-ți ce ți se cuvine și pleacă. Eu vreau să plătesc și acestuia din urmă ca și ție. Nu pot să fac ce vreau cu ce-i al meu? Ori este ochiul tău rău, fiindcă eu sunt bun?”

Tot așa, cei din urmă vor fi cei dintâi, și cei dintâi vor fi cei din urmă; pentru că mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși.

— Matei 20:1-16

Care este mesajul pe care îl transmite Isus prin pilda aceasta? În primul rând, trebuie să recunoaștem că gospodarul Îl reprezintă pe Tatăl ceresc, iar recolta pe care vrea să o vadă culeasă nu este una de grâu sau de porumb, ci e una formată din sufletele oamenilor. Lucrătorii ne reprezintă pe noi, cei care suntem trimiși de El să strângem recolta. Cred că sunt două lucruri pe care Isus dorește să le vedem. Mai întâi, observați cât de preocupat era gospodarul să găsească oameni care să ajute la strânsul recoltei.

Fiindcă Împărăția cerurilor se aseamănă cu un gospodar care a ieșit dis-de-dimineată să-și tocmască lucrători la vie.

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Gospodarul se trezește în zori să tocmească lucrători și merge din nou, pe parcursul zilei, să găsească orice om care poate da o mână de ajutor. Acțiunile lui arată că nevoia este una grabnică. Recolta este coaptă și trebuie culeasă; altminteri, se va pierde. Observați că gospodarul tocmește lucrători chiar și atunci când mai rămăsese doar o oră de muncă până la sfârșitul zilei.

*A ieșit iarăși pe la ceasul al șaselea și al nouălea și a făcut la fel. Când a ieșit pe la ceasul al unsprezecelea, a găsit pe alții stând în piață și le-a zis: „De ce stați aici toată ziua fără lucru?”
Ei i-au răspuns: „Pentru că nu ne-a tocmit nimeni.”
„Duceți-vă și voi în via mea,” le-a zis el.*

Iată care este misterul pildei: de ce i-a plătit pe lucrători începând de la cel din urmă până la cei tocmiți întâi? Răspunsul se găsește în versetul 15.

Cei din ceasul al unsprezecelea au venit și au luat, fiecare, câte un leu. Când au venit cei dintâi, socoteau că vor primi mai mult, dar au primit și ei tot câte un leu de fiecare. După ce au primit banii, cârteau împotriva gospodarului și ziceau: „Aceștia de pe urmă n-au lucrat decât un ceas, și la plată i-ai făcut deopotrivă cu noi, care am suferit greul și zăduful zilei.”

Drept răspuns, el a zis unuia dintre ei: „Prietene, ție nu-ți fac nicio nedreptate. Nu te-ai tocmit cu mine cu un leu? Ia-ți ce ți se cuvine și pleacă. Eu vreau să plătesc și acestuia din urmă ca și ție. Nu pot să fac ce vreau cu ce-i al meu? Ori este ochiul tău rău, fiindcă eu sunt bun [sunteți voi invidioși fiindcă eu sunt generos]?”

SUNTEȚI VOI INVIDIOȘI FIINDCĂ EU SUNT GENEROS?

Când citim pilda aceasta, poate vom zice în sinea noastră: „Dar nu e corect ce se întâmplă!” Ați avea dreptate, dacă priviți lucrurile din perspectiva voastră dominată de mentalitatea sistemului pământesc

blestemat al sumei de bani câștigate pe oră. Dar, așa cum spuneam mai devreme, mentalitatea lui Dumnezeu este diferită. Gospodarul a vrut să se asigure că lucrătorii care au venit mai târziu, pe parcursul zilei și care au primit mai mult decât meritau de drept vor vedea generozitatea lui și vor dori să lucreze mai departe pentru el. Ba mai mult, gospodarul voia ca ei să se întoarcă la toți prietenii lor și să le spună cu cât fuseseră plătiți și cât de generos fusese față de ei. Care este, deci, concluzia pildei? Dumnezeu este implicat în lucrarea care are în centru oamenii, El este foarte generos și vă va răsplăti pe măsură.

**DUMNEZEU ESTE IMPLICAT
ÎN LUCRAREA CARE ARE ÎN
CENTRU OAMENII, EL ESTE
FOARTE GENEROS ȘI VĂ VA
RĂSPLĂTI PE MĂSURĂ.**

Puteti primi ceea ce Dumnezeu vă dă cu mărinimie?

Isus spune una dintre cele mai uimitoare pilde din Biblie pe tema generozității, una pe care știți că ați auzit-o: pilda fiului risipitor. Aș vrea să o citiți și după aceea vom vorbi despre ea. Mai aveți puțină răbdare cu mine. Suntem aproape la finalul cărții și nu aș vrea să renunțați înainte să ascultați ce vreau să vă spun. Găsim relatarea aceasta în Luca 15. Textul este destul de lung, dar vă rog să vă faceți timp să îl citiți.

Un om avea doi fi. Cel mai tânăr din ei a zis tatălui său: „Tată, dă-mi partea de avere ce mi se cuvine.” Și tatăl le-a împărțit averea.

Nu după multe zile, fiul cel mai tânăr a strâns totul și a plecat într-o țară depărtată, unde și-a risipit averea, ducând o viață destrăbălată. După ce a cheltuit totul, a venit o foamete mare în țara aceea și el a început să ducă lipsă. Atunci, s-a dus și s-a lipit de unul din locuitorii țării aceleia, care l-a trimis pe ogoarele lui să-i păzească porcii. Mult ar fi dorit el să se sature cu roșcovele pe care le mâncău porcii, dar nu i le dădea nimeni.

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Și-a venit în fre și a zis: „Câți argați ai tatălui meu au belșug de pâine, iar eu mor de foame aici! Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu și-i voi zice: «Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta și nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi.»” Și s-a sculat și a plecat la tatăl său.

Când era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat mult.

Fiul i-a zis: „Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta, nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău.”

Dar tatăl a zis robilor săi: „Aduceți repede haina cea mai bună și îmbrăcați-l cu ea; puneți-i un inel în deget și încălțămintea în picioare. Aduceți vițelul cel îngrășat și tăiați-l. Să mâncăm și să ne veselim, căci acest fiu al meu era mort și a înviat; era pierdut și a fost găsit.” Și au început să se veselească.

Fiul cel mai mare era la ogor. Când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit muzică și jocuri. A chemat pe unul din robi și a început să-l întrebe ce este. Robul acela i-a răspuns: „Fratele tău a venit înapoi și tatăl tău a tăiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a găsit iarăși sănătos și bine.”

El s-a întărâtat de mânie și nu voia să intre în casă. Tatăl său a ieșit afară și l-a rugat să intre. Dar el, drept răspuns, a zis tatălui său: „Iată, eu îți slujesc ca un rob de atâția ani și niciodată nu ți-am călcat porunca și mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied să mă veselesc cu prietenii mei; iar când a venit acest fiu al tău, care ți-a mâncat averea cu femeile desfrânate, i-ai tăiat vițelul cel îngrășat.”

„Fiule, i-a zis tatăl, tu întotdeauna ești cu mine și tot ce am eu este al tău. Dar trebuia să ne veselim și să ne bucurăm, pentru că acest frate al tău era mort și a înviat, era pierdut și a fost găsit.”

— Luca 15:11-32

Mai întâi, trebuie să înțelegem de ce fiul mai tânăr a plecat din casa tatălui său. Răspunsul a fost că avea aceeași imagine falsă despre

părintele lui ca și fratele mai mare. Nu uitați că acesta din urmă a spus că trudise ca un rob toată viața pentru tatăl lui și că nu primise în schimb nici măcar un ied, ca să se veselească împreună cu prietenii lui. Pentru fratele mai mare, tatăl era un stăpân aspru. În condițiile acestea, v-ați putea întreba de ce fratele mai mare nu a plecat și el împreună cu cel mai tânăr. Eu cred că din pricina obiceiului evreiesc potrivit căruia întâiul născut primea o parte dublă de avere la moartea tatălui său. Fiul mai tânăr nu se bucura de beneficiul acesta. Fiul mai mare se gândea, cred eu, la ceea ce urma să devină al lui într-o zi și și-a spus că merita să rămână pentru moștenirea care îl aștepta.

Fiul mai tânăr a vrut să găsească pășuni mai verzi în altă parte și să scape de sub autoritatea tatălui său, așa că a luat partea de moștenire primită și a pornit la drum. Însă, când a plecat, s-a trezit într-o lume la care nu se așteptase. Când a rămas fără bani, țara în care mersese a intrat într-o perioadă de criză și peste tot bântuia foametea. În disperarea lui de a-și face rost de hrană, tânărul a recurs la un gest la care nu se gândise că va ajunge vreodată. S-a vândut ca rob în schimbul mâncării. Aceasta era prima oară când mentalitatea de rob prindea contur în mintea lui. Până atunci, i se purtase de grijă datorită statutului pe care îl avea, nu în urma muncii pe care o presta. Acum era nevoit să lucreze și singura slujbă pe care a găsit-o a fost cea de porcar, una pe care evreii o considerau necurată și vrednică de dispreț. Biblia spune că acestui tânăr îi era atât de foame încât tânjea după resturile pe care le mâncau porcii, dar că nici pe acestea nu i le dădea nimeni. De ce? Pentru că toți erau în aceeași situație ca și el, lipsiți de cele necesare și într-o luptă continuă pentru supraviețuire. Vă este cunoscută situația aceasta? Însă, într-o zi, tânărul și-a venit în fire și și-a adus aminte că până și slujitorii din casa tatălui său aveau mai mult decât suficientă hrană.

Și-a venit în fire și a zis: „Câți argați ai tatălui meu au belșug de pâine, iar eu mor de foame aici! Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu și-i voi zice: «Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta și nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi.»” Și s-a sculat și a plecat la tatăl său.

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

Când și-a dat seama că acasă era hrană din belșug, tânărul a hotărât să se întoarcă la tatăl lui, nu ca fiu, ci ca rob, ca argat. Avea de gând să își recunoască greșeala și păcatul înaintea tatălui, iar apoi să îl roage să-i îngăduie să rămână ca argat în casa lui. Însă, pe când se apropia de casă, tatăl era afară. Când l-a zărit, a alergat spre el, l-a îmbrățișat și l-a sărutat.

Când era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat mult.

Haideți să clarificăm imaginea pe care ne-o prezintă pilda, fiindcă ea este de fapt o analogie a relației noastre cu Dumnezeu Tatăl. Fiul cel tânăr a venit direct din țarcul porcilor. Potrivit legii iudaice, era considerat necurat. În clipa în care tatăl l-a îmbrățișat, a devenit și el necurat, însă a făcut lucrul acesta de bunăvoie, din dragoste pentru fiul lui. În loc să îl mustre și să îl pedepsească pentru nesăbuinta lui, tatăl l-a acoperit cu haina cea mai bună. Apoi i-a pus în deget inelul cu sigiliu, ceea ce însemna că i-a redat autoritatea de fiu. După aceea, i-a dat încălțăminte, fapt care arăta că tânărul avea acces la întreaga proprietate a tatălui. Veți găsi obiceiul acesta în Rut 4:7.

(În Israelul antic, pentru ca răscumpărarea și transferul proprietății să se finalizeze, una dintre părți își scotea încălțăminte și o dădea celeilalte. Aceasta era metoda prin care se legalizau tranzacțiile în Israel.)

În final, în cinstea tânărului întors acasă a fost pregătit un ospăț pentru care a fost tăiat vițelul cel îngrășat.

Fiul cel tânăr venise acasă sperând că, în cel mai bun caz, va fi primit ca argat, însă tatăl i-a redat poziția de fiu.

Fiul i-a zis: „Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta, nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău.”

Dar tatăl a zis robilor săi: „Aduceți repede haina cea mai bună și îmbrăcați-l cu ea; puneți-i un inel în deget și

încălțăminte în picioare. Aduceți vițelul cel îngrășat și tăiați-l. Să mâncăm și să ne veselim, căci acest fiu al meu era mort și a înviat; era pierdut și a fost găsit.” Și au început să se vesească.

Însă ceea ce vreau să observați în mod special este următoarea parte a pildei.

Fiul cel mai mare era la ogor. Când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit muzică și jocuri. A chemat pe unul din robi și a început să-l întrebe ce este. Robul acela i-a răspuns: „Fratele tău a venit înapoi și tatăl tău a tăiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a găsit iarăși sănătos și bine.”

El s-a întăritat de mânie și nu voia să intre în casă. Tatăl său a ieșit afară și l-a rugat să intre. Dar el, drept răspuns, a zis tatălui său: „Iată, eu îți slujesc ca un rob de atâția ani și niciodată nu ți-am călcat porunca și mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied să mă veselesc cu prietenii mei; iar când a venit acest fiu al tău, care ți-a mâncat averea cu femeile desfrânate, i-ai tăiat vițelul cel îngrășat.”

„Fiule, i-a zis tatăl, tu întotdeauna ești cu mine și tot ce am eu este al tău. Dar trebuia să ne veselim și să ne bucurăm, pentru că acest frate al tău era mort și a înviat, era pierdut și a fost găsit.”

Când fiul mai mare s-a apropiat de casă și a aflat ce se petrecea, a refuzat să intre. Observați cuvintele pe care le spune întâiul născut: *„Iată, eu îți slujesc ca un rob de atâția ani și niciodată nu ți-am călcat porunca și mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied să mă veselesc cu prietenii mei.”* Din perspectiva lui, tatăl era un stăpân aspru, iar pe sine fiul se numea rob! Dar cum l-a numit tatăl în versetul 31? „Fiule.” Aceasta este ideea pe care vreau să o subliniez.

Voi ați crescut cu aceeași mentalitate despre Dumnezeu pe care o aveau acești doi fii despre tatăl lor, și anume că este un stăpân aspru, ceea ce însemna că nu se așteptau la nicio răsplată pentru că îl slujeau. Religia v-a învățat că trebuie să lucrați pentru Dumnezeu ca să fiți

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

acceptați. Însă imaginea pe care o avea fiul mai tânăr despre tatăl lui s-a schimbat când părintele l-a acceptat înapoi fără să îl pedepsească și când l-a primit ca fiu, nu ca rob. Relația întâiului născut cu tatăl se baza pe ceea ce făcea tânărul, motiv pentru care el trudea ca un rob și căuta mereu să facă ceea ce era bine. Atunci când priviți identitatea voastră prin lentilele a ceea ce faceți, întotdeauna veți eșua și îi veți judeca greșit pe cei din jur, care nu sunt niciodată mulțumiți de voi. Însă adevărul este că fratele mai mare era propriul său stăpân aspru, fapt care îl împiedica să primească bunătatea tatălui. Când l-a acuzat pe acesta că este nedrept și că nu i-a dat niciodată nici măcar un ied să se veselească împreună cu prietenii lui, răspunsul tatălui a fost următorul:

„Fiule, i-a zis tatăl, tu întotdeauna ești cu mine și tot ce am eu este al tău.”

Tatăl nu i-a spus: „Robule”, ci l-a numit fiul său! Un fiu este un coproprietar al averii; este parte a familiei. Un rob nu are nicio moștenire. Vedeți voi, fratele mai mare a avut întotdeauna acces la întreaga avere. Dar perspectiva distorsionată pe care o avea cu privire la tatăl lui și cea incorectă cu privire la sine însuși nu i-au permis să se relaxeze și să se bucure de ce era deja al lui, fiindcă se privea pe el însuși ca pe un argat.

De ce am alocat atât de mult timp acestui subiect? Pentru că argaților le este foarte greu să primească ceva din partea lui Dumnezeu! Ei simt mereu că trebuie să câștige favoarea Lui. Dar, pentru că dau greș, sunt rușinați, le este teamă și se simt nevrednici să primească ceva de la Tatăl lor. Dacă nu corecți această perspectivă pe care o aveți despre voi înșivă, nu veți putea primi niciodată nestingheriți ceea ce are Dumnezeu pregătit pentru voi. Și, nu uitați, noi trebuie să fim în stare să primim nestingheriți, dacă vrem să putem fi generoși ca Tatăl nostru.

Voi nu puteți deveni neprihăniți în ochii lui Dumnezeu prin eforturi proprii; acesta este darul dragostei Lui pentru voi. Îmi plac mult cuvintele pasajului din Matei 3:16-17.

De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit din apă. Și, în clipa aceea, cerurile s-au deschis și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu coborându-Se în chip de porumbel și venind peste El. Și din ceruri s-a auzit un glas care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.”

Acesta a fost momentul în care Isus Și-a început lucrarea. El nu făcuse încă niciun lucru care să câștige laudele lui Dumnezeu, însă observați ce a spus Tatăl despre El. Dumnezeu Îl iubea și Își găsea plăcerea în El.

Vă aduceți aminte de cei doi tâlhari care erau și ei pe cruce când a fost răstignit Isus? Unul dintre ei a zis: „Adu-Ți aminte de mine când vei veni în Împărăția Ta.” Isus i-a răspuns: „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai.” Ce a făcut acel tâlhar ca să merite așa ceva? NIMIC!

Când noi chemăm Numele lui Isus, Biblia ne spune că suntem născuți din nou și strămutați din împărăția întunericului în cea a lui Dumnezeu. Ce am făcut pentru a merita lucrul acesta? NIMIC!

Acum, la încheierea acestui capitol, vă rog să țineți minte că eu nu am făcut nimic pentru a merita vreunul dintre lucrurile pe care mi le-a trimis Dumnezeu în anul acela. El căuta să mă ajute să înțeleg că am primit toată Împărăția când am chemat Numele lui Isus. Nu este nevoie să o câștig prim meritul meu. Trebuie doar să primesc bunătatea și generozitatea Lui. Odată ce puteți primi generozitatea lui Dumnezeu, puteți fi și voi generoși cu bunătatea Lui.

CAPITOLUL 11

PROMISIUNEA FĂCUTĂ CELOR GENEROȘI

Bill și soția lui, April, aveau de paisprezece ani o firmă mică, de familie, în domeniul instalațiilor. Ca membri ai Bisericii Faith Life, au văzut toată dezvoltarea de care am avut parte în cursul anilor și au auzit mărturii despre felurite victorii. De aceea, când au aflat că urma să extindem sediul bisericii, ca să avem un impact mai mare în comunitate, au susținut fără rezerve proiectul.

April ne-a spus că era pregătită să dăruiască zece mii de dolari pentru acest proiect, dar că a rămas foarte surprinsă când Bill s-a întors într-o zi de la alimentară și a anunțat-o că Domnul îi spusese să dea șaptezeci și cinci de mii, nu zece mii de dolari.

Nu aveau idee cum va fi posibil lucrul acesta, dar April a fost de acord să dăruiască suma aceea pentru extinderea clădirii. Ei nu dispuneau de o asemenea sumă și nici nu aveau idee de unde vor veni atât de mulți bani.

Câteva săptămâni mai târziu, au fost contactați de departamentul de furnizare a apei din oraș. Au fost anunțați că acesta avea în plan un proiect major de reparații și au fost întrebați dacă erau interesați să se înscrie la licitație pentru realizarea acestor lucrări. Au răspuns afirmativ și au început să facă pașii legali și să pregătească documentația necesară. April ne-a povestit că li s-a pus în față un contract de peste o sută de pagini și că ei, ca prestatori de servicii, trebuiau să garanteze rezultatul

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

lucrărilor. Au avut de parcurs un proces destul de lung înainte să se poată apuca de treabă, dar au reușit să îl finalizeze. Au aflat mai apoi că erau singura firmă care s-a înscris la licitație pentru acel proiect și nu știau cum sau de ce fuseseră contactați pentru aceasta.

După ce au depus contractul semnat, au fost sunați de autoritățile locale care le-au spus că firma lor li se părea prea mică pentru a face față unor asemenea lucrări, fiindcă aveau de reabilitat rețeaua de apă pentru două sute de case în doar șaptezeci și cinci de zile. Însă, după o serie de discuții, prietenii noștri au reușit să convingă autoritățile că vor reuși să se încadreze în timp.

Bill ne-a spus că a fost un proiect în care toată echipa a tras din greu până la ore târzii și în care a muncit inclusiv sâmbăta. Dar știți care a fost rezultatul? Au terminat lucrarea la timp, au putut dărui cu generozitate șaptezeci și cinci de mii de dolari pentru proiectul bisericii și și-au acoperit totodată toate cheltuielile din perioada aceea. Bill și soția lui au fost nespuse de încântați!

Vedeți voi, Dumnezeu avea un plan mai mare pentru Bill și April decât aveau cei doi pentru ei înșiși. Domnul știa că inima lor bătea pentru El, însă a vrut să le testeze limitele și să le extindă capacitatea.

Acum, după ce firma lor a fost aprobată să realizeze lucrări publice și după ce au finalizat cu succes un contract încheiat cu primăria, li s-a deschis ușa pentru contracte și mai importante în viitor.

Lui Dumnezeu Îi place să ne forțeze limitele. El ne cunoaște potențialul, dar deseori noi nu îl cunoaștem și, de obicei, avem nevoie să fim împinși de la spate. Acesta este tiparul cu care trebuie să vă obișnuiți.

Atunci, Împărăția cerurilor se va asemăna cu un om care, când era să plece într-o altă țară, a chemat pe robii săi și le-a încredințat averea sa. Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi și altuia unul, fiecăruia după puterea lui, și a plecat. Îndată, cel ce primise cei cinci talanți, s-a dus, i-a pus în negoț și a câștigat cu el alți cinci talanți. Tot așa, cel ce primise cei doi talanți, a câștigat alți doi cu ei. Cel ce nu primise decât un talant, s-a dus de a făcut o groapă în pământ și a ascuns acolo banii stăpânului său.

— Matei 25:14-18

PROMISIUNEA FĂCUTĂ CELOR GENEROȘI

Am mai citit pilda aceasta, dar aș vrea să subliniez un aspect la care nu am privit încă.

Observați că, atunci când proprietarul a dat o sarcină slujitorilor lui, textul ne spune că aceasta a fost potrivită cu abilitatea fiecăruia. Slujitorului care a primit cinci talanți de aur i-a fost încredințată suma aceasta pentru că avea capacitatea de a o administra. Dacă ar fi avut o abilitate sau o capacitate mai mare, proprietarul i-ar fi dat mai mult. La fel stau lucrurile și în cazul celorlalți doi slujitori.

Dar iată care a fost deznodământul. Slujitorul care a primit cinci talanți de aur i-a multiplicat și a ajuns să aibă zece. Ce s-a întâmplat pe parcursul acestui proces? Ei bine, pe scurt, abilitatea sau capacitatea slujitorului a sporit de la nivelul cinci la nivelul zece. Capacitatea lui de a face față responsabilității și managementului a crescut. El a devenit mult mai valoros pentru stăpânul său și pregătit să aibă parte de o nouă promovare.

Iată în ce constă înțelepciunea proprietarului: el a cunoscut caracterul slujitorului căruia i-a încredințat cinci talanți de aur. Știa că acesta avea potențialul de a se ridica la noul nivel. Deși proprietarul i-a dat slujitorului cinci talanți de aur, care reprezentau nivelul la care era în acel moment capacitatea lui, sarcina pe care i-a încredințat-o odată cu cei cinci talanți urma să aducă o recoltă mai mare decât suma de la care pornise slujitorul și să îl împingă pe acesta spre un nou nivel al capacității lui de administrare.

Proprietarul a știut că singurul mod în care îl putea face pe slujitorul lui să devină mai valoros era îngăduindu-i să își pună la încercare limitele și lăsându-l să descopere singur de ce era capabil. Dumnezeu folosește același proces în viața noastră, pentru a ne face mai valoroși și pentru a ne pregăti pentru destinul nostru.

Cine este credincios în cele mai mici lucruri este credincios și în cele mari, și cine este nedrept [necinstit] în cele mai mici lucruri este nedrept [necinstit] și în cele mari.

— Luca 16:10

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

După cum am spus într-un capitol anterior, nu există sarcini mici. Prin fiecare sarcină care vă este încredințată veți crește și fiecare dintre ele va spori capacitatea voastră de a face față următoarei însărcinări.

Am trecut de atâtea ori prin procesul acesta. De fiecare dată am fost ispitit să zic: „Nu, nu pot face așa ceva. Nu știu cum sau nu am timp.” Dar de fiecare dată aleg să spun: „Da, provocarea aceasta îmi testează limitele” și, astfel, devin mai capabil să-mi ating potențialul.

Poate că unii oameni se uită la viața mea și se gândesc: „O, trebuie că e atât de ușor să nu mai ai nicio datorie, să apari la televizor, să ai un avion privat! O, ce viață!” Ei bine, sunt de acord cu ei: ce viață! Este o viață bună și glorioasă. Dar voi nu știți cum a ajuns viața mea în punctul în care se află astăzi. Nu știți de câtă perseverență a fost nevoie, nici de câte ori am trecut prin situații de presiune extremă pentru a ajunge la o capacitate aflată la acest nivel.

Și acum continui să fiu în procesul creșterii, iar Dumnezeu îmi încredințează sarcini tot mai mari. Simt că îmi forțează constant limitele, cu proiecte tot mai ample, pentru realizarea cărora sunt necesare sume tot mai însemnate de bani. Însă nu aș da presiunea (și, uneori, haosul) pentru nimic în lume, fiindcă aceasta este metoda de pregătire folosită de Dumnezeu pentru a mă ajuta să duc la îndeplinire tot ce mă cheamă El să fac.

Dacă v-aș putea da un singur sfat, acesta ar fi **SĂ NU RENUNȚAȚI!** Lăsați-L pe Dumnezeu să vă forțeze limitele, ca să deveniți persoana care ați fost meniți să fiți.

Dumnezeu vă vine întotdeauna în ajutor și El nu dă greș niciodată. Viitorul vostru vă stă înaintea și trebuie să înaintați spre el.

Îi veți îngădui lui Dumnezeu să vă forțeze limitele?

Într-o seară de miercuri, eram la întâlnirea de rugăciune a bisericii. Fiica mea conducea rugăciunea când s-a oprit dintr-o dată, s-a uitat la mine și a început să profetească, zicând:

„Domnul spune astfel: «Recolta nu este prea mare pentru tine. Eu îți forțez limitele. Doar prin Duhul Meu poți înțelege

ce urmează să se întâmple. Vei pași înainte, lăsându-Mă să te conduc spre lucruri grele, care depășesc înțelegerea ta și care ți se par imposibile?»”

Mi-am zis: „O, nu! Știu ce înseamnă aceasta.” Nu era prima oară când Domnul îmi vorbea în felul acesta.

Appreciez faptul că Dumnezeu mă întreba dacă Îl lăsam să mă conducă spre lucrurile grele, imposibile. Știu că ele se transformă în mărturii grozave după ce trec prin ele și că Dumnezeu îmi este întotdeauna alături în acest proces.

Dar știu și durerea pe care o presupune depășirea limitelor, prețul care trebuie plătit pentru a pași undeva unde nu am mai călcat niciodată înainte. Dar, și acesta este un mare DAR, cunosc, de asemenea, bunătatea lui Dumnezeu și sistemul Lui de promovare, așa că am spus îndată: „Da!”

Dumnezeu vrea să scoată la lumină potențialul pe care l-a pus în voi. Acesta este singurul mod în care vă veți atinge vreodată destinul. Dumnezeu trebuie să vă împingă de la spate să vă depășiți limitele! Cum anume o face? Cu ajutorul *presiunii*.

Dacă umflați un balon și apoi lăsați aerul să iasă din el, balonul s-a lărgit și a devenit mai mare. La fel se întâmplă și cu noi. Când facem față presiunii și nu ne dăm bătăuți, capacitatea noastră crește. Capacitatea se referă la proiecte mai mari și la cecuri mai mari, apropo. Știți, este plăcut să vorbiți despre generozitate, până în momentul în care Dumnezeu vă spune să dăruiți zece mii de dolari sau să dați cuiva mașina voastră preferată. Încrederea voastră în El trebuie să crească și capacitatea voastră la fel.

La câteva săptămâni după ce l-am spus da lui Dumnezeu în acea întâlnire, am aflat despre ce era vorba. Am primit o ofertă de a difuza *zilnic* emisiunea noastră televizată, pe care o realizaserăm până atunci doar săptămânal. Poate vi se pare că sună grozav, însă o asemenea schimbare implica o serie de provocări. În primul rând, costul timpului de emisie urma să crească automat de cinci ori, iar noi de-abia reușeam pe atunci să achităm suma pe care o aveam de plătit în fiecare săptămână. În al doilea rând, ar fi trebuit să producem

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

și să edităm cinci programe pe săptămână, iar noi nu aveam un departament de televiziune. În perioada aceea, subcontractaserăm programul nostru televizat de o emisiune pe săptămână unei companii care venea și înregistra patru programe într-o săptămână, ca să avem suficient material pentru luna în curs. Firma aceasta se ocupa de editare și montaj, tot ea trimitea materialul postului de televiziune și făcea toată munca. Însă, odată cu noua propunere, mi-am dat seama că aceasta presupunea să ne ocupăm noi înșine de tot proiectul ca să îl putem administra. Problema cea mai mare era că eu și Drenda nu știam cum să înființăm un departament de televiziune. Însă ne-am căznit să învățăm cum să lucrăm în domeniul acesta.

În ce privea latura financiară a ecuației, încă lucram la finalizarea proiectului Now Center, campusul bisericii noastre, și pur și simplu nu aveam bani în plus pe care să îi investim în dezvoltarea unui departament de televiziune. În privința laturii tehnice, trebuia să cumpărăm camere de filmat și să angajăm personal calificat. În unele zile, demersul acesta părea imposibil. Însă Dumnezeu a fost credincios și a continuat să ne încurajeze, iar noi am mers mai departe.

Obstacolul cel mai mare a venit după vreo patru luni, când am descoperit că aveam o datorie de o jumătate de milion de dolari pentru plata timpului de emisie. Situația era cu atât mai complicată cu cât emisiunea noastră se numea *Rezolvă problema banilor*.

Ne-am întrebat dacă vom reuși sau nu să continuăm lucrarea în domeniul televiziunii. Am simțit că nu puteam merge mai departe păstrându-ne integritatea dacă nu achitam suma datorată. M-am luptat cu multe îndoieli în perioada aceea. Însă Dumnezeu S-a dovedit din nou credincios, iar Drenda a fost o mare încurajare pentru mine.

Dumnezeu mi-a arătat într-un vis pe care l-am avut în săptămâna aceea că toate facturile aveau să fie plătite deodată, nu eșalonat, dintr-o singură sumă mare de bani, lucru care părea a fi imposibil, firește vorbind. Dar la acel sfârșit de săptămână, s-au strâns cei cinci sute de mii de dolari la biserică, astfel că am putut plăti facturile pentru timpul de emisie, am ajuns la zi cu toate cheltuielile și de atunci așa am rămas.

Călătoria aceea a fost una uimitoare!

Noi ne-am schimbat pe parcursul acestui proces. Acum avem *două* programe televizate și cheltuim milioane de dolari pentru răspândirea Evangheliei. Privim în urmă la lucrurile cu care ne-am confruntat atunci și nu ni se mai par atât de mari ca în momentul în care am trecut prin ele. Țineți minte întotdeauna ce am învățat în primul capitol: harul lui Dumnezeu lucrează în voi! În toți acești ani de umblare cu Domnul, am ajuns să înțeleg de ce majoritatea epistolelor lui Pavel încep cu cuvintele:

„Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul nostru Isus Cristos.”

Trebuie să ne aducem aminte că nu suntem singuri. Harul Lui, împuternicirea Sa supranaturală, lucrează în viața noastră. Este nevoie de curaj ca să spunem da și să pășim în necunoscut, însă merită. Eu pot confirma lucrul acesta.

Eu și Drenda am călătorit în lumea întreagă pentru a predica Evanghelia. Am văzut cu ochii noștri toate minunile consemnate în Noul Testament. Am văzut viața a mii de oameni schimbându-se, astfel că au ajuns să mănânce cele mai bune roade ale țării. Nu există ceva mai bun decât trăirea cu scop!

Rugăciunea mea pentru voi este să prisoșiți în orice faptă bună pe care v-o scoate Dumnezeu înainte și să vă amintiți cât de important este să fiți generoși.

În încheiere, vă las unul dintre psalmii mei preferați:

Lăudați pe Domnul! Ferice de omul care se teme de Domnul și care are o mare plăcere pentru poruncile Lui! Sămânța lui va fi puternică pe pământ; neamul oamenilor fără prihană va fi binecuvântat. El are în casă bogăție și belșug și neprihănirea lui dăinuiește în veci. Celui fără prihană îi răsare o lumină în întuneric, el este milostiv, îndurător și drept. Ce bine-i merge omului care face milă și împrumută pe altul și care își rânduiește faptele după dreptate! Căci el nu se clatină niciodată; pomenirea celui neprihănit ține în veci. El nu se teme de vești rele, ci inima lui este tare, încrezătoare în Domnul. Inima îi este mângâiată, n-are nicio

Revoluția ta financiară: Puterea generozității

teamă, până ce își vede împlinită dorința față de potrivnicii lui. El este darnic, dă celor lipsiți; milostenia lui ține în veci; capul i se înalță cu slavă. Cel rău vede lucrul acesta și se mânie, scrâșnește din dinți și se topește. Poftele celor răi rămân neîmplinite.

— Psalmul 112:1-10

Îmi place mult partea despre cel rău, ale cărui poftes rămân neîmplinite. Dumnezeu are întotdeauna ultimul cuvânt. Succesul este întotdeauna răzburarea cea mai mare.

Dacă ați citit povestea mea, știți că am fost exmatriculat din liceu din pricina notelor mici, așa că nu am fost foarte încântat când Dumnezeu mi-a spus să merg la colegiu, după ce m-a chemat să predic.

ÎNVĂȚAȚI CUM OPEREAZĂ ÎMPĂRĂȚIA ȘI VĂ VEȚI BUCURA DE VIAȚA BUNĂ PE CARE V-A PROMIS-O DUMNEZEU!

La cursul de engleză din primul an, am avut de scris o lucrare. Profesorul mi-a înapoiat-o cu o notă sub minimul de trecere, lângă care scrisese: „Cum e posibil să fi mers la liceu?” Am avut nevoie de ore suplimentare ca să învăț noțiuni pe care nu mi le însușisem în anii de liceu.

Când s-a tipărit prima mea carte, am primit un email de la acel profesor de engleză, în care spunea: „Oare e posibil ca acesta să fie același Gary Keesee căruia i-am predat eu?” A fost șocat văzând că eu scrisesem o carte.

Lăsați-L pe Dumnezeu ca, împreună cu voi, să îi șocheze pe toți prietenii voștri!

Un fost coleg de liceu a trecut într-o zi pe la biroul firmei mele și mi-a zis: „Pur și simplu nu pricep. Gary a fost exmatriculat din școală și acum apare la televizor în toată lumea?”

Mie îmi plac poveștile de felul acesta și știu că și lui Dumnezeu Îi plac! De aceea, țineți minte că povestea voastră nu s-a încheiat. Căutați să fiți generoși, fiindcă astfel oglindiți oriunde mergeți ceea ce simte inima lui Dumnezeu. Învățați cum operează Împărăția și vă veți bucura de viața bună pe care v-a promis-o Dumnezeu!

— Gary Keesee

PROMISIUNEA FĂCUTĂ CELOR GENEROȘI

Căci ajutorul dat de darurile acestea nu numai că acoperă nevoile sfinților, dar este și o pricină de multe mulțumiri către Dumnezeu. Așa că dovada dată de voi prin ajutorul acesta îi face să slăvească pe Dumnezeu pentru ascultarea pe care mărturișiți că o aveți față de Evanghelia lui Hristos și pentru dărnicia ajutorului vostru față de ei și față de toți și-i face să se roage pentru voi și să vă iubească din inimă, pentru harul nespus de mare al lui Dumnezeu față de voi. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare!

— 2 Corinteni 9:12-15

Dacă vreți să aflați mai multe despre Forward Financial Group sau despre strategii sigure de investire a banilor, vizitați site-ul forwardfinancialgroup.com sau sunați-ne la numărul 1-(888)-397-3328.

Dacă doriți mai multe informații despre conferințele Revoluția Financiară sau dacă vreți să găzduiți o asemenea conferință, vă rugăm să ne sunați la numărul (740) 964-7400 și să cereți legătura cu biroul executiv.

Intră pe **FLNFree.com**
pentru a descărca materiale
gratuite în limba ta.

Vrei mai multe resurse gratuite în limba ta?
Intră pe **FLNFree.com**

Dumnezeu vrea să fiți binecuvântați și prosperi, ca să puteți fi generoși cu fiecare ocazie!

Nu veți fi liberi niciodată decât atunci când veți fi liberi financiar. După cum eu și Drenda spunem de treizeci de ani încoace, nu veți descoperi niciodată cine sunteți cu adevărat și nu veți trăi potrivit cu scopul spiritual al vieții voastre decât atunci când rezolvați problema banilor.

VOI PUTEȚI FI LIBERI!

Eu și mii de alți oameni am dovedit lucrul acesta. Harul lui Dumnezeu este la dispoziția voastră pentru a vă ajuta. Anumite lucruri pe care sunteți chemați să le faceți nu vor putea fi realizate niciodată fără resurse financiare. Trebuie să ajungeți liberi din punct de vedere financiar nu doar pentru voi înșivă și pentru familia voastră, ci și pentru ca oamenii să poată vedea Împărăția lui Dumnezeu operând în viața voastră.

Oamenii caută răspunsuri. Ei caută soluții reale și au nevoie disperată să vadă Împărăția operând, nu religia.

Dumnezeu este bun și generos! Când noi suntem generoși, împărtășim oamenilor ceea ce simte inima lui Dumnezeu. La fel ca o gură de apă rece într-o zi toridă, generozitatea aduce răcorire și speranță unei lumi care rătăcește în pustia sărăciei.

În a cincea și ultima carte a seriei *Revoluția ta financiară*, scrisă de Gary Keesee, veți descoperi cum puteți fi partenerii lui Dumnezeu în îndeplinirea obiectivelor Lui și cum puteți avea parte de niveluri noi și incredibile ale succesului.

Înțelegeți clar principiul plin de putere al generozității și felul în care operează el, în această carte care abundă în revelații proaspete, exemple grăitoare din Cuvântul lui Dumnezeu și mărturii personale de natură să vă inspire, din viața lui Gary sau a altor oameni care au aplicat puterea generozității, având parte ca urmare de schimbări radicale.

Generozitatea le arată oamenilor ce simte inima voastră și inima lui Dumnezeu pentru ei.

Gary Keesee este un autor, vorbitor, antreprenor, expert financiar și pastor cu o pasiune pentru a ajuta oamenii să reușească în viață, în special în domeniile credinței, familiei și finanțelor. Gary și soția sa, Drenda, au dezvoltat mai multe afaceri de succes și sunt fondatorii organizației *Faith Life Now*, care produce două emisiuni de televiziune (*Fixing the Money Problem* și *Drenda*), conferințe de talie mondială și resurse practice. Gary Kees este pastorul bisericii Faith Life, din apropiere de Columbus, Ohio.

